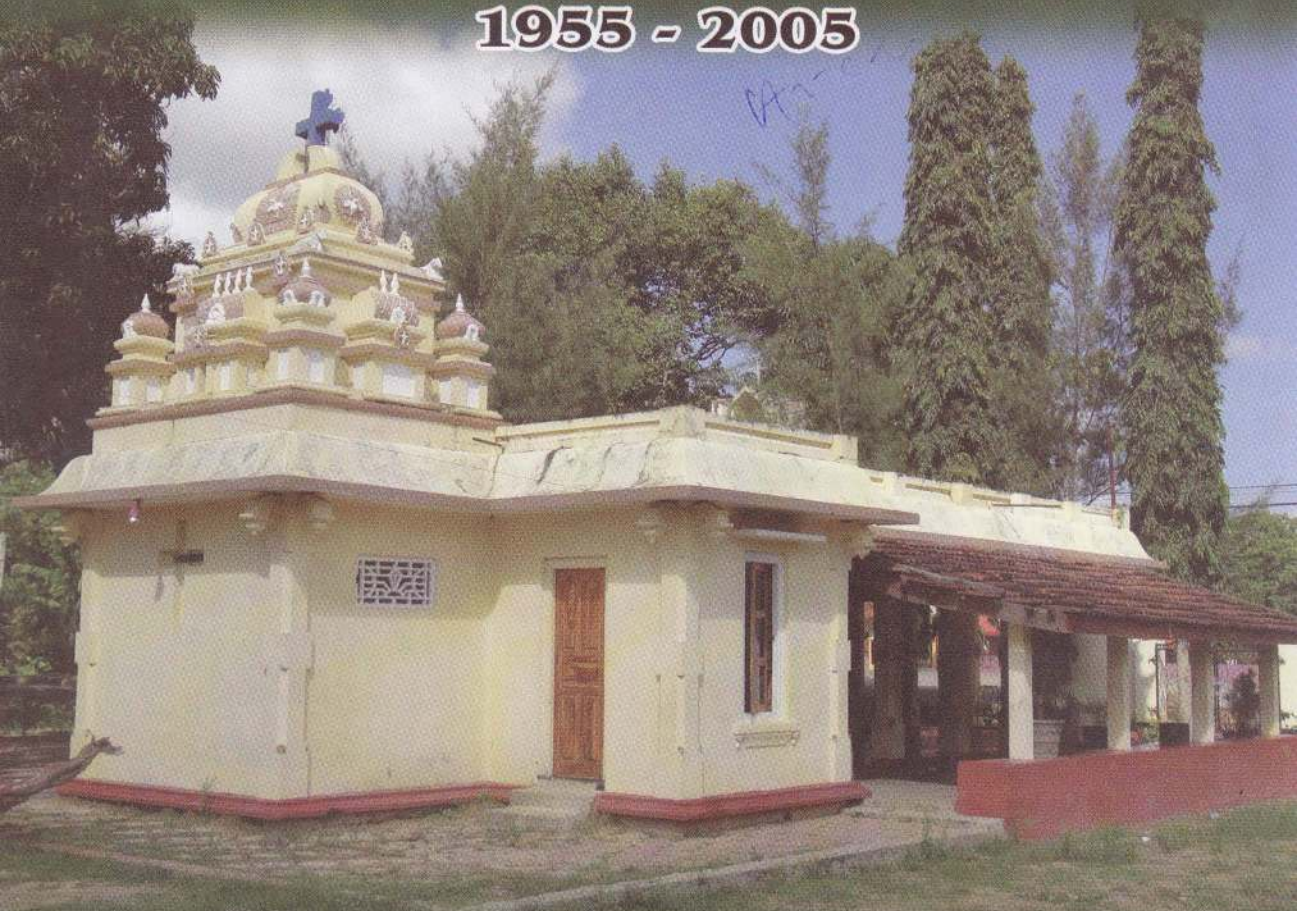

பொன் விழா பலர்

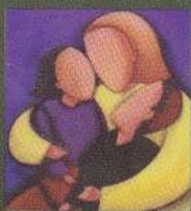
கருணா நிலையம்

கிளிநொச்சி

1955 - 2005

Golden Jubilee Souvenir

Karuna Nilayam

Kilinochchi

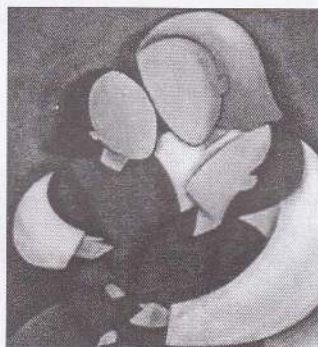
பொவ்வழா மலர்

கருணா நிலையம்

கிளிநொச்சி

1955

2005

Golden Jubilee Souvenir

Karuna Nilayam

Kilinochchi

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA

Name of Souvenir	:	Golden Jubilee Souvenir Karuna Nilayam Kilinochchi. (1995 – 2005)
First Edition	:	19 th November 2011
Published at	:	Karuna Nilayam Kilinochchi.
Editor	:	V. P. Thanendra (Yarl. Rathavalli)
Souvenir Committee	:	Mrs. R. S. Sathiyathanan Miss Mary Renika
Advisor	:	Ven. S. P. Nesakumar
Computer work	:	Jeyanth Centre, Jaffna.
Printed by	:	Mathi Colours Printers, Nallur.

மலரின் பெயர்	:	பொன்விழா மலர் கருணா நிலையம் கிளிநொச்சி (1995 - 2005)
முதற்பதிப்பு	:	19 கார்த்திகை 2011
வெளியீடு	:	கருணா நிலையம் கிளிநொச்சி
மலர் ஆசிரியர்	:	வி. பி. தனேந்திரா (யாழ். ராதவல்லி)
மலர்க்குழு	:	திருமதி ஆர்.எஸ். சத்தியானந்தன் செல்வி மேரி றெனிக்கா
ஆலோசனை	:	அருள்பணி எஸ். பி. நேசகுமார்
கணினிசார் சேவைகள்	:	ஜெயந்த் சென்ரர் யாழ்ப்பாணம்
அச்சுப் பதிப்பு	:	மதி கலர்ஸ் பிறின்டர்ஸ் நல்லூர்

Miss Muriel Violet Hutchins

Born
1899.03.07

Entered Glory
1996.03.04

Editorial

Mother Hutchins' life is an embodiment of Gospel values. She embraced voluntary poverty. Under no circumstances should human beings be rejected; their human dignity must be restored to them. This is the philosophy Miss Hutchins leaves behind.

Many talk about 'Poverty', but only a very few will embrace poverty. Many run orphanages but only some live as orphans in the orphanage they run. Many will sympathize but only a few turn that sympathy into concrete acting. Many will despise other cultures and their languages, but only a few become one with a foreign culture. Miss Hutchins is one of those few rare human beings.

She was a mother to many children. She was a mother of young girls who were made pregnant and deserted by barbaric men. She was a mother to the mentally handicapped children. This tender mother was fondly called by her Children "Vellaikkara Amma", "Hutchins Amma".

Miss Hutchins showed that to love humanity, all what one needs is a loving heart, a heart concerned for others' well being. Those who seek authority and position cannot serve. Those without compassion cannot become the voice of the voiceless nor share their wealth with the poor.

Today, there are many individuals and institutions that make money in the name of the poor. They become rich because of the poor. Miss Hutchins' honesty, her humility and simplicity are an indictment to them, a lesson to them, a model that they must return to.

Muriel Violet Hutchins was born in a village named Hry in Wales, on 7th March 1899. She obtained her Master's degree from the Oxford University and landed in Sri Lanka on 10th November 1927. In 1928 she went to South India to master the Tamil language. On the 1st of September 1928 she joined Chundikuli Girls' College as a teacher. On 1st July 1930, she became a teacher at Kopay Girls' Hostel. On 1st May 1941, she joined Uduvil Girls' College as a teacher. She became the vice principal of Nallur Training College, on January 1st 1942. Then she became the vice principal of Kopay Christian College on the 1st of September 1945. She retired from her teaching career on 31st March 1954. Responding to the call of God then she proceeded to the arduous and adventurous task of founding 'Karuna Nilayam'.

Her heart was as white as her skin. Her heart was a home of mercy which led to the establishment of 'Karuna Nilayam'. She lived in that home she founded until her death. She wore the simple dress that the orphans at 'Karuna Nilayam' wore and she ate the simple food they ate. She refused all the comforts that were offered to her.

On 4th March 1996 at the ripe age of 97, she was called to rest. Her mortal remains became one with Vanni where she lived. The God sent angel returned to God. The whole of Vanni wept for her and felt orphaned without her. The world that knew her shed tears. May be owing to the fervent prayers of Ms. Hutchins herself, 'Karuna Nilayam' still lives and takes forward her ideals. What was established by God cannot

be destroyed. 'Karuna Nilayam' has withstood the cruel consequences of war and displacement. God continues to bless her.

On the 29th of October 2005, 'Karuna Nilayam' celebrated its 50th anniversary. The Eucharistic Service was conducted by the Rt. Rev. Duleep De Chickera. Many of the clergy were present at this celebration. A colourful procession preceded this service. Here is a summary of reflections shared by the Bishop at this service.

"John 12:24 says Unless a grain falls to the ground and dies, it will not give fruit". Ms. Hutchins can be compared to a seed which has yielded much fruit. She is an intellect who dedicated her life to help the helpless. Ms. Hutchins, as much as she renounced, she also reaped her reward. Though she left England, she embraced the Tamil Language and the Tamil culture. She even built the chapel at 'Karuna Nilayam' according to the Tamil cultural architecture. Not only did she become a Tamil lady, she became a poor Tamil woman. In many ways she was even poorer among the poor. The ashes of her remains were mingled with the waters of the Iranai Madu Tank in keeping with her wishes. She did not want to be buried because she resisted the idea of her tomb being distinct. Such, was her humbleness.

The war broke out after her demise and 'Karuna Nilayam' had to be shifted to Jayanthipuram. After experiencing much destruction, today 'Karuna Nilayam' stands proudly re-erected.

In the year of the Jubilee the debtors are forgiven. Their debts are cancelled. If Ms. Hutchins was living amongst us today, she would have wanted the freedom of all women imprisoned as slaves. That is the mission, we as a Church are called to continue"

After many a colourful and cultural activity following a fellowship lunch, the celebrations of the day came to a close. Everyone fondly carried memories of Ms. Hutchins in their hearts.

We regret very much that this publication was unduly delayed, nevertheless we believe that this Golden Jubilee publication marking the 50th anniversary of 'Karuna Nilayam' will be appreciated as a historical treasure.

We thank all those who contributed their messages of blessing and articles to this souvenir.

May we walk forward in the footsteps of Ms. Violet Muriel Hutchins making this dark world a prosperous one filled with light.

19th November 2011

V. P. Thanendra

ஆசிரியர் உரை

அன்னை ஹட்சின்ஸ், நற்செய்தி விழுமியங்களை தன் வாழ்வாக மாற்றிக் கொண்டவர். வறுமையை வருந்தி வரவழைத்துக் கொண்டவர். புறக்கணிப்பு என்ற இழிநிலையை மாற்றியமைத்து, அனைவரும் மனித மாண்புடன் வாழ வேண்டும் என்ற தத்துவத்தைச் சொல்லித்தந்தவர்.

வறுமை பற்றி பேசுவோர் ஏராளம், வறுமையை வாழ்வாக்கிடத் துணிவோர் ஒரு சிலர். அநாதை இல்லம் நடத்துவோர் ஏராளம், அந்த அநாதை இல்லத்தில் தாமும் ஓர் அநாதையாக வாழ்வோர் ஒரு சிலர். நொய்ந்தவர்களைப் பார்த்துப் பாவம் பரிதாபம் சொல்வோர் ஏராளம், அந்த நொய்ந்தவர்களை அரவணைத்துப் பராமரிப்போர் ஒரு சிலர். பிறமொழியை பண்பாட்டை கலாசாரத்தை குறை சொல்வோர் ஏராளம், அவற்றை நேசித்துப் பின்பற்றி வாழ்வோர் ஒரு சிலர். இத்தகைய பண்பியல்புகள் கொண்ட ஒரு சிலரில் ஹட்சின்ஸ் அம்மாவும் ஒருவராய் எம் நினைவுகளில் வாழ்கின்றார்.

அன்னை ஹட்சின்ஸ் பல குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி நின்றார். அவர் பண்பற்ற மிருகங்களினால் பாதிப்புக்குள்ளான பெண்களுக்கு பக்கத்துணையாளர். மூளை வளர்ச்சி குன்றியோரின் பாதுகாவலர். ‘வெள்ளைக்கார அம்மா’, ‘ஹட்சின்ஸ் அம்மா’ என்றெல்லாம் அன்புடன் அழைக்கும் அளவுக்கு தாய்மைக்குரிய பக்குவம் அவரிடம் நிறைய இருந்தது.

தாய்மையை தெய்வமாக்கி கவிபாடுகின்றான் கண்ணதாசன். அக்கவிதை இவ்வாறு அமைகின்றது.

“பண்பு தெரியாத மிருகம் பிறந்தாலும்
பால்தரும் கருணை அது - பிறர்
பசித்த முகம் பதறும் நிலை பார்த்து
பழம் தரும் சோலை அது
இருக்கும் பிடிசோறு தனக்கென்று எண்ணாமல்
கொடுக்கின்ற கோயில் அது - தினம்
துடிக்கும் உயிர்கண்டு தோளில் இடந்தந்து
அணைக்கின்ற தெய்வம் அது”
இத்தனை சிறப்பியல்புகளும் அம்மாவிடம் நிறைவாக இருந்தன.

○○○

கதிரைக்கும் அதன் அதிகாரத்திற்கும் அலைந்து திரியும் மனிதர்கள் மனித மாண்பை மறந்து செயற்படுகின்றனர். மனிதத்தை நேசிக்க உயர் பதவிகள் தேவையில்லை. அதிகாரங்கள் தேவையில்லை. தேவையானது கருணை உள்ளமும், எல்லோரும் இன்பமாக வாழவேண்டும் என்ற உயர் சிந்தனையுமே ஆகும்.

அதிகாரம் செலுத்த விரும்புவோர் அன்புப் பணிசெய்தல் முடியாது. பதவிக் கதிரைகளை விரும்புவோர் அடிமட்ட மக்களை அரவணைத்துக்கொள்ள முடியாது. குரலற்ற மக்களுடன் தம்மை அடையாளப்படுத்த தெரியாதவர்கள், குரலற்ற மக்களின் குரலாக மாறமுடியாது. ஏழ்மையை விரும்பாதவர்கள் பிறருக்கு தம் சொத்தை பகிர்ந்திட முடியாது.

தாழ்மை - தரித்திரம் - இதயசுத்தி - கற்பொழுக்கம் - இறைவேண்டல் துறவறத்தின் மணிமகுடங்கள். சமூகப் பணியில் ஈடுபடுவோர் இந்த மணிமகுடங்களை அணிதல் வேண்டும். சமூகப் பணிபுரிவோரும் ஒரு வகையில் துறவிகள்தான். ஏனெனில் அவர்கள் பற்றுக்களைத் துறக்க வேண்டும். பற்றுக்களோடு பணி செய்யும் போது அப்பணியில் குளறுபடி ஏற்படும். தமது குடும்பம் உறவு என்ற பற்றுக்களை அறுத்து அதற்கு அப்பால் சென்று கைவிடப்பட்ட, ஏமாற்றப்பட்ட, நொய்ந்த உள்ளம் கொண்ட மானிடர் மீது பற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

சமூகப் பணிபுரிவோர் சுரண்டல் மூலம் தமக்குப் பணம் சேகரிக்கும் இழிநிலையை துறத்தல் வேண்டும். ஏழைகளுக்கு அள்ளி வழங்கும் உத்தமர்களின் உதவிகள் உரியவகையில் உரியவர்களுக்கு முழுவதுமாகப் போய்ச்சேர வழிவகுக்க வேண்டும். பாதிக்கப்பட்டவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி பெருவாரி பணங்களைச் சேகரிக்கும் சமூகத் தொண்டு நிறுவன அதிகாரிகள் பணியாளர்கள் தமது சுகபோக வாழ்வுக்கென்று ஒதுக்கும் தொகை ஏராளம். உணவுக்கும், தங்குமிடவசதிக்கும் என ஏழைகளின் பணத்தில் குளிக்காய்வோர் பலர். இதற்குக் காரணம் ஏழைகளுடன் தம்மை அடையாளப்படுத்த முடியாத மனநிலை ஆகும்.

அநாதை மடங்களில் சம்பளத்திற்கு உத்தியோகம் பார்க்கும் பணியாளர்கள்தான் அநேகர். அவர்களில் சிலர் பொறுப்புணர்வுடன் இறையபயத்துடன் பணிபுரிகின்றனர். ஆனால் பலர் தமது சம்பளத்திலேயே குறியாக இருக்கின்றார்கள். தமது சம்பளத்திற்கு அளவாக வேலை செய்யும் அபத்தம் பிறப்பணியாளர்களின் வேலைகளை பகிர்ந்து கொள்வதற்கு மறுக்கும் உள்ளம். இதய சுத்தியோடு அர்ப்பணித்து பணிபுரியாத நிலை. மானிட வாழ்வில் ஏன் இத்தனை சீர்கேடுகள்.

அறவழியில் செல்ல எம்மால் ஏன் முடியவில்லை. முற்றும் அறவழியில் செல்வது கடினம் என்றால், குறைந்த பட்சம் என்றாலும் அறவழியில் செல்வது மானிடர் கடமை. அன்னை திரேசா, அன்னை ஹட்சின்ஸ் போன்றோரால் வாழ்விக்கப்பட்ட மனித நேயம் இன்று மரணித்துக்கொண்டு செல்கின்றது. அர்ப்பண வாழ்வு சிதையத் தொடங்கிவிட்டது. பிறருக்காகத் தம்மை இழக்கும் பக்குவம் மறையத் தொடங்கி விட்டது. பாதிக்கப்பட்டவர்களை அரவணைக்கும் கரங்கள் சுரண்டும் கரங்களாக விஸ்வரூபமாகிவிட்டன. கருணைப் பார்வைகள் காமப் பார்வைகளாகிவிட்டன. துறவு நிலையில் பணிபுரியாமையே இதற்கு காரணம் என்பேன்.

○○○

மியூரியல் வயலட் ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் 07 பங்குனி 1899 இல் வேல்ஸ் மாநகரத்தில் ஹய் (Hry) என்னும் இடத்தில் பிறந்தார். அவர் 1926 இல் ஓக்ஸ்வோட் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைமானிப் பட்டத்தை நிறைவு செய்து கொண்டு, 10 கார்த்திகை 1927 இல் இலங்கை வந்தார். 1928களில் இந்தியா சென்று தமிழ்மொழியை ஐயம்திரிபறக் கற்றுத்தேர்ந்தார்.

01 புரட்டாதி 1928 இல் சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், 01 ஆனி 1930 இல் கோப்பாய் விடுதிப் பெண்கள் பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும், 01 வைகாசி 1941 இல் உடுவில் பெண்கள் பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், 01 தை 1942 இல் நல்லூர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் உப அதிபராகவும், 01 புரட்டாதி 1945 இல் கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் உப அதிபராகவும் இணைந்து கடமைபுரிந்தார். அவர் ஆசிரியத்துவப் பணியில் இருந்து 31 பங்குனி 1954 இல் ஓய்வு பெற்றார்.

ஹட்சின்ஸ் அம்மா சம்பள உத்தியோகத்திற்கு ஓய்வு கொடுத்தாலும், சமூக நேசிப்புக்கு ஓய்வு கொடுக்கவில்லை. புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களைப் பராமரிக்கவும், அன்பு செய்யவும் ஓய்வு கொடுக்கவில்லை. அவர்தான் இறையழைத்தலை முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டவர். அவர் உண்மைக்காக வாழ்ந்தவர். அறவழியில் சென்றவர்.

வறுமையிலும் வறுமைப்பட்டோருக்கு வாழிகாட்டி நின்றவர். கருணாதேடி அலைந்தோருக்கு கருணை இல்லம் அமைத்தவர். இப்படிப்பட்ட பெரும் புனிதர் எம்மண்ணில் ஆற்றிய பணிகள் உயர்வாக இன்றும் நினைவுகூறப்படுகின்றது.

வெண்சினை நிறமுடைய ஹட்சின்ஸ் அம்மாவின் உள்ளமும் வெள்ளைதான். இறைவன் வாழும் கோவிலாக அவரது உள்ளம் அமைந்தது. தான் அமைத்த கருணாநிலையத்தில் தன் இறுதிக்காலம்வரை வாழ்ந்தவர். அநாதைப் பிள்ளைகளோடு தன்னை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் உடை உடுத்தினார், அவர்களோடு உணவு உண்டார், உறங்கி வாழ்ந்தார். அவருக்கு வசதிகள் வாய்ப்புகள் நிறைய தேடி வந்தன, அத்தனையையும் தட்டிக் கழித்தார்.

1996 பங்குனி 04 இல் ஹட்சின்ஸ் அம்மா தனது 97 ஆவது வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார். அவரது உயிர் இறைவனிடம் சென்றது. உடல் வன்னி மண்ணில் சங்கமித்தது. விண்ணிலிருந்து வந்த தேவதை விண்ணுலகிற்குச் சென்றது. அதனால் வன்னிப் பெருநிலம் சோகக்கடலில் மூழ்கியது. உலகமே கண்ணீர்விட்டது. இரங்கா மனங்களும் ஏங்கி அழுதன. வாய்விட்டுக் கதறி அழுதன.

கருணையின் கோவில் ஒளி மங்கிவிடுமோ என ஏங்கியோர் பலர். மூளை வளர்ச்சி குன்றியோரும், வஞ்சிக்கப்பட்டோரும், இளம் விதவைகளும், அநாதை சிறுவர்களும் தாம் இனி எங்கு சென்று அடைக்கலம் தேடுவது என ஏங்கினர். ஆனால் கருணா நிலையம் ஒளி மங்கவில்லை. கருணாநிலையம் மூடுவிழா கொண்டாட வில்லை. இயங்கும் அமைப்பாக மிளர்கின்றது.

இறைவனின் வெளிப்பாட்டினால் உருவாக்கப்பட்டதுதான் கருணா நிலையம். இது உருவாக்கப்பட்ட நோக்கம் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. இன்னமும் விருத்தி செய்யப்படுகின்றன. அநேகர் பயன்பெறுகின்றனர். ஹட்சின்ஸ் அம்மாவின் தரிசனம் பொறுப்புணர்வுடன் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. போர் - இடம் பெயர்வு கொடுமாக தாக்கிய போதிலும் இறைவனின் துணையுடன் எவ்வித குறையும் இன்றி பணிகள் சிறப்புற நடைபெறுகின்றன.

○○○

2005 ஜப்பசி 29 இல் கருணாநிலையத்தின் 50 ஆவது ஆண்டு நிறைவு. இதனை 2005 ஜப்பசி 23 இல் வெகு கோலாகலமாக கொண்டாடியது. கொழும்பு மறை மாவட்டதின் பேராயர் டீலிப் டி. சிக்கேரா ஆண்டகையின் தலைமையில் யாழ் குருமுதல்வர் எஸ். பி. நேசகுமார் அடிகளாருடன் அருள் பணியார்கள் புடைதூழ்ந்து நன்றித் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுத்தனர். இத் திருப்பலி பூசையில் பேராயர் டீலிப் டி சிக்கேரா ஆண்டகை அருளுரையாற்றும்போது:

“யோவான் 12:24 இல் கோதுமை மணியின் ஒவ்வொரு விதைகளும் ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தங்கள். அது வாழ்வின் வெளிப்பாடுகள். விதையானது தன்னைத்தான் இழக்காவிட்டால் வாழ்வை கொடுக்காது. மாவிதை விதைத்த பின்னர் முளைத்து அது அதிக பலனைத் தருகின்றது. விதை போன்றே ஹட்சின்ஸ் அம்மா இன்று அதிக பலனைக் கொடுக்க வழி திறந்துள்ளார். இங்கிலாந்தில் மிகவும் நுண்ணறிவு கொண்டவராகப் பிறந்த போதிலும் 1955 ஆம் ஆண்டு முதல் கைவிடப்பட்ட மக்கள் சார்பாக பணிபுரிந்தார்.

ஹட்சின்ஸ் அம்மா எவ்வளவை இழந்தாரோ அத்தனையும் பின்னர் பெற்றுக்கொண்டார். இங்கிலாந்து வசதியைத் துறந்தார். தமிழ் கற்றார். தமிழ்க் கலாசாரத்தைப் பின்பற்றினார். 1956 ஆம் ஆண்டு தமிழ் காலசார முறைப்படி ஆலயம் கட்டுவித்தார். அவர் தமிழராக வராமல் ஏழைத் தமிழராக வந்தார். அநேக சந்தர்ப்பங்களில் ஏழையிலும் ஏழையாக வாழ்ந்தார். அவர் இறந்த பின்னர் அவரது அஸ்தி இரணமடுக் குளத்தில் கரைக்கப்பட்டது. தனக்கு அமைக்கப்படும் கல்லறை

வித்தியாசமாக இருக்கக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்தி வந்தார். அவர் பிரபல்யத்தை விரும்பவில்லை.

ஹட்சின்ஸ் அம்மாவின் மரணத்தின் பின் யுத்தம் காரணமாக கருணாநிலையம் ஜெயபுரத்திற்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றது. பல அழிவுகளை கண்டபோதிலும் கருணாநிலையம் மீண்டும் கிளிநொச்சியில் புதுப்பொலிவுடன் காணப்படுகிறது.

யூபிலி வருடத்தில் கடன் பெற்றிருந்தவரை கடன் கொடுத்தவர் மன்னிப்பார். அடிமைகளுக்கு விடுதலை கிடைக்கும். எனவே வன்னி மண்ணில் அடிமைகளாகப் பாதிக்கப்பட்டு சிறைப்பட்ட பெண்களுக்கு விடுதலை வேண்டும். அதற்கு ஹட்சின்ஸ் அம்மா இருந்தால் எவ்வாறு விடுதலை கொடுப்பாரோ அதனைப்போல நாமும் விடுதலைக் கொடுக்க அழைக்கப்படுகின்றோம்.” என்று பேராயர் தமது அருளுரையின்போது குறிப்பிட்டார்.

இந்நிகழ்விற்கு பல திருச்சபைகளிலுமிருந்து ஏராளமான மக்கள் கலந்து கொண்டனர். வருகைதந்த அனைவருக்கும் ஐக்கிய மதிய போசனம் வழங்கப்பட்டது. அந்நாள் முழுவதும் கலை நிகழ்வுகள் பல இடம்பெற்றன. எல்லோரும் மகிழ்வாக அன்னை ஹட்சின்ஸ்சை நினைத்துக் கொண்டாடினர்.

○○○

இம் மலர் உரிய காலத்தில் வெளிவராமே பெரும் துக்கமே. எனினும் நீண்ட கால இடைவெளிகளுக்குப் பின்பு பொன்விழாவை நினைவுகூரும் இம்மலர் வரலாற்றுப் பொக்கிஷமாக வெளிவருகின்றது. இம் மலரிலுள்ள ஆக்கங்கள் அனைத்தும் பல இதழ்களில் வெளிவந்தன. இவ்வாக்கங்களை எழுதியோருக்கும், இம் மலரில் ஆசியுரைகளையும் - வாழ்த்துரைகளையும் தந்த அனைவருக்கும் எமது நன்றிகள். அன்னை ஹட்சின்ஸின் அருள்பணியை நினைவுகூர்வதோடு மட்டும் நாம் நின்றுவிடாது, தொடர்ந்தும் ஒன்றிணைந்து அப்பணிகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல உறுதிபூணுவோம்.

Message from the Director of 'Karuna Nilayam' and the Archdeacon of Jaffna, Ven. S.P.Nesakumar

It gives me great pleasure to send this message on the occasion of the Golden Jubilee of 'Karuna Nilayam', Kilinochchi.

From the early part of the nineteenth century, Missionaries of the Church Missionary Society were active in the Jaffna peninsula providing educational, social and pastoral care to the people. As part of their mission, they also opened up besides schools, many churches as well. Consequently, most of the Anglican Churches and schools in Jaffna are over one hundred years old. But 'Karuna Nilayam', Kilinochchi is an exception and was established only fifty years ago. But it has not lagged behind the older institutions in providing spirituality and service not only to the children but also to the community in Kilinochchi. The reason behind this is, that Miss MURIEL VIOLET HUTCHINS, MA, O.E.D, J.P, O.B.E. refused what was offered by the British saying – "What could it do for 'Karuna Nilayam'".

Muriel Violet Hutchins was born on March 7th 1899, in Hay Breconshire, Wales. A brilliant scholar and contemporary of Vera Britain and Winifred Hoitby. She attended Summerville College, Oxford, where she read classics (Greek) attaining a M.A. After obtaining an oxford educational diploma, she taught in a secondary school before training for Missionary work at St. Andrew's hostel between 1926 and 1927. She left for Ceylon which she realized was her calling, learnt almost perfect Tamil, and seldom returned to Britain. Her passport expired in 1953 and it is said that it was never renewed. She was granted Sri Lankan citizenship by S.W.R.D. Bandaranayake. From 1927 to the 1950's she worked in several schools and orphanages in Northern Sri Lanka, becoming the Headmistress and principal. She taught religious tolerance, always travelled third class, and ate and mixed with the teachers and boarders, speaking and singing traditional songs and hymns in fluent Tamil and playing the (lily) flute and the violin.

In the mid 1950's having officially retired, she founded 'Karuna Nilayam' in Kilinochchi, on land already gifted. The home became a haven for single mothers, the homeless and the orphans.

She set about building houses, laying, gardens, planting trees, and designing the Church, St. Paul's, in ornate traditional oriental architecture for indigenous services.

Originally, the home was for destitutes, abused women and single mothers rejected by their society, but orphans, homeless and the mentally retarded were soon welcomed. The children were sent to state schools and the others were taught skills such as needlework, knitting, weaving, and growing vegetables and poultry rearing.

She was known for her energy and enthusiasm as 'Mother Hutchins' or 'The White Granny' and was greatly loved. Stories abound about her legendary journeys on her iron steed (bicycle) travelling for miles on terrible roads to buy seeds for the plantations or carrying huge bags of cement for buildings, even at the age of 70! She apparently only owned three dresses, one to wear, one to wash and one to mend.

In 1990, the school had to flee into the jungle to escape the bombing and fierce fighting for 2-3 months. The girls took turns to carry her on her wheel chair six miles into the jungle.

During the last 12 years of her life she was unable to run the home herself and was confined to a wheelchair. But despite the raging civil war she refused to move, realizing that her grave might become a shrine. Her last orders were that her ashes should be scattered over the Iranaimadu Tank.

She died on March 4th, 1996. Her funeral was attended by huge crowds despite the war situation, including the British High Commission, church leaders and people of other faiths. Obituaries referred to her as 'Mother Teresa' of Sri Lanka, 'The holy lady on a bicycle' and 'The white lady of Kilinochchi'.

It was as well, that she missed the longest exodus of the home in 1996. The Archdeacon of Jaffna at that time Ven. Sarvanandan wrote to me describing these events.

From 1996-2003 the occupants of the home were away in jungles living in huts with very little resources for life sustenance. The buildings that they lived at Kilinochchi were destroyed. With the help of funds received from various sources the whole place was cleared. While clearing, diffused shells, bombs and artillery were removed. Parts of buildings were put up and children were brought into occupation in the year 2003.

Today, the home houses 90 children who attend the local schools, and 20 women with mental disabilities. 50 children attend the pre-school at the Home. Counselling and health care are also provided. A new wing has been opened up to house 45 new children afflicted by the Tsunami of 1994.

I conclude, by thanking and praising the Lord Almighty for granting us the strength and the provisions needed to carry out this noble work in God's vineyard. I will fall short in my duty, if I fail to thank Kindernot Hilfe of Germany (K.N.H.) and Christoffel-Blindenmission e.v (C.B.M.) for their continuous support and assistance to this Home. We can never forget their help to our destitute children during the times of difficulty such as when we had to shift the 55 inmates for safety into the deep village of Jeyapuram, with a feeling of emptiness and uncertainty. Our gratitude and appreciation to K.N.H. & C.B.M. for their timely help and fellowship and for all what they have been to these children in need. As the saying goes "History repeats". We are uncertain of what will happen to our region. We have taken all the measures to shift again to Jeyapuram if conditions get worse again. We also wish to thank Rev. Daniel and his wife Nishanthini for all the assistance rendered in all activities besides being the chaplain. We take this opportunity to thank Our Lordship, the Bishop of Colombo, for his guidance and advice at appropriate times. We thank the Board of Directors for all their support and leadership. We haven't forgotten our staff attached to the Home, very specially- Miss Mary Renika and Esther Seenithamby, who toil day and night in numerous ways to keep the home functioning.

May the Good Lord Bless all the helping hands.

Director,
Karuna Nilayam,
Kilinochchi.
June 2006

Ven. S.P. Nesakumar

பொன்விழா நிகழ்வுகளுக்கும் பார்வையாளர்களுக்கும்...

Message from the Bishop of Colombo

"You shall love the God with all your heart, with all your soul, and with all your entire mind, and with all your strength. The second is this, Love your neighbour as yourself. There is no other commandment greater than these".

Muriel Hutchins, following a degree in English from the Oxford University and a few years of teaching in a secondary school in Stovebridge, Staffordshire, decided that her life's work should be directed in terms of our Lord's two great commandments. So she offered herself to the CMS to go to Asia as a Missionary educator, arriving in Sri Lanka in 1927. She spent some time in of the early years in South India learning Tamil and was then ready to immerse herself in the life and education of the girls, and later of the boys as well of Jaffna. After 27 years she retired as a teacher but the work for which she is remembered best was only just about to begin.

On 29th October 1955, she moved into residence in a little hut on one acre of jungle land in Kilinochchi after a service of blessing conducted by the Ven. J. A. R. Navaratnam, the then Archdeacon of Jaffna, and the Revd. R. C. Luckraft, CMS representative and vicar of Christ Church, Galle Face. That was the beginning of her work at 'Karuna Nilayam' (Home of Mercy), which she continued for over forty years until she was well into her nineties.

Today the work begun by her with young girls and mentally disturbed women continues. 'Karuna Nilayam' provides a home away from home for girls who attend the nearby schools and are nurtured in values and love. The community at 'Karuna Nilayam' also engage themselves in cultivation, sewing, weaving and several other activities that give them a purpose in life. They have even produced small quantities of wine from the grapes grown in the premises, which we have used in the Cathedral in Colombo.

In the midst of war and uncertainty, when the community has on occasions been dispersed to safer neighbouring areas, the only certainty has been the faith of the community in the Lord, whose commandments inspired their own founder.

I extend my deepest gratitude to all clergy and staff who have provided leadership in carrying forward the ideals of 'Karuna Nilayam' in exceptionally trying times. You remain in a warm, vibrant and endearing family in the midst of division and desperation. Bishop Amma and I congratulate and salute the community at 'Karuna Nilayam' on this happy anniversary. We have spent many joyful days in your company and we look forward to more peaceful times for you and for all of us and more time with you at 'Karuna Nilayam'. May God's encouragement sustain and strengthen you all.

With peace and Blessings.

*Bishop of Colombo,
Diocese of Colombo,
Church of Ceylon.
06th June 2006*

Rt.Revd.Duleep de Chickera

Message from the Bishop of Kurunagala

It gives me great joy to send greetings and the assurance of our prayers on the celebration of the Golden jubilee of 'Karuna Nilayam'.

The history of our church is characterized in many ways by the deep commitment and the practical participation in matters of social concern. We thank God for the dedicated pioneers who have given vision and encouragement for such mission, especially in difficult and distant areas. The ministry of Ms. Muriel Hutchins is one of those important ministries, especially in the North of our country. Her deep love for human beings led to the setting up of a home for young girls who needed protection, security and nurture. Today 'Karuna Nilayam' stands as an effective monument for her selfless and untiring ministry in the North of our country. She gave of her life in the true footsteps of her Master, so that life can be affirmed to young girls in need.

It is a wonderful time for us to thank God for all what God has been able to achieve through the ministry at 'Karuna Nilayam'. In the recent decades, 'Karuna Nilayam' has had to undergo great difficulties and was even completely uprooted to be in exile in a different place, leaving the home to be a battle ground. However, we are grateful to all those who have gathered together to rebuild the home in a manner suitable for occupation. We are also thankful to all those dedicated personnel who continue to labour in Kilinochchi. We look forward to effective and creative ministry among children in the days to come.

We appeal to all those friends of 'Karuna Nilayam' and those in the surrounding areas to extend their fullest co-operation and assistance to continue this important work in this area. Our prayers will always be with you in the days to come.

Shalom and with every blessing

*The Bishop of Kurunagala,
Diocese of Kurunagala,
Church of Ceylon.
April 2006*

Rt. Revd. Kumara Illangasinghe

Message from the Archdeacon of Colombo

I have great pleasure in sending my greetings to 'Karuna Nilayam' as they celebrate the Golden Jubilee. Late Ms. Muriel Hutchins was the founder of this great and noble institution. To me Ms. Hutchins' work and life in Kilinochchi has been due to the Missionary zeal of all those who come to our land with a true sacrifice in their hearts.

At a young age of eighteen years, just before entering for Theological studies, I spent six months at Navajeevanam in Paranthan. I have happy memories of her cycling to 'Karuna Nilayam' and the friendly chats I did have with Ms. Hutchins. At that time, the town at Kilinochchi was not developed like now. It was a joy to see this committed and self sacrificing Missionary on a cycle working for the less fortunate and marginalized in Kilinochchi. The exposure I did have there has opened some fresh insights to me.

We need to be grateful to all our past Archdeacons in Jaffna and specially, to Ven. S.P. Nesakumar, for turning it around into this present state amidst many challenges.

I wish the Archdeacons and the Board of Management God's Blessings for the excellent work done in this institution.

Archdeacon Colombo,
Diocese of Colombo,
Church of Ceylon.
03rd April 2006

Ven. Chrishantha B. Mendis

Message from Dr. Pararasan Arulanantham

I was present at the opening function of 'Karuna Nilayam' in 1955, the year I joined the university. Miss Hutchins had taken retirement from teaching, and instead of returning to her homeland as most Missionaries do, she founded this institution to care for the needy girls. Kilinochchi at this time was very much a village in the jungle, but was served by a railway station and was on the main road from Jaffna to Kandy and Colombo. Miss Hutchins was a saint of the calibre of Mother Teresa, although less well known. She remained in Kilinochchi during the war years and died a natural death in her old age. We thank God for her life and the lives of all who have been associated with this great work. May God protect and guide this institution and all who live there.

When Mahatma Gandhi was invited to open a hospital to care for leprosy patients, he turned down the invitation. Gandhi was known to be one who cared for these patients, and even dressed their wounds. He said he would be happy to attend the closing ceremony of the hospital when the disease had been brought under control. We all serve God's Kingdom in a fallen world, and look forward to a time when all children receive the care they deserve and war shall be no more.

*Former Paediatrician in Sri Lanka (1971-1983)
April 2006*

Dr. Pararasan Arulanantham

காப்பாளரின் வாழ்த்து

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் தோன்றாமை நன்று”

எனும் வாக்கிற்குகேற்ப புகளொடு தோன்றியவர்தான் எம் ஹட்சின்ஸ் அம்மா. எமது ஹட்சின்ஸ் அம்மாவை நான் சாதாரண மனிதப் பிறவியாக எண்ணவில்லை. மனிதருள் மாணிக்கம் போன்றவராகத்தான் நான் என்றும் நினைக்கிறேன். அம்மாவின் உயரிய சிந்தனைகளையும் தனது சிந்தனைகளுக்கு கொடுத்த வடிவங்களையும், இன்று கருணா நிலையத்தில் காணும்போது அம்மாவின் காலத்தில் நான் கருணா நிலையத்தில் இருக்கவில்லையே என்ற அங்கலாய்ப்பு பல தடவைகள் என்னுள் எழுகின்றன. எமது நிலையம் இன்று அநாதைச் சிறார்களுக்கும், சுனாமியால் உருக்குலைந்து உள்ளம் நொருங்குண்டு வாழும் சிறார்களுக்கும் கல்விக்கான வசதியை வழங்கி நிற்பதோடு உளவளம் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கும் உதவிக் கரம் நீட்டி, அந்தரித்து வந்தோருக்கும் ஆறுதல் அளிக்கும் இல்லமாகவும் திகழ அம்மாவின் புண்ணியமே காரணமாகும். கருணா நிலையம் வளர்த்த சிறார்கள் இன்று சிறந்த கல்விமான்களாக எட்டுத் திக்குகளிலும் புகழ்பரப்பி வாழுகின்றார்கள் என்றால் அதன் பெருமை கருணா நிலையத்தையே சாரும். அம்மா இறக்கவில்லை எம்முள் மறுவுத்திரமாக இன்றும் வாழ்கிறார். ஆல்போல் நிழல்பரப்பி பல சிறப்புக்களை பெற்று எந்நாளும் எமது இல்லம் திகழ வேண்டும் எனக் கார்த்தரை வேண்டுகிறேன்.

காப்பாளர்

கருணா நிலையம்,

கிளிநொச்சி.

சித்திரை 2006

செ. மேரி ஹெனிக்கா

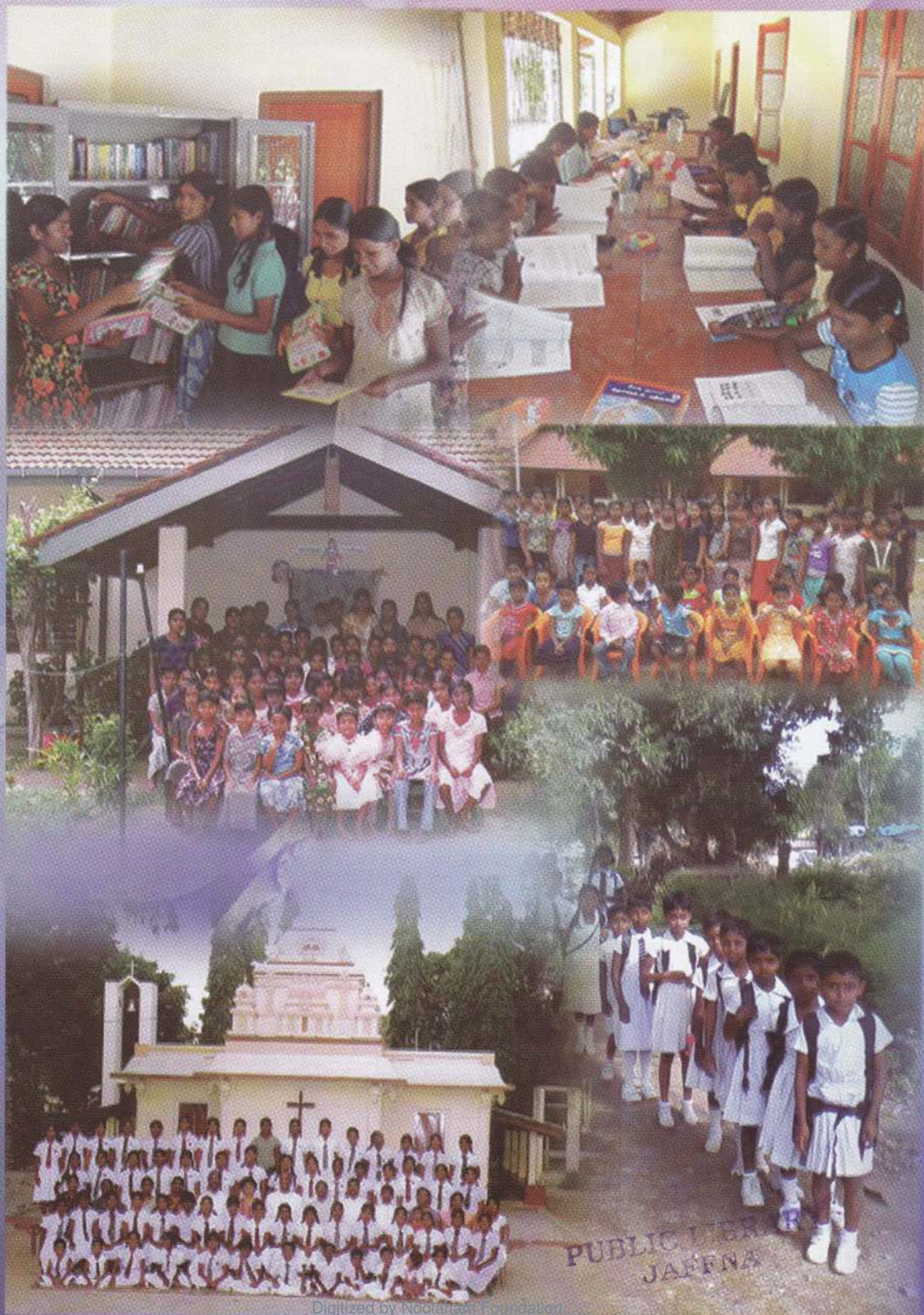

Karuna Nilayam Mission Statement

Our Mission is to be an active Christian community of love and service, where all feel they belong and are valued.

We will help each other to recognize the gifts of God within us, to search for excellence and to foster the development of our true self.

கல்விச் செயற்பாட்டில்...

THE LAMENT OF A DISAPPOINTED SCHOOL MISTRESS

I once was a teacher away in the West
Teaching English and Latin and doing my best
For girls of all ages from ten to eighteen
To make their wits sharp and their intellects keen
And fit for the Senior Locals.

I said I am weary of teaching Macbeth
And Julius Caesar bores me to death
No Language is duller than Latin I am sure
I shall really go mad, if I teach any more
For these horrible senior locals.

So I thought I won't stay here in England to teach
But I'll go to Ceylon and do nothing but preach
I'll live in a hut in a jungly place,
Where no one has ever seen a white face,
Where lions look in at the window at night,
And snakes come to visit and probably bite.
And there are no senior Locals.

But I came, and I found a prosperous town,
Where motors go up and buses go down,
Where never a snake or a lion came by,
And the People I met were as clever as I,
And had all passed the Senior Locals.

So still I am a teacher, and working away
At English and Latin the whole weary day.
With girls of all ages from ten to eighteen,
To make their wits sharp and their intellects keen,
And fit for the Senior Locals.

I retired after teaching for years and I got
A transfer at last to a jungly spot.
Where an elephant came to the garden at night
And pigs ate manioc roots with delight
Where the monkeys came stealing the fruit from a tree
And a little green snake paid a visit to me
And there were no Senior Locals.

Miss Murieal V. Hutchins

கருணாநீலையம் அப்பத்தின் வீடாகும்

கிளிநொச்சி கருணா நிலையம்

பெதலகேம் குழல் ஆகட்டும்

20 ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றில் மிக மோசமான மனித அழிவுகளைச் சந்தித்தது 21 ஆம் நூற்றாண்டு நம்பிக்கையைத் தரும் என எதிர்வு கூற முடியாது. போர் தொடர்கிறது. அழிவின் ஆயுதங்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுவதுடன் அதை பரீட்சிக்கும் களங்களாக மூன்றாம் உலகத்தில் மோதல்கள் தூண்டப்படுகின்றன. பேரழிவு தரும் ஆயுத உற்பத்தியும் பாவனையும் மக்களையே பெருமெடுப்பில் காவு கொள்ளுகின்றன.

75 வீதத்திற்கு மேற்பட்ட மானிடம் உலகக் கடனாலும் பட்டினியாலும் மெதுவாகச் சாகடிக்கப்படுகிறது. பசி, வறுமை, அறியாமை, சுகாதாரமற்ற குடிநீர், இல்லிடமற்றதன்மை, வேலையின்மையால் மானிடம் தன் முகத்தை இழக்கிறது. கோளமயமாதலால் முகமற்ற மூன்றாம் உலகை உருவாக்கும் ஓர் அரசியல் தந்திரமேயாகும். இன்னும் அமைப்புரீதியான சாதிவேறுபாடு, இனவேறுபாடு, கொள்கை வேறுபாடு மனித முகத்தைச் சிதைக்கும் யதார்த்தமாகும். மற்றைய உயிரினங்களைவிட மனிதன் தன்னை போன்ற அதே உயிரையே ஓரங்கட்டியதுடன் அழித்தும் உள்ளதை மனித நாகரிகம் என வரலாறாகப் பதியப்பட்டுள்ளது. அதனால் வரலாறு என்பது வெற்றியடைந்தவர்களின் வரலாறாகவே கருதப்படுகிறது.

தம்மை அடையாளப்படுத்தலின் அருள் பணி

“வாக்கு மனிதர் ஆனார் நம்மிடையே குடிகொண்டார்” (யோவான் 1 : 14) என்று நற்செய்தியாளர் யோவான் சொல்லுவார். வரலாற்றில் வாக்கு காவிச் சென்றபொழுது ஒவ்வொரு பண்பாட்டுத் தளத்திலும் மறைபணியாளர் அர்ப்பணிப்பால் குடிகொண்டது. பெயரில்லாத, குறிப்பில்லாத தமது எலும்புகளைக்கூட மண்ணில் விட்டுச்சென்ற மறை பணியாளர்கள் வரிசையின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சி பிரசன்னத்தின் திருத்தாதுப் பணியாகும்.

கிளிநொச்சிப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் மிகவும் கடினமானதும், அந்நியமான சூழலில் இறைவாக்கு

ஹட்சின்ஸ் என்ற மறைப்பணியாளரால் குடிகொண்டது.

லூக்கா 2: 1 - 7 வாசிப்போம்

“அக்காலத்தில் அருள்து சீசர் தமது பேரரசு முழுவதும் மக்கள் தொகையைக் கணக்கிடுமாறு கட்டளை பிறப்பித்தார். அதன்படி சிரிய நாட்டில் குரேனியு என்பவர் ஆளுநராய் இருந்தபோது முதன் முறையாக மக்கள் தொகை கணக்கிடப்பட்டது. தம் பெயரைப் பதிவு செய்ய அனைவரும் அவரவர் ஊருக்குச் சென்றனர். தாவீதின் வழிமரபினரான யோசேபும் தமக்கு மண ஒப்பந்தமான மரியாவோடு, பெயரைப்பதிவு செய்ய, கலிலேயாவில் உள்ள நாசரேத்து ஊரிலிருந்து யூதேயாவில் உள்ள பெதலகேம் என்ற தாவீதின் ஊருக்குச் சென்றார். மரியா கருவுற்றிருந்தார். அவர்கள் அங்கு இருந்தபொழுது மரியாவுக்கு பேறுகாலம் வந்தது. அவர் தம் தலைமகனைப் பெற்றெடுத்தார். விடுதியில் அவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை. எனவே பிள்ளையைத் துணிகளில் பொதிந்து தீவனத் தொட்டியில் கிடத்தினார்” என நற்செய்தியாளர் தூய லூக்கா இயேசுவின் பிறப்பை இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

கணக்கில் எடுக்கப்படாதவர் இயேசு

இயேசு பெதலகேம் நகருக்கு வெளியே உள்ள குகையில் பிறந்ததாக லூக்காவின் நற்செய்தி தருகிறது. விடுதியில் அவர்கள் உள்வாங்கப்படவில்லை. அதனால் குடிக்கணக்கில் இயேசு விடுபட்டுப்போனார். பேரரசு அவரைக் கணக் கெடுக்கவில்லை. சமூகத்தில் கணக்கெடுக்கப்படாதவர்கள் தோல்வியைத் தழுவினார்களே. சமூகத்தால் ஓரங்கட்டப்பட்டவர்கள். குடும்பம் திருமணம் என்ற அமைப்பினுள் கணக்கில் எடுக்கப்படாதவர்கள் அல்லது சேர்க்கப்படாதவர்கள் அநாதைகள் எனப்படும் குறியீட்டுப் பெயரால் அடையாளமிடப்பட்டவர்கள்.

பெதலகேம் அப்பத்தின் வீடு

விண்ணகத்தில் இருந்து இறங்கி வந்த உணவு (அப்பம் - யோவான் 6: 41) பெதலகேமில்தான் குடிகொண்டது. இயேசுவின் பிறப்பின் வரலாற்றுச்

சூழலைத்தரும் இரு நற்செய்தியாளர்களான மத்தேயு மற்றும் லூக்கா விரிப்பதில் வேறுபட்டபோதிலும் பிறப்பின் இடம் பெதலகேம் என்பதில் கருத்தொன்றிப்பே உள்ளது. பெதலகேம் என்றால் 'அப்பத்தின் வீடு' அல்லது 'அப்பக் கூடை' என்பது அர்த்தம்.

அப்பம் பகிரப்படால் பலுகும்

இன்று இறைத் தன் மையையும், ஆள்தன்மையையும் வாழ்வின் சாரமாகக் குறுகிய போக்கு நாகரிகத்தின் அம்சமாக மேலோங்கியுள்ளது. யதார்த்தத்தின் மிகவும் மோசமான நிலைம மற்றவர்கள் மேல் அக்கறையின்மையே. ஏன் அயலான் யார் என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு மெய்யியல் ரீதியான விளக்கப்படையோ, சட்டரீதியான வரையறைகளையோ இயேசு கூறவில்லை. மாறாக யதார்த்தமான சூழ்நிலைத் தகவலையே கதையாகத் தந்தார்.

இயேசு என்ற அப்பம்

அப்பமும், இரசமும் தனது உடலுக்கும் இரத்தத்திற்கும் அடையாளமாகவே இயேசு தமது சீடர்களுக்குக் கொடுத்தார். அப்பம் பிடிப்பதிலும் பகிர்வதிலும் தனது நிறைவைப் பெறுகிறது. அப்பம் பிடிக்கப்படாவிட்டால், பகிரப்படாவிட்டால் அது அப்பமாகவே இருக்கும். ஒருவருக்கும் உதவாது. அப்பம் பிடிக்கப்பட்டுப் பகிரப்படும்போது உறவின் சின்னமாக, உயிர் கொடுக்கும் ஊட்டமாக மாறுகிறது. எமது வாழ்வு நற்கருணையாக வாழப்படவேண்டியது என்பதே இதன் அர்த்தம்.

அன்றன்றுள்ள சோறு

அன்றன்றுள்ள சோற்றைத் தரும்படி கடவுளிடம் மன்றாட இயேசு கற்பித்துத் தந்தார். சோற்றைத் தேடுபவரும், பகிர்ந்து கொடுப்பவரும் இல்லாதவர்கள், அநாதைகள் என முத்திரையிடப்படுகின்றனர். உலகத்தில் மிகக்கொடிய நோய் தொழுநோயல்ல, கசநோயல்ல; ஆனால் நாம் தேவையற்றவர்கள், கவனிக்கப்படாதவர்கள், எல்லோராலும் கைவிடப்பட்டவர்கள் என்ற உணர்வே ஆகும். அன்பும், உதவியும் இல்லாமையும் வீதியோரங்களிலும் ஒடுக்குமுறைகளாலும் வறுமை, நோய்களால் அடிபட்டவர்கள் மேல் கவலையற்றபோக்கே, மிகக் கொடிய தீமை எனலாம், என கொல்கொத்தா நகர் அருளாளர் அன்னை திரேசா குறிப்பிட்டார். இன்றைய அரசியல் பொருண்மிய அமைப்பில் கொஞ்சப்பேருக்குக் கணக்கச் சோறும், கணபேருக்குக் கொஞ்சச் சோறும் என்ற யதார்த்தத்தில் அன்னை ஹட்சின்ஸ் தொடங்கிய கருணா நிலையம் பாரிய சவாலுக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது.

கணக்கில் விடுபட்டவர்களுக்கு கருணா நிலையம் அப்பத்தின் வீடாகும்.

தெளிவு

வைகாசி - ஆடி 2005

நாளைய கருணாநிலையம் யாரதன் காரணம்?

விக்டர் வில்லியம்ஸ்

நாம் அனைவரும் இன்று கருணாநிலையத்தின் ஜூபிலி விழாவை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுகிறோம். ஒருவருடைய (செல்வி - மியூரிஹட்சின்ஸ்) தியாகத்தின் மகிமையை, அவர் அதை பெரும் கஷ்டங்களின் சோதனைகளின் மத்தியில் உருவாக்கி உயிர்கொடுத்து எத்தனையோ உயிர்களை, அநாதைகளை காத்து நல்லபடியாக வழிநடத்தி வந்த சேவையின் இருபத்தைந்தாவது வருட ஆண்டு நிறைவு விழாவை பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடி அதனுடாக அவருக்கு நன்றிக் கடனையும் செலுத்துகிறோம். உண்மையிலேயே கருணாநிலையம் ஒரு பெரிய சாதனை. மகத்துவம். நம்முடைய பிதா இயேசுவுடைய கனவு நனவாகும் ஒரு சிறப்பம்சம் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. அந்த மகிழ்ச்சியின், அந்தக் கொண்டாட்டத்தின், அந்த சந்தோஷத்தின் மத்தியில்தான் இன்னுமொரு கடமையை அதற்கான சிந்தனையை மேற்கொள்ள வேண்டிய கட்டத்துக்குள் வந்து நிற்கிறோம். அது என்ன?

அதுதான் நாளைய கருணாநிலையம், அதன் எதிர்காலத்தை கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் சிந்திக்க வேண்டிய விடயம் அல்லவா? இன்றிருக்கும் கருணாநிலையம் இதேபோல் பல்லாண்டு வாழவும் அதன் சேவை இன்னும் பலருக்கு நன்மையளிக்கவும் பல அநாதைகள் ஆதரவு அடையவும் வாழ்க்கையில் விரக்தியடைந்தவர்கள் (பெண்கள்) தங்கள் வாழ்க்கையை உறுதி செய்துகொள்ளவும், இப்படி பலவாறான நன்மைகளுக்காகவும் அதன்பணி தொடர்வது அவசியம்.

இன்று கருணாநிலையத்தைப் பொறுப்பேற்று தன்னை அதற்காக அர்ப்பணித்து மெழுகாக உருகி அதற்கு ஒளி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் தியாக தீபம் ஓய்வுபெறவேண்டும். தள்ளாத வயதில் அந்த ஜீவனை ஓய்வுபெறச் செய்வது நம் அனைவருடைய கடமை ஆகும். அப்படி அத்தியாக தீபம் ஓய்வுபெறுகின்ற போதுதான் அவருடைய வரிசையில் அடுத்தவர் யார் என்னும் கேள்வி எங்களை கேட்டு நிற்கிறது. அந்தக் கேள்வி கேள்வியாக நில்லாது பதிலாக மாறி தொடர்ந்து பணிகள் நடக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம். ஒரு சிலர் ஒரு சில காலத்துக்குள் அப்பணியைப் பொறுப்பேற்று நடத்த முன்வந்து அதேவேளை பின்னடைந்தும் விட்டனர். ஆதலால் நாளைய கருணா நிலையம் யாரதன் காரணம்...? என நம் அனைவரின் சிந்தனைகளும் சிறகடிக்கட்டும்.

குறிப்பு:

கருணாநிலையம் கிளிநொச்சி வெள்ளிவிழா மலரில் விக்டர் வில்லியம்ஸ் 29.10.1980 அன்று வழங்கிய செய்தி.

“மேலும், கடவுளிடம் அன்புசூர் பவர்களோடு, அதாவது அவரது திட்டத்திற்கேற்ப அழைக்கப்பட்டவர்களோடு, அவர்கள் நன்மைக்காகவே ஆவியார் அனைத்திலும் ஒத்துழைக்கிறார் என்பது நமக்குத் தெரியும். தம்மால் முன்பே தோந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள் தம் மகனின் சாயலுக்கேற்றவாறு இருக்க வேண்டுமெனக் கூவுள் முன்குறித்து வைத்தார். அச்சகோதரர் சகோதரிகள் பலருள் தம் மகன் தலைப்பேறானவராய் இருக்கவேண்டுமென்றே இப்படிச் செய்தார். தாம் முன்குறித்து வைத்தோரை அவர் அழைத்திருக்கிறார், தாம் அழைத்தோரைத் தமக்கு ஏற்புடையோராக்கி இருக்கிறார், தமக்கு ஏற்புடையோரானோரைத் தம் மாட்சியில் பங்கு பெறச் செய்தார்.”

(உரோமையர் 8 : 28 - 30)

செல்வி மியூறியல் வயலட் ஹட்சின்ஸ் 1899ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 7ஆம் திகதி வேல்ஸ் நாட்டில் பிரேகன்ஸ்யர் - ஹே என்னும் இடத்தில் வசதி படைத்த செல்வந்த மெதுஸ்த பெற்றோருக்கு மகளாக அவதரித்தார். பாடசாலைப் படிப்பினை முடித்த மியூறியல் மேற்படிப்பினை ‘ஒக்ஸ்வேட்’ பல்கலைக்கழகத்தில் தொடர்ந்து 1926ஆம் ஆண்டு தனது முதுகலைமான்சிப்பட்டத்தைப் பெற்று, ‘ஸ்ரோவ்பிறிட்சு’ல் மூன்று வருட ஆசிரிய பயிற்சியை முடித்தார். அங்கு நிலவிய பின்னணி அவரை ‘அங்கிலிக்கன்’ சபையைத் தழுவச் செய்தது.

வாசிப்பதில் மிகவும் ஆர்வமுள்ள இவர் தனது வாசிப்பை “கிழக்கு தேசத்தில் ஊழியம்” என்னும் பொருளில் அக்கறை செலுத்தினார். இதனை அவதானித்த இவரது பெற்றோர் இத்தகைய புத்தகங்களை வாசிக்க வேண்டாம் என்று அவருக்கு யோசனை கூறியதுடன் இப்புத்தகங்களை மறைத்து வைத்தனர். ஆனால் அவருக்கு ஆண்டவர் அளித்த யோசனையோ மறுதலையாக இருந்தது. பெற்றோரின் தவறான யோசனையோ அன்றி, இந்த ஊழியத்தை மேற்கொள்வதால் ஏற்படும் ஆபத்துக்களோ அவரது “கிழக்கு தேசத்தில் ஊழியம்” கனவைப் பாதிக்கவில்லை. கிழக்கு தேசத்தில் ஊழியம் செய்ய, ஆலயங்களும், ஊடகங்களும் தொண்டர்களிற்குவிட்ட அழைப்பு மியூறியலின் இதயத்தைத் தொட்டது. இதன் பயணாக இவர் தன்னை திருஅவையின் திருப்பணி

ஹெட்சின்ஸ் இம்மையாளின் மர்மபண வளர்வுக்கு மரிந்தும் கௌரவமும் கருணைமீதலையார்

மன்றத்திற்கு (Church Missionary Society) ஏழைகளோடு ஏழையாக இருந்து, ஆண்டவரின் திருப்பணியை அறிவிக்க தனது ‘சிலுவையை’ எடுத்துக் கொண்டு, பெற்றோர்களின் எதிர்ப்புகளின் மத்தியில் 10ஆம் திகதி கார்த்திகை மாதம் 1927ஆம் ஆண்டு தூய ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

செல்வி மியூறியல் அழகும் இளமையும் சேர்ந்த விவாகமாகாத பெண்ணாக இருந்த காரணத்தினாலும் அவருடைய பாதுகாப்பைப் பற்றிய அவருடைய பெற்றோரின் ஆதங்கத்தினாலும் அவருக்கு கொழும்பு மகளிர் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும், இலத்தீனும் கற்பிக்கும் ஆசிரிய வேலை கொடுக்கப்பட்டது. அங்கு சில மாதங்கள் பணியாற்றிய இவர் தனது வேலையை உதறித் தள்ளி விட்டு கொழும்பில் இருந்து அதிக தூரத்தில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தார். ஏனெனில் இவரது கனவை நனவாக்குவதற்கு யாழ்ப்பாணமே சிறந்த இடமாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாண மக்களோடு, மக்களாகக் கலந்து தனது ஊழியத்தை மேற்கொள்வதற்குத் தடையாக இருந்த தமிழ் மொழியையும் கர்நாடக இசையையும், தென் இந்தியாவிற்குச் சென்று ஐயம் திரிபறக் கற்றார். இவரிற்குத் தெரிந்த கிரேக்க மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இருந்த அண்மித்த பண்பு, குறுகிய காலத்தில் தமிழ் மொழியைக் கற்றுத்தேற உதவி புரிந்தது. யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய இவர் ‘சண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியில்’ ஆங்கில இலத்தீன் ஆசிரியையாகப் பதவி ஏற்றார். அங்கும் குறுகிய காலத்தின் பின்னர் தனது ‘இதய தாகத்தை’ தீர்க்கும் முகமாக, யாழ் நகரத்திற்கு வெளியே அமைந்துள்ள கோப்பாங்குச் சென்றார். செல்வி மியூறியல் அதிபராக இருந்த காலத்தில், “இருமொழி பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையும், தமிழ் கலவன் பாடசாலையும் இணைக்கப்பட்டு, கோப்பாய் பெண்கள் தமிழ் விடுதிப் பாடசாலையாக உருப்பெற்றது. ‘தமிழ் மொழி மூல’ கற்றலை விரும்பியோருக்கு இப்பாடசாலை பெரிதும் உதவியது. இவருடைய காலத்தில் ‘அநாதைகள் திணைக்களம்’ இப்பாடசாலையில் அமைக்கப்பட்டதுடன் ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் தலா ரூ 75 /= உதவிப் பணம் அளிக்கப்பட்டது.

முன்றாம் தசாப்தத்தின் பிற்பகுதியில் திருஅவையின் திருப்பணி மன்ற, ஆண், பெண் பாடசாலைகள் ஒன்றாக்கப்பட்டு கோப்பாய் கிறீஸ்தவ கல்லூரி உருவாக்கம் பெற்றது. செல்வி மியூறியல் ஹட்சின்ஸ் அவர்களை இக்கல்லூரிக்கு அதிபராக இருக்குமாறு பெரியோர் கேட்ட போது

“அதிகாரம் செய்ய அல்ல, சேவை செய்யவே நான் வந்தேன்” என்று கூறினார்.

குறுகிய காலப் பகுதியில் உடுவில் பெண்கள் பயிற்சி கல்லூரியில் அதிபராகப் பதவி ஏற்ற இவர், நல்லூர் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட கிறீஸ்தவ பெண்கள் பயிற்சி கல்லூரியில் உப - அதிபராகக் கடமையாற்றினார்.

தமிழ்மொழி மீதான பற்று

தமிழ் மொழி மீது மிகுந்த பற்றுடைய செல்வி ஹட்சின்ஸ் அவர்கள், தமிழ் மொழியை இலக்கணத் தமிழில் பேசினார். பிரசங்கங்களை தமிழில் ஆங்கில அழுத்தங்களுடன் பிரசங்கித்தார். நன்றாகத் தமிழ் தெரிந்த மக்கள் ஆங்கிலத்தில் கதைப்பதைக் கண்டித்தார். அனைவரும் தமிழில் கதைப்பதையே இவர் விரும்பினார். கோப்பாய் கிறீஸ்தவ கல்லூரியின் “நாணாவித பொருட்கள் விற்பனைக்கு” பொறுப்பாக இருந்த செல்வி மியூறியலிடம் ஒரு மாணவன் “முத்திரை காகித உறை” என்பவற்றை ஆங்கிலத்தில் ‘ஸ்ட்ரம்ப் என்வெல்ப்’ என்று கேட்டபோது, இவற்றிற்குச் சரியான தமிழைக் கற்று அதன் பின் தன்னிடம் வந்து அவற்றைப் பெற்றுச் செல்லுமாறு கூறினார். மாணவனும் அப்படியே சென்று அவற்றிற்குரிய சுத்த தமிழை கற்று அவரிடம் கூறியபோது அவர் சந்தோஷப்பட்டார்.

1956ஆம் ஆண்டு பிரதம மந்திரி திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்காவின் காலத்தில் சிங்களம் உத்தியோக மொழியாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டபோது, தான் ஒரு தமிழர் என்று கூறி ‘இலங்கை பிராஜாவுரிமைக்கு’ மனுச் செய்தார். ‘ஒக்ஸ்வேட் பல்கலைக்கழகத்தில்’ படித்துப் பட்டம் பெற்ற ஒருவர் இலங்கைப் பிரஞையாவதை குறித்துப் பெருமைப்பட்ட பிரதமர் எதுவித தாமதமும் இன்றி அவருக்கு உடனடியாகக் குடியுரிமையை வழங்கினார்.

அண்ணார் கோப்பாய் கிறீஸ்தவக் கல்லூரிக்குப் பொறுப்பாக இருந்தபோது உடுத்துறை, பளை, சாவகச்சேரி, கைதடி, நாவுகுழி போன்ற தூர இடங்களில் இருந்து மாணவர்கள் இங்கு வந்து கல்விகற்றனர். அப்போதைய கால கட்டத்தில் கோப்பாய் கிறீஸ்தவ கல்லூரியின் கல்வித் தராதரம் ஏனைய நகர்ப்புற பாடசாலை கல்வித் தராதரத்திலும் உயர்வானதாகக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொழில் ரீதியாக ஆசிரியாராக விளங்கிய இவர், ஊழியத்தை முழு மனதுடன் மேற்கொண்டு அநேக ஆத்துமாக்களை தனது பணிவான தாழ்மையான சேவையினை வறிய மக்களிற்கும், புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களிற்கும் வழங்கி

இயேசுவுக்காக மீட்டுக் கொண்டார்.

தன்னை ஒரு தமிழர் எனக் கூறிய இவர், ஏனைய வழிகளிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையே பின்பற்றி வந்தார். கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த அன்னை திரேசாவைப் போன்று இவரின் அலுமாரிக்குள் அணிவதற்கு, தோய்ப்பதற்கு, தைக்க வேண்டிய கிழிந்த ஆடை என்று சொல்லி மூன்று உடுப்புக்களே இருந்தன. தனக்கு வேண்டிய ஆடைகளை ஒரே வடிவத்தில் பருத்தித் துணியில் வடிவமைத்தார். திறந்த வெளியான கிணற்றடியிலோ அன்றி கடற்கரைகளிலோ இவர் குளிப்பதில்லை. மாறாக அவருக்கென்று அமைக்கப்பட்ட பழமை வாய்ந்த குளியலறையிலேயே இவர் குளித்து வந்தார். ஆனால் இவரது தலைமுடி அமைப்பு மாத்திரம் மாறாது அப்படியே இருந்தது.

தனது கைவிரல்களாலேயே இவர் உணவு அருந்தினார். சோறும் கறியும் இவர் விரும்பி உண்டார். தனக்காக விசேடமாக உணவு சமைக்கப்படுவதை இவர் விரும்பவில்லை. மற்றவர்கள் விரும்பி உண்ணும் உணவு இவருக்கு திருப்தி தருவதாக இருந்தது. தனது நாளாந்த வாழ்க்கையில் எளிமையான வாழ்க்கையைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார். கோப்பாய் பழைய மாணவர்களைப் பெருமைப்படுத்தும் ஓர் இரவு உணவிற்கு இவர் பிரசன்னம் அளித்தபோது முருங்கைக்காய் ஒரு கறியாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. கறி மிகவும் சுவையாக இருந்த காரணத்தினால் அதன் ‘கோதையும்’ உண்டுவிட்டார். இதனை அவதானித்த (இரவு உணவில் பங்குபற்றிய) ஒருவர் “கோதுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று வினவியபோது “நான் தின்றுவிட்டேன்” என்று உடனடியாகப் பதிலளித்தார்.

ஏழு பாடசாலைகளில் பணியாற்றிய பின் மியூறியல் தனது ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்று ஒரு வருட கால விடுமுறையை மேற்கொண்டு தனது தாயகம் சென்றார். தனது தாயகத்தில் நிம்மதியற்றுக் காணப்பட்ட இவரது தாலந்து, ஊக்கத்தோடு கூடிய ஆசை, ஆர்வம் போன்றவற்றை திரு அவையின் திருப்பணி மன்றம் எவ்வாறு உபயோகப்படுத்துவது என்று தெரியாது தவித்தது. தனது தாயகத்தின் புதிய சூழல், புதிய மக்கள், புதிய கலாசாரம் என்பனவற்றிற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத இவர் - தனது தாயகம், தனது வீடு, தனது குடும்பம், நண்பர், உற்றார், உறவினர், உடமை என்பவற்றைத் துறந்து, தனது வாழ்நாளின் மீதிக் காலத்தை இலங்கை வாழ் மக்களோடு கழிப்பதற்காக, இலங்கை வந்து, கிளிநொச்சியில் ‘கருணா நிலையம்’ என்னும் இடத்தை ஆரம்பித்தார். ‘கருணை இருப்பிடம்’ எனப் பொருள்படும் இந்த இடமானது, வீடற்றவர்கள், அநாதைகள், ஆதரவற்ற பெண்கள், விவாகமாகாத தாய்மார், தேவையற்ற பிள்ளைகள்; புறக்கணிக்கப்பட்ட, தவறாக உபயோகிக்கப்பட்ட, வெறுக்கப்பட்ட, ஆபத்தை உணராத, தாழ்த்தப்பட்ட, பலவீனப்பட்ட, தாழ்ந்த, கீழ்நிலையிலுள்ள, ஏழை போன்ற பல தரங்களிலும் உள்ளவர்களிற்கு அடைக்கலம் கொடுத்தது. அன்னாரின்

இதயத்திலும், கருணா நிலையத்தின் கருணையான சுற்றாடலிலும் ஒவ்வொருவரிற்கும் இடம் கிடைத்தன. எது விதமான விஸ்தாரமான ஆயத்தங்களும் இன்றி, தனது துணிவான விசுவாசம், கிறிஸ்துவுக்குள்ளான பலம் என்பவற்றைக் கொண்டு, அமைதியாக ஆனால் உடனடியாக, ஆரம்பத்தில் தனது ஓய்வூதியத்தைப் பயன்படுத்தி வேலையை ஆரம்பித்தார். காட்டுப் பிரதேசமாக இருந்த இந்த இடத்தைத் திடசங்கற்பம் பூண்டு, தனது கடின முயற்சியினால் கிளிநொச்சியிலுள்ள கன்னி மண்ணை, பச்சைக் கம்பளமாக மாற்றினார்.

‘ஏமாற்ற மடைந்த பாடசாலை உபாத்தியாயினியின் புலம்பல்’ என்று இவரால் இயற்றப்பட்ட கவிதையில் தான் தேர்ந்தெடுத்த நிலத்தைப் பற்றி பின்வருமாறு வர்ணித்துள்ளார்.

“கற்பித்தலில் ஓய்வு பெற்று கடைசியாக இடமாற்றம் பெற்ற காட்டுப் பிரதேசத்திற்கு

யானைகள் இரவில் தோட்டத்திற்கு வந்த போதும்,

பன்றிகள் மரவள்ளிக் கிழங்கை சுவைத்து மகிழ்ந்த போதும்,

குரங்குகள் பழங்களைத் திருடிய போதும்

பச்சைப் பாம்புகள் தரிசனம் தந்த போதும்

அனுபவம் மிக்க உள்ளூர் நாட்டவர் எவருமிருக்கவில்லை”.

கருணா நிலையத்தை 15 இளம் பெண்களை தனது அடைக்கலத்தின் கீழ், பவானி அக்காவின் உதவியுடன், சிறிய தனிக் கட்டடத்தில் ஆரம்பித்தார். இரவில், ஒளி உமிழும் அரிக்கன் லாம்பு, வெளியே தோட்டங்களைப் பாழாக்கும் யானை, காட்டு விலங்குகள் என்பவற்றிற்குப் பாதுகாப்பாக முட்டிய தீயும் இதற்கு ஒளி கொடுத்தன. தனது வேலையைத் தொடர்வதற்கு பணத்தேவை, பெருங்கஷ்டங்கள் என்பவற்றை இவர் சகிக்க வேண்டி இருந்தது. ஜேர்மனி நாட்டைச் சேர்ந்த KNH என்று அழைக்கப்படும் Kinder Not Hilfe என்ற ஸ்தாபனம் இவருக்கு உதவி செய்ய முன் வந்தது. ஆனால் அதன் இயக்குநர் திருமதி கிறிஸ்தின் இந்த இடத்தைப் பார்வையிட வந்தபோது, ‘கருணாநிலையத் தைப் பற்றிய’ அவரது அபிப்பிராயம் எதிர்மறையாக இருந்தது. பாடசாலை மாணவர்களை மாத்திரம் அங்கே வைத்துக் கொண்டு, வயது முதிர்ந்தோர் உட்பட அனைவரையும் திருப்பி அனுப்பினாறும், அவ்வாறு செய்த பின் மாத்திரமே KNH ஸ்தாபனம் உதவி அளிக்கும் என்று இவரிற்குக் கூறப்பட்டது. ஆனால் ‘வெள்ளைப் பாட்டி’ எனச் செல்லமாக அழைக்கப்படும் மியூறியல் அம்மா இவ்வாறு செய்தால் ‘கருணை இருப்பிடத்தை’ அமைப்பதன் மிகுதி நோக்கம் பாழாகிவிடும் என்றும், KNH ன் உதவியைவிட அங்கு உள்ளவர்களைப் பற்றிதான் அதிக அக்கறை உடையவராக இருப்பதாகக் கண்டிப்பான பதிலளித்தார். KNH ன் உதவியினால் ஒரு மண்டபம் கட்டி நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டதோடு,

1980ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 29ஆம் திகதி கொழும்பு மறைமாவட்ட பேராயரினால் அம்மண்டபம் திறந்து வைக்கப்பட்டு செல்வி மியூறியலின் ‘ஆண்டவரில் இருந்த தளராத விசுவாசத்தினால் கருணாநிலையம், அரசாங்கம் நன்கொடையாக வழங்கிய குடியிருப்பு வசதிகளுடன் கூடிய பரந்த காணியில் சிறந்து விளங்கியது.

கருணாநிலையத்தின் கட்டட அமைப்பு

சன்னாகம் - மருதனார் மடத்திலுள்ள கிறிஸ்தவ சேவா ஆச்சிரமத்தின் அமைப்பின் மீது பாசம் வைத்த இவர், கருணாநிலைய கட்டட அமைப்பையும் அவ்வாறே மேற்கொண்டார். கிறிஸ்தவ சேவா ஆச்சிரமத்தின் சிற்றாலய அமைப்பு கருணாநிலைய சிற்றாலயத்தையும் அதே அமைப்பில் கட்டி எழுப்ப ஊக்கம் அளித்தது. கருணாநிலைய வாயிலில் அமைந்துள்ள புனித. பவுல் ஆலயமானது காலம் சென்ற பொறியியலாளர் கனகராஜா என்பவரினால் முற்றிலும் பாரம்பரிய கிழக்கத்திய நாடுகளின் கட்டட கலைகளிற்கு ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்டது. அங்கு குடியிருந்தவர்கள் யாவரும் நாளாந்த ஜெபத்திற்கு இங்கே கூடினர். ஞாயிறு ஆராதனைக்காக இவர்களுடன், பிரதேசவாசிகளும் கூடினர்.

விடுதி வாசிகளிற்கு விவசாயம், விலங்கின்ப பராமரிப்பு, வீட்டுப் பொருளாதாரம் முதலியன கற்பிக்கப்பட்டன. உற்பத்திப் பொருட்கள் யாவும் யாழ்ப்பாண நகருக்கும், மருதனார்மட பெண்கள் நிலையத்திற்கும் விற்பனைக்காக எடுத்துச் செல்லப்பட்டதுடன் கிடைக்கும் வருமானம் கருணா நிலைய வரவு - செலவுத்திட்டத்தின் துண்டு விழும் தொகையை சமப்படுத்தியதுடன் விடுதி வாசிகளின் வாழ்க்கை முறையை முன்னேற்ற உதவுவதாக இருந்தது. இரத்தமலானையில் உள்ள கட்டிலன் செவிப்புலன் விழிப்புலன் அற்றோருக்கான பாடசாலை போன்று யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒன்று நிறுவப்பட வேண்டும் என்ற இவரது எண்ணத்தினால், பேராலயம் கைதடியில் இத்தகைய ஒரு பாடசாலையை அமைத்தது. அங்கே கல்வி கற்ற மாணவர்களிற்கு திறமைகள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டது. தமது வாழ்நாளை உபயோகமாகக் கழிக்கப் பெரிதும் உதவி செய்தது.

தமிழ் மொழி மீது பற்றும் பாசமும் கொண்டு தமிழ் நாட்டில் தமிழைக் கற்றறிந்த இவரினால் அனேக கீர்த்தனைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதுடன் விடுதிவாசிகளிற்கு அதனை பயிற்றுவித்து, ஆராதனைகளில் அவை பாவிக்கப்பட்டன. சிறிய புல்லாங்குழல் மாத்திரமே இசைக் கருவியாக இவரினால் பாவிக்கப்பட்டது. கோயில் அதிகாரிகள், ஆசிரியர்கள் என்பவர்களின் உதவியுடன் நாடகங்கள் மேடையேற்றப் பட்டதுடன் படக் காட்சிகளும் காண்பிக்கப்பட்டு ஆண்டவரின் அன்புக்குள் பிள்ளைகள் கொண்டு வரப்பட்டனர். இவரது ஊழியத்திற்கான அர்ப்பணிப்பு, ஜெபம் என்பன கோவில் அதிகாரிகளுடன் தானும் ஒரு

முன் பள்ளிச் சிறார்கள்

துவிச்சக்கர வண்டியில் சென்று மக்களிற் குத் திருப்பணியை அறிவிக்க உதவியது.

கருணாநிலைய விடுதிவாசிகளின் சுகவீனத்தின் போது கோபில் அதிகாரிகளும், ஆசிரியர்களும் வேண்டிய மருத்துவக் கவனிப்பை வழங்குவதற்கு உதவினர். இவர்கள் அரசாங்க தொழில் திணைக்களங்களில் மக்கள் மேற்கொள்ள தேவையான உதவியை வழங்கினர்.

விடுதிவாசிகளால் அநேக பிரச்சனைகள் உண்டானபோதும் அவற்றை அவர் தனது காலடிக்குள் வைத்திருந்தார். அருளிற் அல்பிரட் சின்னையா அவர்கள் அம்மையாரைச் சந்திக்கக் கருணாநிலையம் சென்றபோது மூளை வளர்ச்சி குன்றிய விடுதிவாசி ஒருவர் அம்மையாரை ஏசிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அம்மையார் அதனை அசட்டை செய்யாது தனது வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெண் அங்கிருந்து சென்றதும் அமைதியாக “ஒரு ஏழை சிருஸ்டி” என்று மாத்திரம் கூறினார்.

இன்னொரு தினம், இன்னுமொரு விடுதிப்பெண், இரவு 7.00 மணி அளவில் விடுதிப் பொறுப்பாளருடன் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு வளவை விட்டு ஓடி பிரதான வீதியில் நின்று கொண்டது. அம்மையாரின் தயவான வேண்டுகோள் எதனையும் செவிமடுக்காத பெண் இரவு 10.30 மணி அளவில் வளவிற்குள் வந்து, அந்த இரவை ஆலயத்தில் கழித்தார். அம்மையார் அப்பெண்ணுக்கு துணையாக ஒரு ‘சொந்த அம்மா’ போன்று கழித்தார்.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் வண. அல்பிரட் சின்னையா, மெலிந்த, சோர்ந்த, தளர்ந்த, திடகாத்திரமற்ற பெண் ஒருவர் மெதுவாக கருணா நிலையத்தினுள் செல்வதைக் கண்டார். அம்மையார் அந்தப் பெண்ணை அடையாளம் கண்டதுடன் “அக்கா திரும்ப பிள்ளை பெற வந்திட்டா” என்று கூறினார். அத்தாயும் குழந்தையும் கருணா நிலையத்தில் அடைக்கலம் தேடிக்கொண்டனர்.

அநேக ஆத்துமாக்கள் அம்மையாரது சேவையால் பாதுகாக்கப்பட்டு, உதவி செய்யப்பட்டனர். தண்ணீர் ஊற்று முள்ளியவளையைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் ஒருவர் தனது மனைவியுடனும் 5 பிள்ளைகளுடனும் மலை நாட்டில் வசித்து வந்தபோது திடீரென இறந்துவிட, மனைவியும், பிள்ளைகளும் அடைக்கலம் தேடி கருணாநிலையம் வந்தனர். மலை நாட்டில் பணியாற்றிய அந்த ஆசிரியரின் வருமானம் ரூபா 20/= ஆக இருந்தது. அம்மையார் அவர்களை சந்தோஷமாக வரவேற்றதுடன், விசுவாசத்திலும் ஞானத்திலும் அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்கியதில் பிள்ளைகள் ஆசிரியர்களாகவும் பாடசாலை அதிபர்களாகவும் உயர்வுபெற்றனர். அவர்களின் பிள்ளைகளில் 3 பேர் வைத்தியர்களாகவும், 3 பேர் வியாபாரத் துறையிலும் திகழ்ந்தனர். ஒரு பரம்பரையில் இருந்து மற்ற பரம்பரைக்கு அம்மையாரின் ஊழியம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டதுடன், அக் குடும்பத்தினால் இன்று ஒரு நல்ல சமுதாயம் தண்ணீர் ஊற்றில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

1980ஆம் ஆண்டு கருணாநிலைய கட்டடத்

திறப்புவிழாவின்போது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கூறியது “முதன்முறையாக அநேக வருடங்களிற்கு முன்னர் செல்வி மியூறியல் ஹட்சின்ஸ் அவர்களை நான் நகரத்தில் கண்டேன். ஒரு சீமெந்து பையை துவிச்சக்கர வண்டியில் கொண்டு சென்ற காட்சியும், அவரால் மக்களிற்கு வழங்கப்பட்ட சேவையும் என்னைக் கவந்தன. அநேக எதிரிகளை சம்பாதித்தேன். ஏனெனில் அவர்களில் சிலருக்குதானும் நான் சமாதான நீதிவான் பதவி பெற்றுக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் ஹட்சின்ஸ்சை பொறுத்தவரை அவர் அநேக தூண்டுதலின் பின், வெகு தயக்கத்துடன் இப்பதவியை அவர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். அன்னாரைப் பாராட்டு முகமாக ஒரு பொது வைபவம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது. ஆனால் நீதிபதி வாசஸ்தலத்தில் சத்தியப் பிரமாணம் எடுத்து விட்டு வெளியே வந்த இவர் தனது அன்பர்களைப் பார்த்து ‘தமாஷா ஒன்றும் வேண்டாம்’ என்று கூறிவிட்டார். வைபவம் இரத்துச் செய்யப்பட்டதுடன் அச்சடிக்கப்பட்ட பிரசுரங்கள் யாவும் அழிக்கப்பட்டன” என்றார்.

இரண்டு மாதங்களின் பின்னர் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை கோவில் அதிகாரி ஒருவரும், ஆசிரியர் ஒருவரும் கோப்பாயில் இருந்து கருணாநிலையத்திற்கு ஆராதனை நடத்தச் சென்றபோது, செல்வி ஹட்சின்ஸ் அவசர அவசரமாக திரு. வேலாயுதம் என்னும் சமாதான நீதிவானைச் சந்தித்து அவரது கையெழுத்தை உணவு முத்திரையில் பெற்று இரு பெயர்களை அதில் சேர்ப்பதற்காக ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். கோவில் அதிகாரியும், ஆசிரியரும் ஹட்சின்ஸ் அவர்களின் சமாதான நீதிவான் நியமனத்தையும் கூறி அவரும் ஒரு சமாதான நீதிவான் என்பதை அவருக்கு நினைவுபடுத்த வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. அதன் பின்புதான் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட நியமனத்தின் தலைப்பு அவரின் நினைவுக்கு வந்தவுடன் “ஆம் நான் இதனில் ஒப்பமிடலாம்” என்று சிரித்துக் கொண்டு கூறி ஆலயத்திற்குத் திரும்பினார். இவை யாவும் அவருக்கு உயர்ந்த பதவி அன்றி - அவரைப் பற்றிய விளம்பரம், மாலை போடுதல், பாராட்டுரை யாவற்றையும் அவர் நாடவில்லை என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. அவர் நாடியது எதுவென்றால் தனது அர்ப்பணிப்பு ஜெபம் என்பவற்றுடன் கூடிய ஊழியத்தின் மூலம் அநேகரை ஆண்டவர் அண்டை வழிநடத்துவது ஒன்றாகும்.

செல்வி ஹட்சின்ஸ் அவர்களின் 25 வருட சேவையையும், ஊழியத்தையும் பாராட்டி வெள்ளி விழா கொண்டாட்டம் 1980 ஆம் ஆண்டு ஜப்பசி மாதம் 29ஆம் திகதி கொண்டாடப்பட்டது. அநேக நலன் விரும்பிகள், முக்கியஸ்தர்கள், விருந்தினர்கள், அம்மாவின் விருப்பப்படி நன்றி நவிலும் ஆராதனைக்காகக் கூடியிருந்தனர். ஒவ்வொரு பெற்ற அதிபர் திரு. இராஜேந்திரன் தனது உரையைத் தொடங்குகையில் “அம்மா பட்ட கஷ்டங்கள், வனவிலங்குகளால், நுளம்புகள், பூச்சிகளால் அவர் பெற்ற வசதியினம் என்பவற்றை நாம் எமது சொந்தக் கண்களால் கண்ட சாட்சி உடையவர்களாக இருக்க

கிறோம். அம்மா காட்டுப் பிரதேசத்தை மாற்றி..." என்று வாக்கியத்தை முடிக்கும் முன்பாக அம்மையார் தனது இருக்கையில் இருந்து எழுந்து, அவரிடம் ஓடிச் சென்று, அவரது கையைப் பிடித்து "திரு. இராஜேந்திரன் உமக்கு எப்படிச் கதைப்பது என்று தெரியாது. தயவு செய்து, தயவு செய்து உமது இருக்கையில் சென்று அமரும்" என்று கூறினார். அவையோர் குழப்பமடைந்தனர். திரு. இராஜேந்திரன் "தயவு செய்து மன்னிக்கவும் அம்மா" என்று சிரித்தவாறு மன்னிப்புக் கேட்டுத் தனது உரையின் தொனியை "அன்னாரது வழிகாட்டியும், ஆண்டவரும் அன்னாருக்கு வேண்டிய பலன், ஆதரவு என்பவற்றைக் கொடுத்து இக் கருணாநிலையத்தைக் கட்டி முடிக்க வழிகாட்டினார்". அதன் பின்புதான் 'அம்மா' சிரித்துக் கொண்டு "அப்படித்தான் நீர் பேச வேண்டும்" என்று கூற சபையோர் ஆரவாரித்தனர்.

40 வருடங்களின் முன்பு கிளிநொச்சியின் புழுதி படிந்த தெருவில் கடைக்குச் செல்வதற்காகவும், நோய் வாய்ப்பட்ட பெண்பிள்ளைகளை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்வதற்காகவும், துவிச் சக்கர வண்டியில் சென்ற இவரைப் பார்த்து, ஏளனம் செய்து எள்ளி நகையாடிய மக்கள் இவருக்குப் புதுமையையும், ஆச்சரியத்தையும் அளித்தது. கிளிநொச்சி மக்கள் பெண்கள் சைக்கிள் ஓடுவது தமக்குப் பழக்கம் இல்லாத காரணத்தினால் இவ்வாறு செய்தார்கள் என்று கவலையுடன் தமது பிழையை ஒப்புக் கொள்கின்றனர். சைக்கிள் ஓடுவதில் முன்னோடியாக ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் திகழ்ந்த கிளிநொச்சியில் இன்று பெண்களே ஆண்களை விட கூடுதலாக சைக்கிளிலும் மோட்டார் சைக்கிளிலும் செல்வதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. குறுகிய காலத்திற்கு அன்னார் 'மோட்டார் சைக்கிள்' பாவித்தாராயினும், பின்பு துவிச்சக்கர வண்டியையே இவர் பாவித்தார். ஒரு முறை கோவில் அதிகாரி ஒருவர் இவரைச் சந்திப்பதற்காக 'மோட்டார் சைக்கிளில்' சென்றார். கலந்துரையாடல் முடிந்த பின்னர் அவர் புறப்பட்டபோது தானும் அவருடன் அவருடைய மோட்டார் சைக்கிளின் பின் அமர்ந்து வரலாமா என்று கேட்டார். மோட்டார் சைக்கிள் ஓடுவதை சிறிது காலம் கற்ற அவர், அம்மையாருக்கு என்ன சாட்டுச் சொல்லி அவர் தன்னுடன் வருவதைத் தடுக்கலாம் என்று யோசித்து அதற்கான பதிலை அவர் கூறுவதற்கு முன்னதாக அன்னார் பின் ஆசனத்தில் அமர்ந்து விட்டார். ஒன்றும் செய்ய முடியாத கோவில் அதிகாரி பயத்துடனும், கவனத்துடனும் தனது பயணத்தை அம்மாவுடன் மேற்கொண்டார்.

வெள்ளை அம்மா தனது அநேக அநாதைகளிற்கு ஞானத் தாயாக இருந்ததுடன் தனது சொந்த செலவில் அவர்களிற்குத் திருமணமும் செய்து வைத்ததுடன், கடவுளின் நெருங்கிய அரவணாப்பில் அவர்கள் இருக்கும்படி அவர்களை சந்தித்து வருவார்.

செல்வி ஹட்சின்ஸ் அம்மையாரின் நேர்மையும், ஜாக்கிரதையுடனும் கூடிய சேவை அன்னாரது

ஊழியத்தை தியாகத்துடனும் ஜெபத்துடனும் முன்னெடுத்துச் செல்ல உதவியது. அப்போதைய கொழும்பு குருமுதல்வராக இருந்த அருள்திரு ஜெ. ஜெ. ஞானப்பிரகாசம் அம்மையாரிடம் சென்ற போது, ஒரு விடுதிவாசியின் அகாலமுடிவைப் பற்றி தெளிவான விளக்கம் கொடுத்ததுடன்; நாளாந்த தேவைக்காக ஒதுக்கிய ரூபா 100/= அவர் இதற்காக செலவளித்ததாகவும், ஆனால் இப்பணத்தை ஆண்டவர் விரைவில் எப்படியும் தனக்கு அளிப்பார் என்ற விசுவாசம் தனக்கு உண்டு என்பதையும் குறிப்பிட்டார். இவருக்கு என்று அனுப்பப்பட்ட ரூபா 50/= ஐ குருமுதல்வர் உடனடியாகக் கையளித்தார். 'அம்மா' மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்ததுடன் மிகுதிப் பணத்தையும் ஆண்டவர் தனக்கு அளிப்பார் என்ற விசுவாசம் தனக்கு உண்டு என்றும் அவர் கூறினார். அன்றைய தினம் பிற்பகலில் தபால் சேவகன் கொடுத்த உறையை குருமுதல்வரிற்கு முன் திறந்த போது அடுத்த வியப்பு என்னவெனில் உப்பளத்தில் இருந்து ஓர் உயரதிகாரி அனுப்பிய ரூபா 100/= அதற்குள்ளே இருந்தது. "அவர் ஆண்டவரிடத்தில் அசைக்கமுடியாத விசுவாசத்தை" வைத்திருந்தார்.

ஒரு சில பேருக்கு திறந்த - கையை உடைய அம்மாவை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அவரிடம் உதவி கோரிய 'விரும்பத்தகாத குணநலன்களைக்' கொண்டவர்களிடம் அவர் அளவு கடந்த இரக்கம் காட்டினார். வேலைக்காரனைப் போன்று தோற்றமளித்த ஒரு மனிதன் அம்மாவிடம் சென்று தான் மலை நாட்டில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு சிறிய வேலை தேடி வந்ததாகவும், அப்படி வரும் வழியில் தனது பயணப்பெட்டி, காசு, உடமைகள் யாவும் தொலைந்து விட்டதாகவும் கூறினான். அவன் வீடு செல்வதற்கு அம்மாவின் உதவியைக் கோரினான். அவனுடைய கட்டுக் கதையை நம்பிய 'அம்மா' அவன் மீது இரக்கப்பட்டு அவனுக்குத் தேவையான பணம், உணவு, உடை என்பவற்றைக் கொடுத்து உதவிசெய்து அவனை அனுப்பி வைத்தார். அவன் சென்றதும் அவனது நாளாந்த வாழ்க்கை 'பஸ் தரிப்பிடத்திலும் பிற பொது இடங்களும்' என்று அம்மாவிற்குக் கூறப்பட்டபோது அம்மா "அவன் என்னையல்ல ஆண்டவரையே ஏமாற்றி உள்ளான்" என்று கூறினார்.

கருணாநிலையத்தை இயக்க அவரது வயதும் மூப்பும் தடையாக இருந்த போது, அங்கே இருந்து கருணாநிலையத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாக நடத்த இன்னொரு பதிலாள் நியமிக்கப்பட்டது. சில நாட்களின் பின்னர் அம்மாவின் மென்மையான இதயத்தை பாதிக்கும் வகையில் ஒரு சிறு சம்பவம் நடந்தது. கர்ப்பிணிப் பெண் ஒருவர் விடுதிப் பொறுப்பதிகாரியிடம் சென்று தனது நிலையை விளக்கப்படுத்தி, தனக்குக் கருணையும், பாதுகாப்பும், புகலிடமும் அளிக் குமாறு கெஞ்சிக் கேட்டார். பெண்ணின் கெஞ்சுதலைப் புறக்கணித்த விடுதிப் பொறுப்பதிகாரி அந்தப் பெண் மிகவும் கெட்டவள் என்றும் முன்பும் இதே மாதிரி இங்கு வந்தவள் என்றும் கூறினார்.

அந்தப் பெண் மிகவும் துக்கமடைந்தவளாகச் சென்றாள். ஆனால் இருட்டியதும் அம்மாவின் அறைக்குள் பின் கதவால் சென்று அவருடைய பாதத்தில் நடந்தவைகளைக் கூறி கண்ணீர் விட்டாள். விடுதிப் பொறுப்பதிகாரியிடம் அவள் கெஞ்சியும், அவள் பொறுப்பதிகாரியினால் புறக்கணிக்கப்பட்டது அம்மாவைப் பெருங் கவலைக்குள்ளாக்கியது. அந்தப் பெண்ணிடம் கருணை நிறைந்த உள்ளத்தோடு பேசி அவளது பார்சு சுமையில் சிறிதளவைக் குறைத்த பின், சிறிது காலம் செல்ல அப் பெண்ணிற்கு உதவுவதாக வாக்களித்து அவரை அனுப்பிவிட்டார்.

2,3 தினங்களாக தன் சிந்தையில் கலக்கம் கொண்டவராக ஆண்டவரிடம் ஊக்கமாக ஜெபித்தார். 3ஆம் நாள் குருவானவர் செல்வம் அவர்கள் அம்மாவைக் காணச் சென்ற போது அம்மா மிகவும் கலக்கமுற்று இருந்ததைக் கண்டார். 'அம்மா' குருவானவரிடம் தனக்கு வேறு புகலிடம் ஆயத்தப்படுத்துமாறு கூறினார். அம்மாவின் கூற்றினால் மிகவும் கலக்கமடைந்த குருவானவர், விடுதிப் பொறுப்பாளரிடம் சென்று 3 தினங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறியபோது, அம்மாவின் கலக்கத்திற்குக் காரணம் 'அந்த நிகழ்ச்சி' என்ற உண்மையை ஒத்துக் கொண்டார். குருவானவர் குறிப்பிட்ட அந்தப் பெண்மணியின் விலாசத்திற்குச் சென்று அந்தப் பெண்ணை அம்மாவிடம் கொண்டு வந்து அப்பெண்ணிற்கு அடைக்கலம் கொடுக்கலாம் என்று கூறியதன் பின்னர் "புறக்கணிக்கப்பட்ட தாய்களிற்காக ஆண்டவரினால் கட்டப்பட்ட வீட்டில், இவ்வாறான புறக்கணிக்கப்பட்ட தாய்க்கு அடைக்கலம் இல்லை என்றால், எனக்கும் இங்கே இடமில்லை" என்று கூறினார். தனது 27 வயதில் இருந்து இறக்கும் வரையிலான அன்னாரின் முன்மாதிரியான வாழ்க்கையானது முரணற்ற, அப்பணிப்பு நிறைந்த அன்னாரது அடிப்படைக் கோட்பாடுகளிற்கேற்ப அமைந்ததுடன் ஏனையவர்களிடமிருந்து இவரைப் பிரித்துக் காட்டியது. வாழ்க்கையில் மிதிக்கப்பட்டவர்களிற்கும், ஏழைகளிற்கும் இவர் காட்டிய கரிசனை, மனித நேயம் என்பன இப்படிப்பட்டவர்கள் இவரை நேசிக்க உதவின. இவர் ஒவ்வொருவரது பிரச்சனையையும் பற்றி உண்மையான அக்கறை கொண்டதுடன், இவரை அணுகிய ஒவ்வொருவரும் பாரம் குறைந்த இதயத்தோடு திரும்பிச் சென்றனர். ஆண்டவரின் கட்டளைகளை முழுமையாக ஏற்று அதன்படி வாழ்ந்தார். இவர் 'கூவுள் மீது கொண்ட அன்பு' சாதி, மதம், வகுப்பு, ஏழை, பணக்காரன் என்ற பேதம் இன்றி அனைவரிடமும் காட்டினார்.

1995 - மாசி - 09ஆம் திகதி 'சுதந்திரம்' "வெள்ளைப் பாட்டியின் சிறிலங்கா போருக்கு எதிரான சாவல்" என்ற தலைப்பின் கீழ் "ரீம் மக்கேக் (Tim Mc Girk) கிளிநொச்சியில் தான் சந்தித்த ஆங்கில மதப் பிரசாரர் தான் நிறுவிய அநாதை இல்லத்தை விட்டு விலக மறுப்பு என்று தனது சொந்த வார்த்தையில்

பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"போர் என்றும் செல்வி மியூறியல் வயலெட் ஹட்சின்ஸ் ன் அநாதை ஆச்சிரமத்தில் நின்றதில்லை. அங்கிலிக்கன் மதப் பிரசாரரான 96 வயது நிறைந்த செல்வி ஹட்சின்ஸ் தற்போது தள்ளு வண்டியில் தஞ்சம் அடைந்துள்ளார். அன்னாரின் பார்க்கும் சக்தியும், கேட்கும் சக்தியும் குறைந்துள்ளது. ஹெலிக் கொப்டரிலிருந்து தென்னை மரங்களினூடாக சீறிப் பாய்ந்து செல்லும் தோட்டா, ஆச்சிரமத்தின் பெண்கள் ஜெபிக்கும் சிற்றாலயத்தின் அருகே போர் வீரர்களின் ஒருவர் மீது ஒருவரின் வேட்டை என்பவற்றைக் கொஞ்சமாகப் பார்க்கின்றார்."

"40 வருடங்களிற்கு மேலாக வெள்ளைப்பாட்டி தனது ஆச்சிரமத்தில் தனது அடைக்கலத்தில் வாழ்ந்து வந்த அநாதரவற்றோரையும், வலதுகுறைந்தோரையும் வைத்துப் பராமரித்துள்ளார். ஆரம்பத்தில் தனது ஆசிரியப் பணியின் போது கிடைத்த சேமிப்பு கரைந்து விடவே, அன்னார் தலையணை உறைகள் தைத்து அதனை விற்று வந்த வருமானத்தின் மூலம் தனது ஆதரவற்ற, கைவிடப்பட்ட குழந்தைகளைப் பராமரித்தார். ஆனால் தற்போது அக் குழந்தைகளே அவரைப் பராமரிக்கின்றனர். இரண்டு தமிழ் பெண்கள் சிலந்தி வலை போன்று உள்ள அன்னாரின் தலைமையினை அழகாக சீவி, அன்புடன் அவரைக் கட்டியணைத்தமை, அன்னார் அப்பெண்களின் விருப்பத்திற்குரிய பெரிய பொம்மை, என்று எண்ணத் தூண்டுகின்றது.

கருணாநிலையத்தில் 130 பெண் பிள்ளைகள் தங்க வைக்கப்பட்டு உணவு வசதி, கல்வி வசதி என்பன அளிக்கப்படுகின்றன. இதில் பெரும் பாலானோர், கடந்த இரு தசாப்தங்களாக நடைபெற்று வரும் போரில் சிக்குண்டு பெற்றோரை இழந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். செல்வி ஹட்சின்ஸ் அவர்கள் தனது 50 தசாப்தங்களில் ஆசிரிய சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றதன் பின், இலங்கையின் தமிழ் பேசுபடும் இடமான கிளிநொச்சியில் தனது ஆச்சிரமத்தை ஸ்தாபித்தார்.

தான் மறுமைக்குள் பிரவேசித்ததன் பின் தனது உடலானது அங்கே தான் அக்கம் பண்ணப்பட்ட வேண்டும் என்று அவர் கூறியதாக குருமுதல்வர் கூறினார்.

வெள்ளை அம்மா தனது மறுமைக்கான அழைப்பை தனது முதிர் வயதான 98ஆவது வயதில் பெற்றுக் கொண்டார். அன்னாரின் இறுதி ஆராதனை நடந்த நாட்கள் கடும் போர்க் காலமாக இருந்தாலும், அதனை அசட்டை செய்யாது பல பிரிவுகளையும் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள், ஸ்தாபனப் பிரதிநிதிகள் பிரித்தானியா உயர் ஸ்தானிகம் இவர்களோடு சேர்ந்து ஏறத்தாழ முழுக் கிளிநொச்சி நகர மக்களும் சமூகம் அளித்திருந்தனர். 1996ஆம் ஆண்டு பங்குனி 6ஆம் திகதி அன்னாரின் இறுதி ஆராதனை அருள்திரு. ஐசக் செல்வரட்ணம் அவர்களினால் தென் இந்தியத் திருச்சபை, அங்கலிக்கன் திருச்சபையைச் சேர்ந்த குருவானவர்களின் உதவியுடன் நடத்தப்பட்டது. அன்னாரின் விருப்பப்படி அவரது உடல்

தகனம் செய்யப்பட்டு அஸ்தி இரணைமடுக் குளத்தில் கரைக்கப்பட்டது. அன்னாரின் வாழ்வுக்கும் பணிக்கும் நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை அதே நேரத்தில் கொழும்பு பேராலயத்தில் நடத்தப்பட்டது.

தனது வாழ்வை ஏழைகளுக்காக அர்ப்பணித்துக்கொண்ட, ஹட்சின்ஸ் அம்மையார், காலத்தினால் அழிவு காணாதவர். இவரின் முன்மாதிரியான வாழ்வு

இன்றைய தலைமுறைக்குத் தேவையானது. இவரைப் போன்று ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் எமது சமூகத்தில் தோன்றுவார்களானால் நோயுற்ற எமது சமூகம் உயிர்பெற்று வாழும் என்பது உறுதி.

தெளிவு

(வைகாசி - ஆனி 2004;

ஆடி - ஆவணி 2004.)

திருச்சபையின் கருவி

மியூறியல் ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் கிளிநொச்சியில் புரிந்த சிறந்த அன்பின் பணியின் 25ஆம் ஆண்டு விழாவையொட்டி வாழ்த்துதல் செய்தி கூறக்கிடைத்த தருணம் பெரிதெனவே கருதுகிறேன். ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் இங்கிலாந்தின் ஆங்கிலேய சபையிலிருந்து இலங்கையில் மிஷனரிப் பணிபுரிய வந்தவர்களில், கல்வித்திறமை, விரிந்த அறிவு, நிறைந்த பண்பு, சேவை ஆர்வம் பொருந்திய மிகப் பெரியாரில் ஒருவர் என்று கூறின் மிகையாகாது. எங்கள் நாட்டை தன் தாய் நாடாகவே ஏற்று எங்கள் மொழியை தன் மொழியாகவே கற்று சிறந்த ஆற்றலுடனும் கிறிஸ்தவ அன்பின் சிந்தையுடனும் நம்மக்களோடு ஒன்றுபட்டு எம்மத்தியில் அவர் செய்த பணிக்காக கடவுளுக்கே துதி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். குறிப்பாக கிளிநொச்சிப் பகுதியில் பெண்கள் நல்வாழ்வுக்காகவும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காகவும் கடந்த காலநூற்றாண்டாக அவர் செய்த தொண்டே கிறிஸ்துவின் நற்செய்திக்கு உகந்த சாட்சியாக விளங்கி வருகிறது. தற்புகழையோ தன்னுரிமையையோ தேடாமல் திருச்சபையின் கருவியாகவே தன்னை எப்பொழுதும் கருதி தன்னையே ஒழுத்து சபையின் சேவைக்கென தன்னை அர்ப்பணம் செய்த ஒரு மேதை. அவரின் பணியை நம்மத்தியில் அநேகர் எடுத்துக் காட்டாகக் கருதி அப்படியான தன்நலம் கருதா ஊழியத்தில் இறங்கக் கடவுள் அநேகரை ஏவி விடுவார் என்று பார்க்கிறோம்.

தென் இந்திய திருச்சபை யாழ் ஆதீனத்தின் சார்பில் அன்னாரை வாழ்த்தி, கடவுள் அவரைத் தொடர்ந்து ஆசீர்வதித்து தன் அன்பின் கருவியாகத் தொடர்ந்து பாவித்தருள வேண்டுமென்று வேண்டுகல் செய்கிறோம்.

டி. ஜே. அம்பலவாணா

பேராயர் - யாழ் மறை மாவட்டம்

தென்னிந்திய திருச்சபை.

குறிப்பு:

கருணாநிலையம் கிளிநொச்சி வெள்ளிவிழா மலருக்கு தென்னிந்திய திருச்சபை யாழ் மாவட்டப் பேராயர் டி.ஜே.அம்பலவாணர் 15.10.1980 அன்று வழங்கிய செய்தி.

அருட்தொண்டின் இரும்பிடம்

கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தையும் அன்பையும் செயல்முறையில் காட்டிவரும் 'கருணாநிலையத்தின்' இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு நிறைவை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். செயலில் விளக்கம் பெறாத நம்பிக்கையும், மக்கள் மீது காட்டும் அன்பில் நிறைவு பெறாத கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையும் பொருளற்றன என்பது திருமறை நமக்குக் கற்பிக்கும் பாடமாகும். குறிப்பாக, சமுதாயத்தின் நெருக்கங்களினாலும் வாழ்க்கையின் எதிர்பாராத திருப்திகளினாலும் தயரற்றம் மக்களுக்குச் செய்யப்படும் ஊழியம் நமது ஆண்டவரது சொந்த அருட்தொண்டின் தொடர்ச்சியே என்பது தெளிவு.

கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அடைக்கலம் தேடிவரும் பெண்களுக்கு இருப்பிடமாகி, அவர்கள் வாழ்க்கைக்குப் புத்துயிரும், புது நம்பிக்கையும் கொடுத்துவரும் கருணாநிலையத்தின் அருட்தொண்டை கிறிஸ்தவர்கள் மட்டுமல்ல, நமது சமுதாயமே போற்றி வருகின்றது. கிறிஸ்துவின் அன்புக்கு இந்நிறுவனம் ஒரு நிலையான சாட்சியமாகும்.

'கருணாநிலையத்தை' யும் அதன் உயிர்த்தாழிப்பான சேவகி மியூறியல் ஹட்சின்ஸையும் பிரித்துப் பேசுவது கடினம். தன்னையும் தன்வாழ்க்கையை யும் இந்நிலையத்துக்கும் நம் நாட்டுக்கும் முழுமையாகக் கொடுத்துப் பிறர் வாழ்வில் தன் வாழ்வைக்காணும் இவரது அன்பின் ஊழியத்துக்காக இறைவனைத் துதிக்கின்றோம். நமது ஆண்டவர் சிலுவையிற் காட்டிய தன்னலமற்ற அன்பை இன்றும் நம் வாழ்க்கையில் காட்டலாம் என்பதற்கு இவரது வாழ்க்கை சான்றாகும்.

இவரது ஊழியமும், 'கருணாநிலையத்தின்' மூலம் ஆதரவற்றோருக்குக் கிடைக்கும் அடைக்கலமும், இவற்றின்மூலம் நிறுவப்பெறும் சபையின் சாட்சியும் தொடர்ந்து வளர இறைவனை வேண்டுகிறேன். அன்பும் அருளும் பெருகுவதாக!

எஸ். உவெஸ்லி அரியராஜா

தலைவர், வடக்குக் கிழக்குத் திருமாவட்டம்,

இலங்கை மெதடிஸ்த திருச்சபை.

குறிப்பு:

கருணாநிலையம் கிளிநொச்சி வெள்ளிவிழா மலருக்கு எஸ். உவெஸ்லி அரியராஜா அடிகளார் 29.10.1980 அன்று வழங்கிய செய்தி.

உள நலம் பார்க்கப்பட்டோர்

An important personality of this time was Miss Muriel Hutchins. She came to us in 1926, from England, as a CMS Missionary and has lived with us in the North for almost a century.

She was one of the most well educated, independent and challenging Missionaries to have taught even though only for a short time, at Chundikuli. She inspired us with her courage, determination and forthright ways. Most of all she endeared herself to us by really understanding us by speaking, thinking and living among us as a Tamil; and most importantly, by loving us. Leela Emerson, who has lived and worked with Miss Hutchins at Karuna Nilayam, Kilinochichi, in the following paragraphs shares with us her experiences of Miss Hutchins.

Although I had seen and met Miss Hutchins as a schoolgirl, I came to know her really well only when

in some cases, even consternation in the hearts of many, when this unmarried English woman volunteered to go. And despite all dissuasion, she went. The work she did in Karuna Nilayam 'The Abode of Compassion', was the expression of her complete consecration to the service of her Master and she did this work so joyously, that it was a never ending praise to the Lord.

Like the words of the hymn, her hands and feet were at the service of the Lord, all her life. When she first started her work in the Kilinochchi area, the government gave her six acres right in the middle of Elephant and snake infested jungle. Nothing daunted she set out to establish her base, a small house and a chapel, and who was it who carted the bags of cement to the building site? Muriel Hutchins of course, pedalling tirelessly and furiously with a bag or two of cement tied to the carrier of her bicycle.

Miss Violet Muriel Hutchins

Leela Emerson

I took over as Warden of Karuna Nilayam in 1988. When I look back at my association with her, what strikes me most forcibly, is how she lived out her life, in the essence of the beautiful hymn "Take my life and let it be consecrated Lord to Thee". Instead of choosing a life of comparative ease in her own country, Miss Hutchins opted to come to Sri Lanka as a Missionary in 1927, and she continued to work here for the next 69 years, the longest period any foreign Missionary had served in our country. From the very beginning, she identified herself with the people of the North, even to the extent of studying and speaking a purer and more literary form of Tamil, than the Jaffna Tamils! After serving in several schools and Teacher Training Colleges in Jaffna, she finally found her milieu - the founding of Karuna Nilayam and the caring and tending of those neglected and scorned by society, the unwed mothers, and those forsaken by their families and the orphans. In 1955 when the Anglican Church in Ceylon asked for someone to do evangelistic work South of Elephant Pass, virtually an unexplored territory those days, great was the amazement and

People often commented that they seldom saw her walk at the usual pace. She was always striding along as if in a mighty hurry. The reason, there was so much to be done, and so little time in which to do it. Her hands were equally busy. The palmyrah and coconut palms, mango and other fruit trees, many of which still survive the destruction wrought by the communal strife, were all planted with her hands or under her supervision. Whatever her hands created, were to be of use to her fellow beings. That you can worship God through honest labour was one of the basic principles underlying the training given to the children and young women, at Karuna Nilayam. Along with spiritual training, they were also taught all the household arts and given practical training in such useful pursuits such as gardening and poultry farming. In the early days of Karuna Nilayam, it was not an unusual sight to see Miss Hutchins laden with parcels of pillow cases and bundles of brooms (all made by her girls) on her way to sell these items in the Christian schools and government institutions, in the Jaffna Peninsula. She wanted Karuna Nilayam to be self supporting as far

as possible and not dependent on others. Miss Hutchins' Missionary zeal was so great that even the Indian Peace Keeping Force and the Sri Lanka Army were not immune to it. Though she was confined to her wheelchair, Miss Hutchins would get down crates of the New Testament in Hindi and Sinhalese from the Bible Society and those of us working with her were commissioned to distribute them to the Indian and Sinhalese soldiers in the vicinity. I believe that while those men were waging their warfare, Miss Hutchins was fighting her own private battle for God against Satan and his forces.

Very few people who have seen Miss Hutchins at Karuna Nilayam going on her usual rounds, mingling with the ordinary village people, speaking in their language and dealing with their problems, would have found it easy to believe that she held a M.A. degree from the Prestigious Oxford University. She was the very antithesis of a social snob. Her guiding principle seems to have been:

He that is down needs fear no fall,
He that is low, no pride;
He that is humble, ever shall
Have God to be his guide.

Plunging herself into the work of Karuna Nilayam, and mixing with the poor, humble and illiterate didn't however mean that she had buried her intellectual talents. Instead, she had merely dedicated them to the service of God and her fellow men. When anyone was in trouble and seeking justice, she was prepared to go with him to the highest tribunal in the land, to redress his cause. Right from the time she came to Sri Lanka, she tried to encourage girls to become educated and play a positive role in society. Even the physically and mentally handicapped came under her concern and at Karuna Nilayam there were many mentally handicapped, who received special care and training.

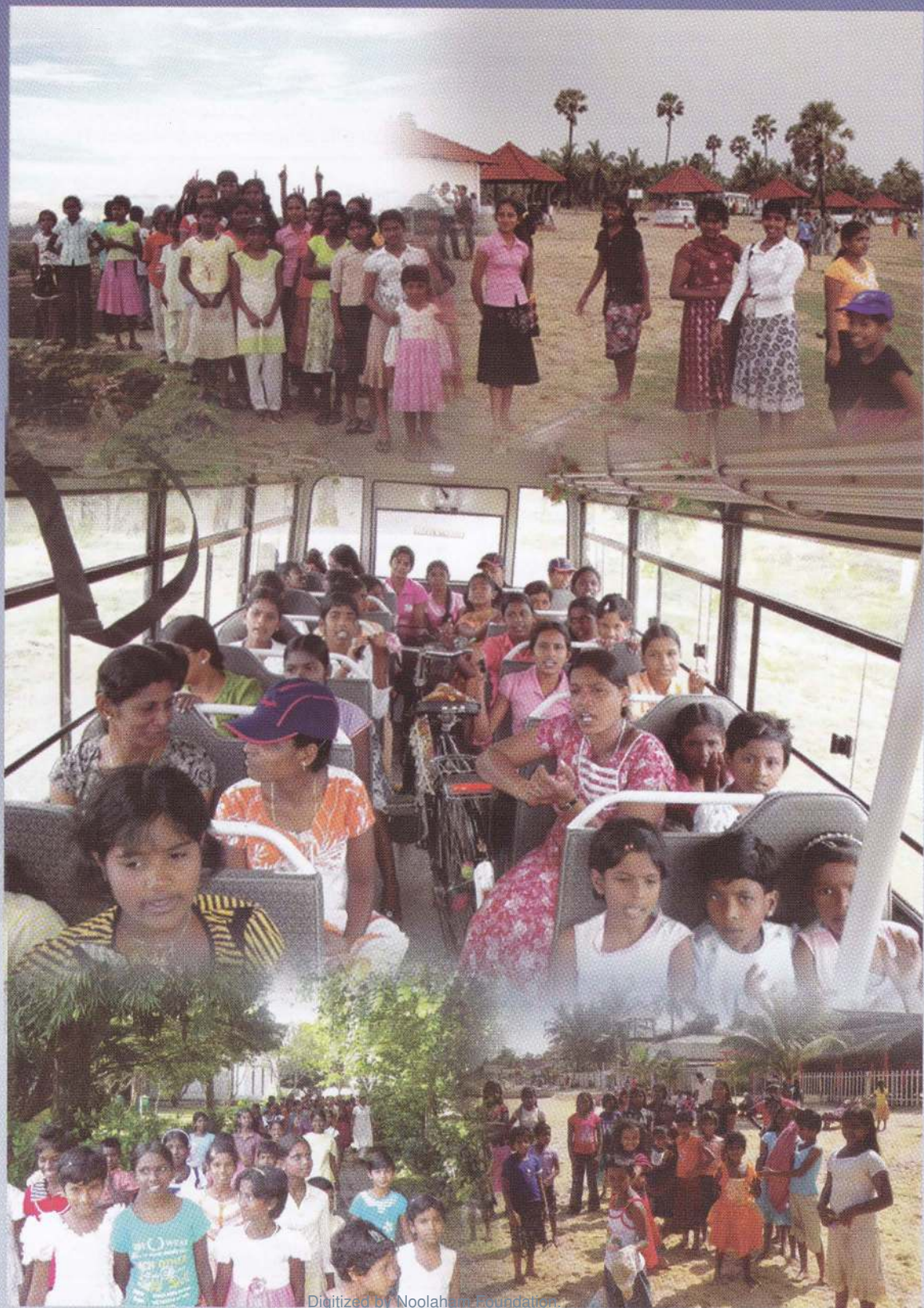
The Miss Hutchins I came to know so well and appreciate, was a woman whose will was completely surrendered to God. What HE wanted her to do, she did with all her might and main, trusting him absolutely to provide for her. A person who knew her well, told me of this incident. There was an occasion when she had absolutely no money to even buy food for the children. So she did what she always did, went to the Lord. For over an hour and

a half, she clung to the iron bars of her window, praying and telling the Lord of her need. Then she went to look into the collection box in the chapel and found in it, enough and more money for her needs. She went straight to the market and bought everything she could lay hands on - fish, prawns, rice, vegetables, fruits etc. because the Lord who provided her needs, provided abundantly, in full measure, pressed down and running over. It was a surprise to many, that in spite of being afflicted by several illnesses, including cancer, she was able to take an active part in running Karuna Nilayam for almost all her life. But that was only a sure indication that it was the Holy Spirit within her, who gave her the guidance and power to achieve what she did. God needed her services and kept her on earth long enough to finish it.

Loving God as she did, she was able to love others, especially children, with a love akin to God's love for us. Her love was without partiality. Children of all communities, races and *creeds* were equally welcome at Karuna Nilayam. As she herself had confided to one of the workers there, as a young woman, she had craved for a large family and for a big farm where she could live and work. God fulfilled her desire in his own wonderful way. He gave her enough and more children to love and tend, and all the acres of land around Karuna Nilayam to cultivate and convert into a garden. Her love for the little ones at Karuna Nilayam was heartwarming to behold. In return they called her by the affectionate term "Vellai Partie" (meaning "White Granny") and flocked around her all the time. Even after she was confined to the wheelchair, every day at 4.00 p.m. she would insist on being wheeled out to watch them at play and listen to their laughter. When she retired as Warden, the Board asked her to stay on in her old house, but she wanted to be closer to the children, so a section near the Baby dorm was set apart for her use, and there she lived and died to the sound of the voices of the children she loved.

It is a sad truth that people do not always love those who help them, because they dislike the feeling of indebtedness that is involved. It was different however with Miss Hutchins. She helped a great many people, and they were grateful to her and loved her, because they knew that what she did for them was because she loved them.

சுற்றுலாப் பயணத்தின் போது...

When she died, a light went out, not only in Karuna Nilayam, but in the whole of Kilinochchi. The entire town appeared dead too, as every shop and government institution was closed in respect and black flags of mourning fluttered everywhere. The procession that followed the mortal remains of Violet Muriel Hutchins to the crematorium, after the service

in the chapel, was over two miles long. But even though her physical presence is no longer with us, she continues to live in the hearts and memories of those lives she has blessed.

From :

The Centenary Magazine of Chundikuli Girls' College, Jaffna.

எளியமான, ஆனால் உறுதியான விசுவாசமுள்ள ஜீவியம்...

யாழ்ப்பாண ஆச்சுக்கனாக சேவையுரிந்த 10 வருட காலத்தில், கருணாநிலையத்தையும் செல்வி ஹட்சின்ஸ் அம்மையாரையும் அறிந்துகொள்ளும் தருணங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டது. ஒவ்வொரு தடவையும் நான் அவரைச் சந்திக்கும்போது அச்சந்திப்பினால் எனக்கே அளவிடற்கரிதான ஆசீர்வாதம் கிடைத்தது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வேன். ஒரு சம்பவம் என்மனதில் நிலைத்திருக்கிறது. அது யாதெனில், ஒரு தடவை நான் கருணாநிலையம் சென்றிருந்தபோது அவ்விடுதியில் தங்கியிருந்த ஒருவரின் தூர்பாக்கியமான மரணத்தை அம்மையார் எனக்கு எடுத்துரைத்து, விடுதியின் நாளாந்த தாபிப்பிற்காக வைத்திருந்த பணத்தில் ரூபா நூற்றிற்கு சற்று அதிகமாக செலவழித்து விட்டதாகக் கூறி, என்னும் கடவுள் எப்படியும் இப்பணத்தைத் தந்துதவ்வார் எனத் தெரிவித்தார்.

நல்லூர் சபை அங்கத்தவர் ஒருவர் அம்மையாரிடம் கொடுக்கும்படி அளித்த ரூபா ஐம்பதை நான் உடனே அவரிடம் கையளித்தேன். நான் செலவழித்த பணத்தில் அரைப்பங்கு தொகையை கடவுள் தந்தவிட்டார் என அம்மையார் கூறினார். ஆச்சரியப்படக் கூடிய முறையில் ஆனையிறவு உப்பளத்தில் பணிபுரியும் நிர்வாகி ஒருவர் அன்றாமாலையில் கருணாநிலையம் வந்து தபால் உறை ஒன்றைக் கையளித்தார். என் முன்னிலையில் அதைத் திறந்து, நான் செலவளித்த அத்தனை பணத்தையும் கடவுள் திரும்பிக் கொடுத்து விட்டார் எனக்கூறி அதற்குள் இருந்த நூறுரூபாவை எனக்குக் காண்பித்தார். இதுவே அம்மையாரிடம்

காணப்பட்ட உறுதியான அசைக்க முடியாத விசுவாசம்.

எளியமான, ஆனால் உறுதியான விசுவாசமுள்ள ஜீவியத்தின் உதாரணத்தை என்கண்கள் கண்டதற்காகவும், கருணாநிலையம் போன்ற இல்லங்கள் உருவாக்க உற்சாகப்படுத்திய விசுவாசத்திற்காகவும், உறுதிதளராது ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் இந்நிலையத்திற்கு நம்பிக்கையூட்டும் விசுவாசத்தை தந்ததற்காகவும் நான் வீடு திரும்பி தேவனை ஸ்தோத்தரித்தேன்.

கருணா நிலையத்திற்குள் பிரவேசித்ததுமே ஒரு மகிழ்ச்சி உண்டாகும். அம்மையாரின் ஜீவியத்தையும் முன்மாதிரியையும் பார்க்கும் போதெல்லாம் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் ஆழமும், அகலமும் எவ்வளவு என்பதை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

பரிசுத்தரான அம்மையாரை தேவன் நமக்குக் கொடுத்ததற்காக தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவோம். ஆண்டவரின் சித்தத்திற்கு விசுவாசத்துடன் கீழ்ப்படிந்த அம்மையாரின் ஜீவியம் கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் யார்யாரை கைதூக்கி விட்டதோ அப்படிப்பட்டவர்களுக்காக உழைக்க அர்ப்பணிப்போமாக.

ஜே. ஜே. ஞானப்பிரகாசம்

கொழும்பு ஆச்சுக்கன

குறிப்பு:

கருணாநிலையம் கிளிநொச்சி வெள்ளிவிழா மலருக்கு கொழும்பு குருமுதல்வர் ஜே.ஜே. ஞானப்பிரகாசம் 29.10.1980 அன்று வழங்கிய செய்தி.

- > 18 வயதிற்குட்பட்டவர்கள் அனைவரும் சிறுவர்கள் என அழைக்கப்படுவர்.
- > எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் அவர்களின் வயது, பால், இனம், சாதி, நிறம், மதம், மொழி என்பவற்றில் வேறுபாடின்றியே உரிமைபேணும் தகுதி உள்ளவர்கள்.
- > ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தன்கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கும், அபிப்பிராயம்

தெரிவிக்கவும் உரிமையுள்ளவர் என்பதுடன் அவர்களது கருத்துக்கள் வயதில் மூத்த பெரிபோர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும்.

> பிள்ளைகள் (சிறுவர்கள்) தமது பெற்றோரின் வழிநடத்தலுக்கும், தேசிய சட்டத்திற்கும் அமைந்தமுறையில் சிந்திக்கவோ, சமயம் மனச்சாட்சி ஆகிய விடயங்களில் சுதந்திரமாக இருக்க உரிமை உடையவர்கள்.

On March 4, 1996, the longest serving CMS Missionary in Sri Lanka, Muriel V. Hutchins, received her home call at Kilinochchi at the ripe old age of 98. The crowds at the funeral, in spite of the situation in the area, the like of which was never seen in Kilinochchi before, representatives of all denominations, leaders of other faiths, representatives of all organizations and the British High Commission and practically the entire public of the area, gathered for her funeral. She was cremated according to her wishes and the ashes scattered over the waters of the Iranamadu Tank.

Affectionately known as 'Ammah' (mother), 'Vellai Ammah' (white mother) and 'the holy lady on a bicycle', Miss Hutchins came to this country in 1927. She was born in Wales of Methodist parents. After schooling, she went over to Oxford where she obtained the M.A. degree, followed by a teaching stint in a school at Stovebridge for three years. It is here that she seems to have joined, the Anglican Church.

Being fed up teaching Latin and History, she offered herself to the CMS to go out as a Missionary to one of the out posts of the empire, where she could live with the poor and bring the Good News to them. When she arrived in Ceylon, her first assignment was as teacher at Ladies' College, Colombo. The young lady who had visions of working with the poorest of the poor, now found herself again teaching English and Latin to the upper class girls at Ladies. This she could not accept and after a few months, decided to go to the farthest end of the country, namely Jaffna, where she felt she could fulfill her dreams. Before moving, she went to South India to learn Tamil and spent a year to equip herself with the language of the people. Well versed in the language, she returned to Jaffna and was posted to Chundikuli Girls' College, where she was again asked to teach English and Latin.

After a brief period at Chundikuli, she found her heart's desire, when she moved to Kopay, a village outside the town, and took over as Head of the orphanage and the Tamil Girls' Boarding School. She had found her vocation. It was at this time, in the year 1929, I recall as a five year old, MVH as my first school teacher, who taught me in Tamil.

In the late thirties, when the CMS Girls' and Boys' Schools were amalgamated as Christian College, Kopay, she was offered the Principalship, as the most qualified person for the job. She declined

Dr. E S. Thevasagayam

Muriel V. Hutchins

In the service of the Lord

saying that she had not come over to rule but to serve. She wanted a local to be the Principal and accepted the vice - Principal's post. She served with great acceptance and distinction for many years. It has been said that she was also offered the Principal's post of Chundikuli Girls College, here she moved over for a brief period. As Principal of the Women's Training College at Uduvil and from there as Vice Principal of the Tamil Teachers' Training College at Nallur she retired in the year 1954 and returned to England.

It is said that she was restless in England and the CMS did not know how to use her talents, enthusiasm and zeal for service. She came back to Ceylon and founded the Karuna Nilayam (KN) in Kilinochchi as a haven for orphans, unwed mothers and physically disabled girls and women. From very small beginnings, she built it into an institution to house about one hundred girls. Young girls go to neighbouring schools and others are taught skills like sewing, coir work and other income generating pursuits. KN is spread over a vast extent of land donated by the government with all the facilities for residential care. At the entrance is St. Paul's Church, designed by Engineer Canagarajah in traditional oriental architecture.

All residents meet here daily for prayer and are joined by local parishioners for Sunday worship. Age did not permit her to run the place for the last twelve years. But when a successor took over she continued to reside there in her simple abode having a watchful eye on the life there. In the last five years, even that was not possible but she refused to move out, insisting to spend her last days there.

Even when the entire place had to be evacuated once, in 1987, and again in 1990, she went with everyone else, being carried by the girls in her wheelchair. In her disability, the girls there looked after her with great love and affection, moving her around in her wheelchair. Her handsome CMS sterling pension of well over Rs.15,000 per month was all plowed into KN, which took care of her needs which was a very small portion of her pension.

Many things have been said and written about this unique English lady who became part of Tamil life and culture and loved the simple life with the poor, unwanted and ostracised members of society. She was one of the very few CMS Missionaries who took pain, to learn, the language of the people. She was so fluent in Tamil and could even preach in the language, but always with an English accent. Unlike us Tamils born into the language and whose spoken form is very different from the written language, her spoken language was always grammatical, just like the written form. As late as 1988, when I spent a day at KN, she challenged me on Tamil grammar and I could not match her knowledge.

She always went about all over Jaffna on her push cycle, invariably singing a Tamil lyric as she rode along. At the age of seventy she was seen carrying a bag of cement on her bicycle. In 1980, at the opening of a new building at KN, the MP of Kilinochchi had this to say, 'Years ago I met MVH in town for the first time as she was carrying a bag of cement on her bicycle. I was from then, greatly taken up by her great service rendered to the community. I earned many enemies for not nominating them to be J.Ps. In the case of MVH, it was after much persuasion that she accepted the nomination with great reluctance. A public meeting had been arranged to felicitate her, but MVH coming out of the Magistrate's Chambers after taking the oath, told her admirers very firmly 'No Tamashas', and the meeting was cancelled and the notices printed for the occasion had to be quietly destroyed (Ceylon Churchman 17-03-1980). It is told that once she went around Kilinochchi on her bicycle looking for a J.P. to sign an affidavit for one of her girls. Only on her return, disappointed she could not find one, she was reminded that she herself was a J.P.

Another story doing the rounds was that, she slept

on a mat when she went to the Maharagama Hospital for treatment. She set the record straight by a letter to the Ceylon Churchman Vol 77:1(1981), where she says that the story probably originated from an incident when she had gone to the Jaffna General Hospital for surgery and was told that no bed was available. She offered to sleep on the mat as many patients did. Seeing this, one lady who was uncomfortable on a high bed that she was not used to, offered her bed to MVH, which she gratefully accepted. When she went to the Maharagama hospital for treatment, she says she stayed with friends. Volumes will be written about this unique servant of Christ and it is difficult to recapture every important event of her over sixty years of service. But a few cannot be allowed to pass. She was a lover of Tamil music and Christian Lyrics, many of which she translated into English. As a member of the Diocesan Council and the Standing Committee of the Diocese, she always spoke her mind without fear or favour making very significant contributions to the subject under discussion. She also contributed profusely to the Ceylon Churchman. For her services among the under privileged in Sri Lanka, the British Government offered her the Order of the British Empire. She asked them how it could help Karuna Nilayam and the girls there. When told that it was just a high honour, she declined. Although a teacher by probably profession, she was a Missionary by calling. As an evangelist in the true sense, she drew many to Christ not so much by her preaching but by her simple and humble life of service to the lowly and the outcast. When the history of KN is written, the first twenty five years will be the life story of M.V.H. KN will never be the same without her and the only tribute we can pay her, is to find dedicated staff to run the place with the same devotion, love and affection as she did.

She never wanted a monument which would not have been fitting. She did not want her body or ashes to be buried in the KN premises, lest it became a monument or shrine in years to come appropriate and a lasting monument for her service to her master and a shining example of love and care for us to emulate.

'Spend and be spent in the Service of the Lord'

From : Sunday Times 2nd June 1996

தந்தை அடித்தால் தாயிடம் சரண்புகும் மகவினைப் போல், சமூகத்தின் கொடுங்கரங்களின் தாக்கங்களால் தத்தளிப்போரை அன்புடன் அரவணக்க ஓர் 'அன்னை' வேண்டும். பெண்மையின் மென்மையும், தாய்மையின் பரிவும், இறைமையின் பிரிவில்லா அன்பும் ஒருங்கே அமையப் பெற்று பலரின் மனத்தளங்களிலே நிலையான இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட "கன்னித்தாய்" ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் ஒரு தாயின் இலக்கணத்துக்கு மட்டுமன்றி சமூகத் தொண்டுக்குமே சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றார் என்பதைக் கூறிக்கொள்வதில் நான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

தனது என்பத்தோராவது வயதிலும் வயோதிபத்தின் பிடியில் தளர்ந்து விடாது உள்ளத்திலே உண்மை ஒளியுடனும், உறுதியான நம்பிக்கையுடனும் தனது துவிச்சக்கர வண்டியில் பல சுமைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு துணிச்சலுடன் கிளிநொச்சி வீதிகளில் பவனி வருவதெல்லாம் மாலைக்கும், மலர் செண்டுக்கும், மங்கல வாத்தியத்திற்கு மல்ல- "வலக்கை கொடுப்பதை இடக்கை அறியாப்" பண்புடன் தன் வருவாயையுமே அர்ப்பணித்த தனக்கென வாழாப் பிறர்க்கென வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இப்பெரியாரை,

"மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்துஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார். - செல்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்பும் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயினர்"

என்ற கவியால் வர்ணிப்பது சாலப் பொருத்தமாகும்.

வாழ்க்கைப் பாதையில் வழக்கிவிழுந்த கன்னியர், வறுமையின் சுமையைப் பொறுக்க இயலாத தாய்மார், கணவனின் துர்ப்பழக்கங்களுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் இலக்கான மனைவியார், காதலில் தோல்வி கண்ட பிஞ்சு உள்ளங்கள் - இது போன்ற பல விதமான அபலைகள் - தம்வாழ்வே வெறுத்து வரும்போதெல்லாம் தன் அன்புக் கரங்களால் அணைத்து புகலிடம் அளித்து புண்பட்ட உள்ளங்களின் உணர்வுகளையெல்லாம் அந்தரங்கமாக அறிந்து கொள்ளும் மனோதத்துவ நிபுணர் எம் அம்மையார்.

அறிந்துகொண்ட அவரவர் இயல்புக்கும், அறிவிற்கும், ஆற்றலுக்கும் ஏற்றவாறு தையல்வேலை, நெசவு, பின்னல்வேலை போன்ற பயிற்சிகளில் ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் புனர்வாழ்வின் ஆரம்ப முயற்சி தொடங்கும். பின்னர் அவர்களை வேலைக்கமர்த்தியும், சுயமுயற்சியில் ஊக்குவித்தும் வாழ்க்கைப் பாதையிலே மீண்டும் அவர்கள் சுயமரியாதையுடன் நடமாடச் செய்வார். மேலும் 'தன் பிள்ளைகள்' எங்கிருந்தாலும் அவர்கள் நலன்களில் அக்கறை காட்டி அலுப்பேதுமில்லாது அவரவர் இல்லங்களுக்கும் சென்று அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதிலேயும் ஒருதனி இன்பம் காண்பவர் அன்னையவர்கள். இவரின் அன்புப் பால் அருந்திய பலர் வெளிநாடுகளிலும்கூட சீரும் சிறப்புமெய்தி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பலர் அறிவார்.

கன்னியாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் 'அம்மையார்' ஒரு கல்யாணத்தரகராகவும் கால் செருப்புத்தேய நடந்து நிறைவேற்றிய கல்யாணங்களும் பல உண்டு. புனர்வாழ்வின் பூரணத்துவப் பொலிவு நிலைக்கு ஏதுவான இந்த முயற்சிக்கெல்லாம் புதுக் குடும்பங்களின் கூப்பிய கரங்கள்தான் 'புறோக்கர் கூலி' கொடுக்க வேண்டும் போலும்!

உயரிய சிந்தனைச்செறிவுடனும், நுணுக்கமான மதிநூட்பத்துடனும், தியாகச் செழுமையுடனும் செயல் பட்டுச் சிறந்த பலாபலன்களையும் வெற்றியையும் கண்ட 'அன்னையவர்கள்' தான் ஒரு சிறந்த கிறிஸ்தவர் என்பதையும் 'மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை' என்ற ஆன்மீகத் தத்துவத்திணையும் அடிக்கடி நினைவு கூர்வதில் தயங்குவதில்லை. எச்சமயத்தவரும் சிறப்பாக இளஞ் சந்ததியினர் - இச்சிறந்த கோட்பாட்டை அடித்தளமாக வைத்துத் தொண்டாற்றக் கற்றுக் கொண்டால் சேவையின் தனிச்சிறப்பை நன்குணரலாம். 'அன்னை ஹட்சின்ஸ்' இன்னும் பல்லாண்டு பயன் கருதாப் பணியாற்றி வாழ்கவெனப் பணிவுடன் இறைவனை வேண்டுவோமாக!

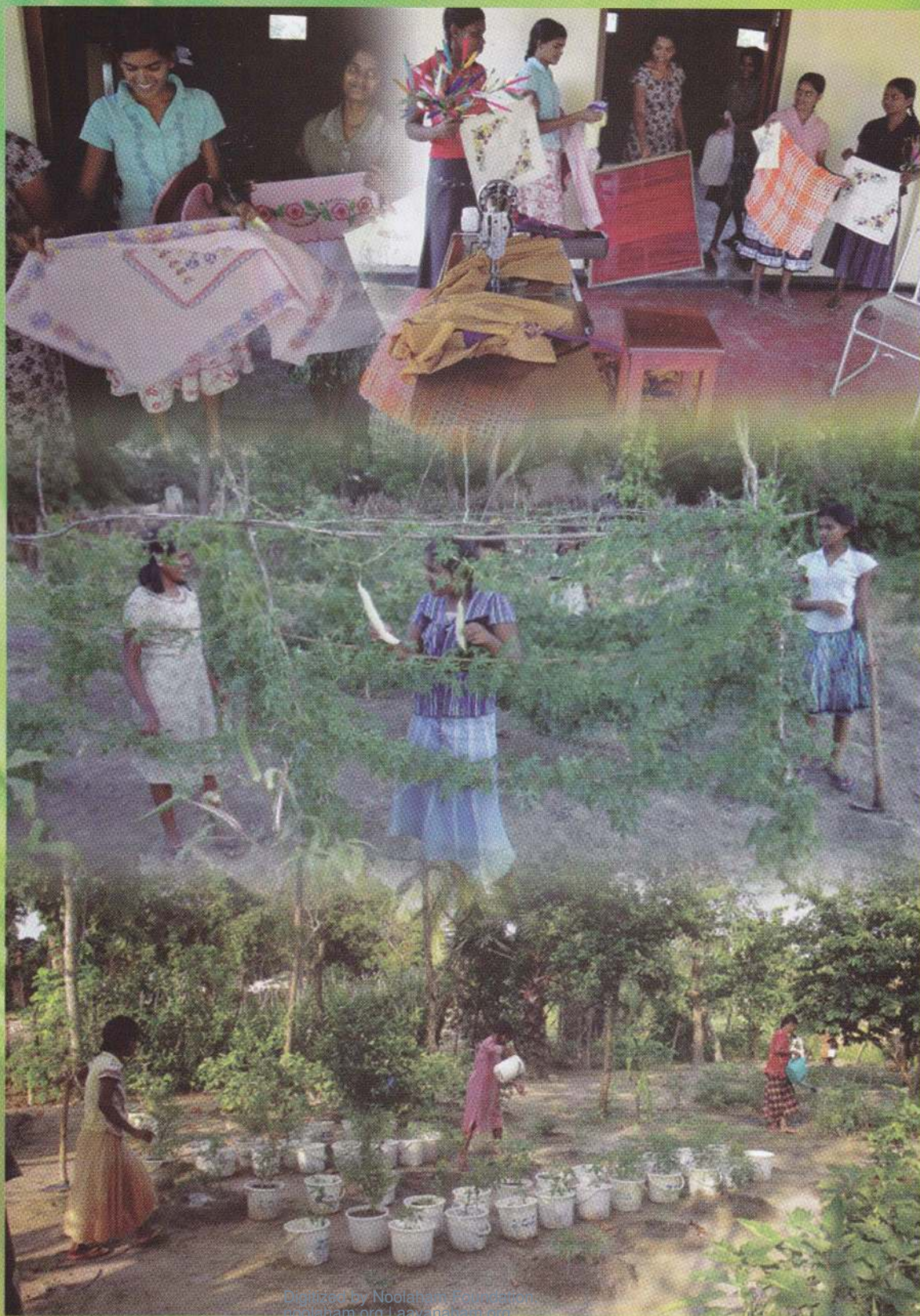
க. காங்காதரன் B.A, C, A.S.

சமூக சேவைப் பணிப்பாளர், யாழ்ப்பாணம்.

நன்றி : கருணாநிலையம் கிளிநொச்சி வெள்ளிவிழா மலர்

பெண்களே பெரிசுக் கரங்கள்

ஆக்கப்பணிகள்

மனிதநேயம் வாழ்விற்குப் பட்டது

கி. செ. எம்லி

தாம் வாழும் சமூகத்திற்கே பணி செய்யாது வாழ்கின்ற மனிதர்கள் வாழ்கின்ற இந்த உலகில் அன்னை போன்ற வித்தியாசமானவர்களும் வாழத்தான் செய்கின்றார்கள். எங்கோ ஒரு நாட்டில் சிறந்து பணி செய்வதற்கென்றே இங்கு வந்து மடியும் நாள் வரை எமது மண்ணில் எமது சமூகத்திற்கே மனித நேயப்பணிகள் புரிந்து மறைந்து போனவர் தான் அமரர் செல்வி மியூரியல் வயலட் ஹட்சின்ஸ் அம்மையார்.

அவரை எல்லோரும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள் அமைதியாக இருந்து அரும்பணியாற்றி மறைந்து போனவர்தான் அவர்.

பிரிட்டனின் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தின் முதுமாணி (எம். ஏ) பட்டதாரியான அன்னை, கிறிஸ்தவ திருச்சபையால் 1920 களில் ஆசிரியப் பணிக்காக எமது நாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

இங்கு வந்த அன்னை இதே யாழ்ப்பாண மண்ணில் கோப்பாய்க் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி, சண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, உடுவில் பெண்கள் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் அதிபராக, உபஅதிபராக, ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். பின் தனது 59ஆவது வயதில் ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற அன்னை மீண்டும் லண்டன் சென்ற போதும் - அன்னை அவர்கள் எமது மண்ணின் மீதும், தமிழ் மக்கள் மீதும் கொண்ட பாசத்தால் பற்றினால் அந்த ஆண்டிலேயே எமது நாட்டிற்கு, எம் மண்ணிற்கு திரும்பி வந்து எமது சமூகத்திற்கு பெரும் பணியாற்றினார்.

இற்றைக்கு 40 வருடங்களிற்கு முன்பு அப்பொழுது காடுகள் சூழ்ந்து காணப்பட்ட கிளிநொச்சி மண்ணில் கருணா நிலையம் என்ற ஒன்றை ஆரம்பித்து தான் மறையும் நாள் வரை அங்கு தனக்கு அமைத்துக் கொண்ட ஓலைக் குடிசைகளில் வாழ்ந்தபடி கருணாப் பணிபுரிந்து வந்தார்.

‘கருணாநிலையம்’ மூலம் அன்னையால்

ஆதரவற்ற பெண்களும், பெண் குழந்தைகளும், துணையற்ற, புறக்கணிக்கப்பட்ட பெண்களும் வளமான வாழ்வைப் பெற்றனர். தனது கருணாநிலையப் பிள்ளைகள் தயாரித்த கைப்பணிப் பொருட்களை 40 மைல்கள் சைக்கிளில் சுமந்து யாழ்ப்பாணத்தில் விற்றுத் தொடக்கம் - அம்மா இம் மண்ணிற்குச் செய்த பணிகள் எண்ணற்றவை.

இன்று சர்வதேசங்களிலும் பரவி வாழும் எம் தமிழ் மக்கள் தாம் தமிழர்கள் என்று கூறவே வெட்கப்பட்டு தாய் மொழியை மறந்து, அன்னிய மண்ணில், அன்னிய மொழியில் பேசி, தம் பிள்ளைகளுக்கும் அன்னிய மொழியையே கற்றுக் கொடுத்து அதில் மகிழ்ந்திருக்கும் வேளையில் - அம்மையார் அங்கிருந்து இங்கு வந்து தமிழ் மொழியை கற்று, தமிழ் மொழியிலேயே பேசி தமிழையும், தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் நேசித்து வாழ்ந்தவர்.

இத்தகைய பெருமைக்குரிய அந்த அன்னை தான் இறந்தால்கூட இம்மண்ணில்தான் இறக்க விரும்பியிருந்தார். அவரது விருப்பப்படியே கடந்த 04.03.1996 இல் தான் பணியாற்றிய கிளிநொச்சி மண்ணில் அமரராணார். கிளிநொச்சி மக்கள் அன்னையின் மறைவில் கலங்கி நின்றார்கள். அவரது தகனம் செய்யப்பட்ட உடலின் சாம்பல் (அஸ்தி) கருணா நிலையத்தவரால் அவரது விருப்பப்படியே இரணைமடுக் குளத்தில் கலக்கப்பட்டது.

எங்கிருந்தோ வந்து எமக்காக, எமது மண்ணிற்காக உயரிய பணிகளைப் புரிந்து, மறைந்து சென்ற அன்னையை நாம் என்றுமே மறந்து விடலாகாது. இனியும் கருணாநிலையம் இயங்கும், அவர் நினைவுகள் வாழும்.

வெதாடுகை

ஜூலை 1996

உண்மையில் உயர்ந்த சொற்கள் ஒருவனைத் தூயவனாகவோ நீதிமானாகவோ ஆக்குவதில்லை. ஆனால், ஒழுக்கமான வாழ்க்கையே ஒருவனை இறைவனின் நண்பன் ஆக்கும்.

புறத்தளவில் திருமறை நூல் முழுமையும், எல்லாப் பெரியார்களின் நல்லுரைகளும் உனக்குத் தெரியும் என்றாலும், இறையன்பும் அருளும் இல்லையென்றால், அவற்றால் நீ அடையும் பயன் என்ன?

உடலுணர்ச்சி வழி செல்பவர்கள் தங்கள் மனச்சான்றை கறைப்படுத்துகின்றார்கள், இறைவனின் அருளையும் அழிக்கிறார்கள்.

தாமஸ் அ. கெம்பிஸ்

கிறிஸ்துவழி வாழ்வு

வன்னி என்றதும் இன்று அதிகமானோரின் மனத்திரையில் வருவது வவுனியாவுக்கு அப்பால் வடக்கே இரானுவக் கட்டுப்பாட்டை இழந்த வடபுல பூமிதான். விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பிரதேசம் தான் வன்னி. இக்கூற்று மிகவும் தவறானது. வன்னி என்பது வடக்கே யாழ்ப்பாண பரவு கடலையும், தெற்கே நுவரகல் வாவினையும், கிழக்கே திருகோணமலை மாவட்டத்தையும், மேற்கே மாந்தைப் பிரதேசத்தையும் கொண்ட விசாலமான பூமி. எந்தவொரு காலனி ஆட்சியாளர்களது ஆளுமைக்கும் தலை வணங்காது தனியரசாக பண்டாரவன்னியன் எனும் வேங்கையரசின் கீழ் வளமுட்டப்பட்ட அடங்காப் பற்றே வன்னி மண்.

இவ்வளவு விசாலமான அடங்காப் பற்று மக்களின் வாழ்வில் கலவியுறவு ஊட்டி தலைநிமிர்ச் செய்திட, சிறப்பாக பெண்களின் வாழ்வில் வளம் சேர்க்க வந்த சூரியக் கன்னிதான் செல்வி மிப்பூயல் வைலட் ஹட்சின்ஸ் 07.03.1899 இல் ஹேய் (Hay) எனும் பிரதேசத்தில் பிறந்த இந்தத்தாய், பல பட்டங்கள் பெற்ற சிறந்த கல்வியாளர். 10.11.1927 இல் இலங்கை மண்ணில் கால் பதித்தார். இந்தியாசென்று தமிழ் கற்று யாழ்ப்பாணம் திரும்பினார். கண்டுக்குளி, கோப்பாய், உடுவில், நல்லூர் பிரதேசங்களில் ஆசிரியப் பணி புரிந்தார்.

வன்கிக்கு வந்த கன்கித் தேவதை

1954 காலப்பகுதியில் தனது ஆசிரியப் பணியின்று ஓய்வு பெற்று தாய்நாடு சென்றார். அந்த குழலுக்குள் தொடர்ந்து வாழப் பிடிக்காத அந்த அன்னை ஒரு தீவுடன் இலங்கை மண்ணில் மீண்டும் கால் பதித்தார். 1955 இல் எந்த வசதிகளுமற்றதும், காட்டு விலங்குகள் உலாவும் வன்னியின் கிளிநொச்சியில் ஓலைக்குடில் அமைத்து இறைவனின் கருணையை வாழ்வில் காட்டித் துணிந்தார். “கருணாநிலையம்” எனும் அடைக்கலப் பூமி உருவானது. தனது சொத்தை செலவு செய்தார். 15 பெண் பிள்ளைகளுடன் தனது சேவையைத் தொடங்கினார். கைவேலைப் பணியில் உருவான பொருட்களை யாழ்ப்பாண மண்ணிற்கு தனது மிதி வண்டியில் சுமந்து சென்று விற்றுக் கிடைத்த பணத்தில் தனது பணி தொடர்ந்தார்.

அன்னை வன்னி மக்களை நேசித்து போலவே தமிழ் மொழியையும் நேசித்தார். தன்னைத் தமிழ் பெண்ணே என்று காட்டிக் கொள்ளத் துணிவு கொண்டார். 1956 இல் சிங்களம் அரசு மொழி என மறைந்த S. W. R. D. பண்டாரநாயக்க அறிவித்தபோது “நான் தமிழ்ச்சி எனக்கு இலங்கை குடியுரிமை வேண்டும்” என விண்ணப்பித்து அதைப் பெற்றவர். அன்னையின் இந்த தமிழ்ப்பற்றை நினைக்கின்றபோது இன்று ஆங்கில

மேகம்கொண்டு தமிழைத் தாக்கிப் பேசுவோர் தலை குனிவர். அன்னையவள் தொடங்கிவைத்த “கருணை இல்லம்” இன்றும் பல புலப் பெயர்வுகள் மத்தியில் ஜெயபுரம் எனுமிடத்தில் இயங்கி வருகின்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

“உடல் மண்ணுக்கு, உயிர் தமிழுக்கு” என்ற வாக்கு ஓங்கி ஒலிக்கின்ற போது அதை செயலாக்கியவர் அன்னையே. தனது ஒவ்வொரு துளி வியர்வையும் சிந்தியுழைத்து வளர்த்த நிலையத்தை எப்போதும் நேசித்தார். “நான் பணி செய்திடவே வந்தேன் பணியை பெற்றுக் கொள்வதற்கல்ல” என்று இயேசு பிரானின் வாக்கை வாழ்வாகக் காட்டி சொன்ன விளக்கமே இதற்குச் சான்றாகும். “நான் ஒரு மணவெட்டி எனக்கேன் மாலையும் மரியாதையும்” என்றார். தன்னைத் தாழ்மைப்படுத்திய இறைவனின் செல்ல மகளாய் வாழ்ந்தவர்.

“வெள்ளைப் பாட்டி” என்று வன்னியில் எல்லோராலும் தெரிந்த அன்னையிவர். இவரது தமிழ் மண்ணின் பற்று இவர் அமைத்து வைத்துள்ள சிற்றாலயம் சான்று பகர்கின்றது. தமிழ்க் கலாசாரத்தின் விழுமியம் சுமக்கும் அந்த சிற்றாலயம் அன்னையின் கனவை நனவாக்கியது. கர்நாடக சங்கீதத்தை மிகவும் நேசித்த அன்னை அதையும் தேடிக்கற்றுக் கொண்டார்.

04.03.1996 வன்னியில் சூரியன் மறைந்து கொண்டார். மேகம் கறுப்பாடையணிந்த காற்று ஒரு கணம் வீச மறுத்தது. விலங்குகள், பறவைகள் எல்லாம் மௌனம் செய்தன. அன்பைப் பொழிந்து வன்கிக்கு விடியலைத் தேடித்தந்த தேவதை உலக வாழ்வை 98 வயதில் முடித்துக் கொண்ட நாளது. அன்னையின் கரங்களுள் வளர்ந்தவர்களும், மணவாழ்வையமைத்து வாழவைக்கப்பட்டவர்களும் கண்ணீர் சிந்தி நின்றனர். அன்னையின் இறுதி விருப்பப்படியே தமிழ் முறையில் இறுதிக்கிரியைகள் நடைபெற்றது. அக்கிரியில் ஆகுதியானது அன்னையில் உடல். ஆகுதியின் சாம்பல் இரணை மடுக்குளத்தில் கரைக்கப்பட்டது. இன்றும் அன்னையவள் வன்னி மண்ணின் எல்லா இடங்களிலும் இரண்டறக் கலந்து நிற்கின்றார். இவரது பணியைப் புரிந்து கொள்கின்ற எம்மால் இன்று செய்யக்கூடிய காரியங்கள் அநேகம் உண்டு. ஆனால் நாம் அன்னை யைப்போல மணவெட்டிகளாக மாறிடத் துணியாமையே எம்மைத் தடுக்கின்றது. மாலைகளையும், மரியாதை களையும் தேடி தலை குனியாது தலை நிமிர்வோமா?

அன்னை தனது “கருணாநிலையம்” எனும் வாழ்விடம் பற்றி சொன்ன ஒரு கவிதை.

“இரவு வேளையில் காட்டு யானைகளும் பகலில் வானரக் குரங்குகளும் வரும் எங்கள் தோட்டத்துக்கு கனி புறித்துப் போகும். பச்சை நிறப் பாம்புகள் வந்து.

பாசமாக நலன் விசாரித்துச் செல்லும்.”

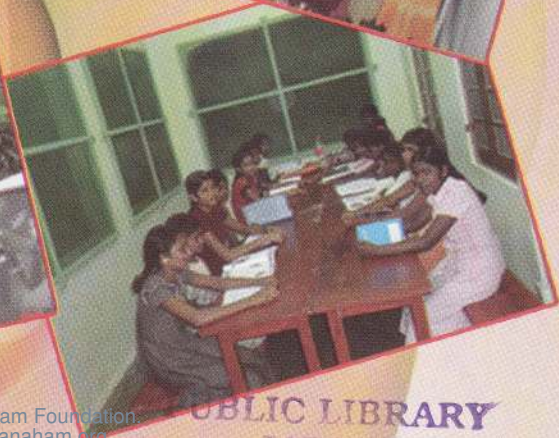
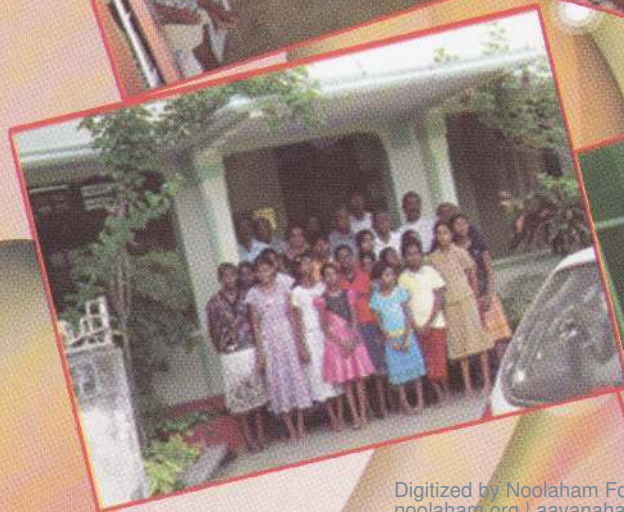
வெள்ளைப் பாட்டியின் நினைவலைகளுடன்

சகோ. கி. சின்னையா (டானியல்)

விடிவை நோக்கி

2000 / 2001

கருணா நலையத்தன் யாழ்ப்பாணக் க்களை 2009இல் இருந்து...

கிளிநொச்சி கருணாநிலையத்தில் பணியாளர்கள்

கு. விஜயலட்சுமி
(உபசரிப்பாளர்)

இ. பரமேஸ்வரி
(மனநோயாளர் பராமரிப்பாளர்)

வ. ஷர்மினி
(பராமரிப்பாளர்)

சோ. பானுரேகா
(உளவளத் துணையாளர்)

நா. தாட்சாஜினி
(பராமரிப்பாளர்)

சீ. நேசம்மா
(மனநோயாளர் பராமரிப்பாளர்)

மா. இந்திராகாந்தி
(சமையலாளர்)

லோ. பார்வதி
(சமையலாளர்)

து. செளந்தர்ராஜா
(காவலாளர்)

கு. கோகிலா
(சமையலாளர்)

ச. மேரி நெனிக்கா
(காப்பாளர்)

MISS MURIEL VIOLET HUTCHINS

07.03.1899 - 04.03.1996

Ms. A. Selvadurai and Eva Gnanaponraja

“And we know that in all things God works for the good of those who love Him, who have been called according to His purpose. For those God foreknew He also predestined to be conformed to the likeness of His Son, that he might be the first among many brothers, and those who predestined He also called, those who called, He also justified, those who justified, He also glorified.” Romans 8:28 - 30.

Miss Hutchins was born in Hay, Breconshire, in Wales on 7th March 1899, to affluent Methodist parents. After her schooling her wealthy parents sent her to the University of Oxford from where, in 1926, she obtained her M.A., followed by a three years teaching stint in Stovebridge. The environment there made her join the Anglican Church.

Being a voracious reader, she started focusing her readings on “The Ministry in Eastern Countries”. It has been said that her parents had those books hidden and advised her not to read such books. God told her otherwise. She was not discouraged by her parents’ criticism, or frightened by any impending dangers if she opted to do Missionary work in the East. Church announcements and other media calling volunteers for Missionary work touched her heart and she offered herself to the CMS to go out as a Missionary to one of the outposts of the Empire where she could live with the poorest of the poor, to preach the Gospel and carry the Cross which was her vision in life. Amidst much unwillingness from her parents, she was persuaded by the Holy Spirit to come to Ceylon on 10th November 1927.

Since Miss Hutchins was young, pretty and unmarried and her parents feared for her safety, the first assignment she was given was that of a teacher of English and Latin to the senior grades at Ladies’ College, in Colombo. After working there for a few months, she relinquished the post and decided to go to the farthest end of the country, Jaffna, where she felt she could fulfil her dreams.

Before moving to Jaffna she went to South India to learn Tamil and equip herself with the language of the people. She also learnt carnatic music there. As Greek, a language she knew, was similar to Tamil, she was able to master Tamil in a short time. She returned to Jaffna and was posted to Chundikuli

Girls' College, again to teach English and Latin. After a brief period at Chundikuli she found her heart's desire when she moved to Kopay, outside the Jaffna town. It was during Miss Hutchins' tenure at Kopay as Principal that the two schools, namely, the Bilingual Girls' Boarding School and the Tamil Mixed School, were amalgamated under the name Kopay Girls' Vernacular Boarding School, and it catered largely to those who wished to emphasize the Tamil side of education. It was during her period that an Orphanage Department too was added to the school and a Government grant of Rs.75/- was given for each pupil.

During the late thirties CMS Girls' School and Boys' School were amalgamated as Christian College, Kopay. As all the Protestant schools had Christians as their Heads, Missionaries of the calibre of Rev. Bicknell of Jaffna College, Rev. Peto of St. John's College, Miss Bookwalter of Uduvil and Miss Northway of Chundikuli, who brought to bear on their work a keen sense of duty, fair play, intelligence and integrity they wanted Miss Hutchins to be the Principal of Kopay Christian College, but she declined and gladly accepted the Vice Principal's post. She said, "I came to serve and not to rule".

She then served for a brief period as Principal of the Women's Training College, Uduvil, and later as the Vice Principal of the United Christian Tamil Training College, Nallur.

Love for the Tamil Language

Miss Hutchins had a liking for Tamil and spoke it grammatically. She was so fluent in Tamil that she preached sermons in Tamil, but with an English accent. She even started to challenge the locals in Tamil grammar. She disapproved of people who knew good Tamil, speaking in English. She wanted everybody to speak Tamil. At Kopay Christian College, Miss Hutchins was also in charge of the miscellaneous section. One day a student went there and asked her to give him a 'stamp and envelope' in English. She asked him to go back, learn the Tamil words for 'stamp and envelope' and then get back to her for it. He did so and went back and asked in pure Tamil and she was quite pleased.

When she was at Kopay, on Sunday evenings, a school for the children attending classes at Kaithadi

Mission School was arranged. A well picked band of teachers went punctually at 4.00 p.m. in Miss Hutchins' 'Baby Austin' and conducted classes. She herself conducted a class in Tamil and kept the children spell bound by her witty stories. She never forgot to take with her a packet of sweets, which she joyfully shared with all the children and teachers after the classes were over.

In the year 1956, during the late Mr. S.W.R.D. Bandaranaike's Prime Ministership, when Sinhala was proclaimed as the official language, Miss M.V. Hutchins, saying that she was a Tamil, applied for Ceylon citizenship. It has been said that Mr. Bandaranaike was deeply impressed that an Oxford educated Lady was wanting to become a citizen of Ceylon and without the slightest hesitation granted her distinguished citizenship.

When she was in charge of Kopay Christian College, students from distant places like Uduthurai, Arliyalalai, Thaalayadi, Palai, Chavakachcheri, Kaithady and Navatkuli attended her school, even though it was far away. The standard of education there was higher than that of the town schools then. Although a teacher by profession, she was a Missionary by calling. As an Evangelist in the true sense, she drew many to Christ, not so much by her preaching but by her simple and humble life of service to the lowly and the outcast.

She said that she was a Tamil and was that in many ways, though outwardly she appeared English. Like Mother Theresa of Calcutta, her wardrobe would have consisted of only three dresses: one to wear, one to wash and one to mend. She herself made her own dresses in cotton, in the same pattern. She never bathed at the open air well or beaches. She had a bathroom of her own, even though it was of the most primitive kind. Her hair style remained unchanged since world war 1.

She always ate with her fingers. She enjoyed a meal of rice and curry and never wanted anything specially made for her. She was satisfied with whatever the others had to eat. In her day to day living she practised simplicity. Once, when she attended a dinner given in her honour by past pupils of Kopay, one of the curries served there was drumsticks. She relished it so much that she even ate the 'skins'! When one of the participants

enquired as to what had happened to the skins, she promptly replied in Tamil “Naan Thintru Vidden” (“I have eaten them”).)

After having served in nearly seven schools in Ceylon, Miss Hutchins retired from her teaching career and proceeded on a year’s furlough to her motherland. She was restless there in her homeland and the CMS did not know how to use her talents, enthusiasm and zeal for service. She also could not adjust herself to the new environment, strange people and different culture, and suddenly decided to leave behind once again, her motherland, home, family, friends and belongings and throw in her lot with the people of Ceylon for the rest of her life, and to start ‘a place of mercy’ at Kilinochchi “Karuna Nilayam”. This literally meant a ‘Mercy Seat’. This ‘Mercy Seat’ gave a home to the homeless, orphans, destitute girls, unwed mothers, unwanted children, women shunned, abused, despised, desperate, depressed, the humblest, lowliest and the poorest: everybody had a place in her heart and in the merciful environment of Karuna Nilayam. Without any elaborate preparations, except for her bold faith and strength in Christ, she quietly and immediately started the work, spending from her pension at the start. It was a jungle, but with sheer determination and hard work she converted the virgin soil at Kilinochchi into a vast stretch of rolling, velvety green grass.

In Miss Hutchins’ “The Lament of a Disappointed School Mistress” she says about the chosen spot:

“I retired after teaching for years and I got
A transfer at last to a jungly spot.
Where an elephant came to the garden at night
And pigs ate manioc roots with delight
Where the monkeys came stealing the fruit from
a tree
And a little green snakes paid visits to me
And there were no Senior Locals”.

To start, she took 15 young girls under her patronage, and ‘Pavali akka’ to assist her, in a small single building, lit with hurricane lanterns at nights, with fires lit outside and tom toms to scare the wild beasts and elephants rampaging the gardens.

She had to undergo a lot of hardship and financial stress to carry on with her work. The ‘Kinder Not Hilfe’ organization of Germany came forward to help her, but when its director, Mrs. Christine, came down,

she viewed the situation negatively and requested Miss Hutchins to accommodate only the school goers and send back all the elders and others. It was emphasized that the Grant would be given only after that. But “Amma”, the white lady, was quite stern and said that the entire purpose of her putting up the ‘Mercy Seat’ would be lost if this were done, and that she was more concerned about all the ‘inmates’ rather than the ‘Grant’. A hall was donated by the ‘Kinder Not Hilfe’ and dedicated by the Bishop of Colombo on 29th June 1980. Miss Hutchins had steadfast faith in the Lord and Karuna Nilayam, spread over a vast stretch of land donated by the Government, with all the facilities for residential care.

The structure of Karuna Nilayam shows what a great admirer she was of the Christa Seva Ashram at Chunnakam. The Chapel she built was inspired by the design of the Ashram Chapel. At the entrance is St. Paul’s Church, designed by the late Engineer Kanagaraja in traditional oriental architecture. All residents meet here daily for prayers and are joined by local parishioners for Sunday services. It is situated on the western side of the Kandy Road, a quarter of a mile south of the Railway Station. The Worship Hall open and airy resembled a Hindu Kovil in structure.

The inmates were taught not only agriculture and animal husbandry but also Home Economics. The products of their manual skills were taken to The Jaffna Town and the Women’s Centre for goodwill sales and the proceeds of the sale went towards balancing her budget and improving the life of the inmates of Karuna Nilayam. It was her idea that the deaf and blind children there should have a separate school like the one at Ratmalana, and the Diocese put up one at Kaithady. Children who studied there were trained in skills and were helped to lead useful lives.

Miss Hutchins was a lover of Carnatic music, which she learnt along with Tamil, in India. She translated many lyrics into English and trained the inmates to sing them at services. A Lily flute was the only accompaniment there, and she herself played it. With the co - operation of the Presbyters and the teachers, even dramas were staged and films shown to attract the God loving children to the fold. Her dedication and devotion to evangelistic work was such that

she cycled about along with the Presbyterian and gave the people the Gospel message.

In times of illness of inmates of Karuna Nilayam, the Presbyters and teachers helped her to get medical attention for them. They even joined in helping people with the transaction of business in Government departments, as many did not know how to get it done.

Miss Hutchins had many problems with the inmates of Karuna Nilayam but she took them in her stride. According to the Rev. Alfred Chinniah, one day when he had gone there to meet Miss Hutchins, he saw a mentally retarded girl from the orphanage abusing Miss Hutchins for some time, but the latter, without taking any notice of it, was busy with her own correspondence. After the girl had left she merely remarked, "Oh, poor creature!". Another day, at about 7.00 p.m. a girl had a quarrel with the matron, ran out of the compound and took her stand on the main road. No amount of pleading from Miss Hutchins could make her come back. At last, at 10.30 p.m. she returned, but without going to the dormitory, she slept in the Church. Miss Hutchins too spent the night with her in the Church like a real 'Amma'. On another occasion, Rev. Chinniah saw a girl in a delicate state of health, tired and worried, walking slowly into the home. Miss Hutchins recognized her and said "Akka has come to have her baby". The unwanted mother and the unwanted child found shelter there.

Many a soul was saved and benefitted and came up in life through the evangelistic services rendered by Miss Hutchins. A teacher from Thaniuttu, Mullaitivu, while staying in the hill country with his wife and five children, suddenly died prematurely and the mother and children came to Karuna Nilayam for shelter and protection. The salary of that teacher there was only Rs.20/=. Miss Hutchins gladly welcomed them and brought them up in faith and wisdom and the children became teachers and school principals; of their own children 3 became doctors, 2 engineers, 3 teachers and 3 others businessmen. From family to family Miss Hutchins' evangelistic work was carried on and a good society was built up by the family from Thaniuttu.

In 1980, at the opening of a new building at Karuna Nilayam, the MP for Kilinochchi had this to say;

"Years ago I met Miss Hutchins in town for the first time. She was carrying a bag of cement on her bicycle. I was from then on, taken up by her great service rendered to the community. I earned many enemies for not nominating a few to be J.P.s. In the case of Miss Hutchins, it was after much persuasion that she accepted the nomination with great reluctance. A public meeting had been arranged to felicitate her, but Miss Hutchins, coming out of the Magistrate's Chambers after taking the oaths, told her admirers very firmly, "No tamashas" and the meeting was cancelled and the printed notices were quietly destroyed".

Two months after this, one Sunday as the Presbyterian from Kopay and another teacher were going to the Karuna Nilayam Church to conduct the Sunday service, they met Miss Hutchins as she was hurriedly preparing to leave to meet Mr. Velayuthan, J.P., to get his signature to change the rice ration books of two new admissions. Both, the teacher and the Presbyterian had to remind her that she too was a J.P. and that her appointment was published in all the papers. Only then did she remember the title given to her and smilingly said, "Yes, I can also sign that application" and returned to Church. These incidents clearly show, how she never wanted any high post or publicity speeches or garlands. She only wanted to draw closer to God and draw others to God, by her dedication and devotion to evangelistic work.

The 25th Silver Jubilee celebration of Miss Hutchins and her Missionary work took place at Kilinochchi on 29th October 1980. Many well wishers, V.I.P.s and invitees were assembled for the Thanksgiving Service as "Amma" wished to have it. Mr. Rajendran, a retired Principal, opened his speech by saying: "We all have witnessed with our own eyes, the surmounting problems our Amma underwent, and all the discomforts she had from wild beasts, insects and mosquitoes. Ammah turned the jungly spot, ..." But before he could complete the sentence Miss Hutchins rose from her seat, ran up to Mr. Rajendran, caught him by the hand and said, "Mr. Rajendran, you don't know how to speak. Please, please, go and take your seat," and started pulling him down from the stage. The audience looked perplexed. Mr. Rajendran apologetically smiled and said "Sorry, Ammah" and then changed the tone of his speech and went on "Her Lord and Master guided her and

gave her strength and support to put up this Karuna Nilayam". Only after that was Ammah pleased and said, "That's the way you should speak" and the audience started applauding.

Forty years ago, as Miss Hutchins cycled round the dusty roads of Kilinochchi, doing shopping for Karuna Nilayam or taking sick girls to hospital, she was somewhat of a curiosity and the people of Kilinochchi regretfully admit that she was hooted and jeered at by those who were not used to the sight of a female riding a bicycle. Even in this Miss Hutchins was a pioneer and today there are probably more females on bicycles and motorcycles in the streets of Kilinochchi than males. For a short time Miss Hutchins rode even a motorcycle, but later only a pedal cycle. Once a Presbyterian went to her place on his motorcycle to discuss a problem. After having finished his discussion he started to leave, but Miss Hutchins asked him whether she too could go with him on the pillion. He himself being a novice to the motorcycle, planned to give an excuse. But it was too late, because she had already made herself comfortable on the pillion and the Presbyterian had nothing else to do but to take off, with a bit of caution and apprehension. A young Pastor, complete with cassock, with his precious cargo, providing impromptu entertainment to everyone on the road! It had been a great relief to the Pastor when he dropped the delighted Missionary at Karadipoku.

"White Ammah" was a God parent to many of her orphans and even at her own expense she had arranged marriages for them and often visited them to keep them in close touch with God.

Miss Hutchins was honest and scrupulous in all things and worked out her mission with devotion and sacrifice. The Archdeacon of Colombo, Ven. J.J. Gnanapragasam, visited Miss Hutchins once; she had detailed to him the tragic end of an inmate and mentioned that she had spent something over Rs. 100/= from money allocated for daily expenses and that she had good faith that money would be sent to her by God soon. The Archdeacon handed over to her Rs.50/= which had been sent through him to be given to her. 'Ammah' was very happy and told him that the rest also would be sent by God. It was a surprise that afternoon when the postman brought her a letter and she had opened it in his presence. It contained a money order for Rs. 100/= sent by an

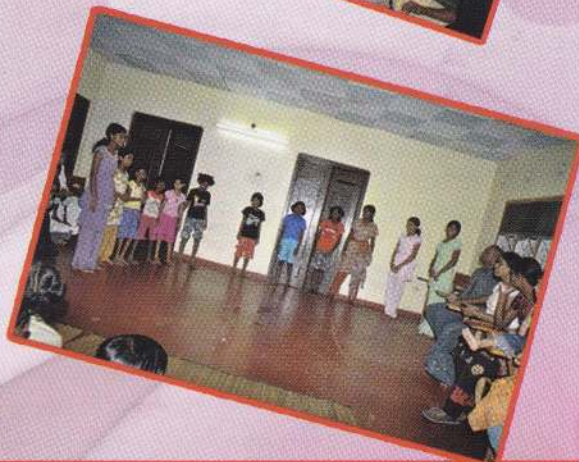
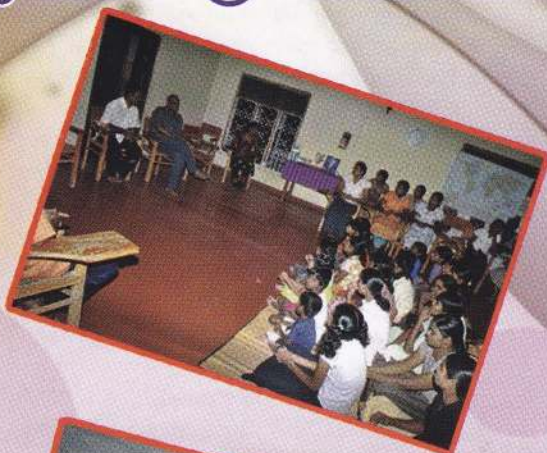
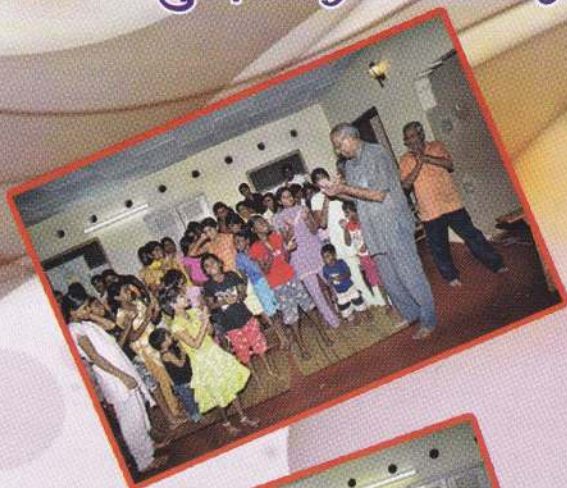
Executive from Uppalam. What an unshakable faith she had in the Lord.!

The open handed nature of 'Ammah' could not be accepted by a few there. Also, she showed too much sympathy to some 'undesirable' characters who went to her for help. One day, a man dressed like a servant went to her and said that he had come all the way from the hill country to Jaffna to find a small job, but on his way his suitcase and money and belongings had been lost. He wanted her to help him to get back to his home. 'Ammah' was so taken up by his fabrication that she gave him money, food and even clothes for his return journey. After he had left, 'Ammah' was told that man's routine of life was at the bus stand and other public places. Ammah said, "He has not deceived me, but deceived God".

When age did not permit her to run the place and a successor took over, she continued to reside there in her simple abode, keeping a watchful eye on the life there. A few days later there was an incident that hurt Amma's soft heart. A pregnant girl went to the new warden, explained her situation and entreated her to show mercy on her and give her some shelter and protection. The warden ignored her entreaties, saying that she was a bad girl and that once before also she had come there like that, and refused to help her. The girl went sadly, but when it was dark she went by the back door to 'Ammah's room, shed bitter tears at her feet and told her all that had happened to her, her appeal for help to the warden and her refusal. 'Ammah' was highly worried. She talked compassionately and relieved the girl's burden a little and sent her back promising to help her later.

For 2 or 3 days 'Ammah' was troubled in mind and prayed earnestly to the Lord. On the third day Pastor Selvam went to see her and found her much worried. 'Ammah' asked Pastor Selvam to arrange another lodging for her. The Pastor was very upset and went to the warden who told him what had happened 3 days before and admitted the fact that Miss Hutchins' worry would have been due to that incident. Pastor took the address of the girl, went to her house and brought her to Ammah and said that she could be given shelter there. It was only after that 'Ammah' said "If there is no place in the Home founded by God for such unwanted mothers, I too

கொழும்பு மறை மாவட்ட பேராயர் பிள்ளைகளுடன் - 2010

have no place here". During her life, from the age of 27 until her death, her lifelong example remained consistent and committed to the fundamental principles that set her apart from those around her. She was loved by the down trodden and the poorest for her caring and humane approach. She was genuinely concerned with each one's problems and everybody who approached her went back with a lighter heart. She lived the commandments to the fullest. Her 'Love of God' was manifested in her love for all people, irrespective of class, creed or race, rich or poor.

"The Independent" of 9th February 1995 says under the headline 'White Granny' defies Sri Lanka's War. Tim McGirk in Kilinochchi meets an English Missionary who refuses to leave the orphanage she founded" (Reporting in his own words).

"The war does not always stop at the gate of Muriel Violet Hutchins' orphanage. An Anglican Missionary, Miss Hutchins is now 96 and wheelchair bound. Her hearing and eyesight have dimmed, so she is spared the vision of battle raging around her, the bullets slashing through the coconut palms from helicopter gunships circling in the sky, the Sri Lankan soldiers hunting down a young Tamil rebel in a corner of the orphanage, past the little chapel where the girls pray."

"The front line in this ethnic war between the Sri Lanka army and the Tamil Tiger guerrillas has ebbed a few miles from Miss Hutchins' orphanage, across rice fields, jungle and a mine field. A ceasefire has lasted nearly three weeks and it is safe for the Vellai Partie the 'White Granny', as her girls fondly call her to be wheeled out on to her verandah."

"For more than 40 years the Vellai Partie cared for the orphans and the mentally handicapped children of Northern Sri Lanka. In the beginning, after her school teacher's saving ran out, she raised money to feed her abandoned children by sewing pillowcases. Now, it is Miss Hutchins' orphans who are looking after her. Two Tamil girls had brushed her white hair, fine as cobwebs, and hugged her with natural affection as though she were a favourite old doll.

"A few years ago bombs were landing just in front of the chapel," said Dhaya Mohan, the warden of

Karuna Nilayam orphanage, "and we had to flee into the countryside. For six miles the girls took turns carrying Miss Hutchins. Then, when the column of orphan girls and their White Granny reached a Church far removed from the fighting they tended her for three months, sleeping rough, until it was safe to return to the orphanage. "Miss Muriel didn't want to go, not without her dogs and her belongings," recalled Mrs. Mohan, "but it was so dangerous with the bombs falling. We didn't even have time to take any pots for cooking. When we got back, the fighters had put mines in the garden."

Her orphanage in the town of Kilinochchi is now held by the Tamil Tigers. To the Sri Lankan soldiers, the Tiger guerrillas are feared as fanatical and often suicidal killers, but according to an Anglican Archdeacon, the Ven. Godwin Weerasuriya, who has often visited the orphanage. "Miss Hutchins may be living in the midst of a war, but the Tigers have a good opinion of her. You could say 'the boys' are taking care of her too".

"More than 130 girls are being housed, fed and schooled; many were brought to the orphanage after their parents were killed in air raids or crossfire during 12 years of conflict. Miss Hutchins set up the orphanage in her fifties, after retiring as a teacher in Jaffna, the main city of the Tamil speaking part of Sri Lanka. One former resident remembers her as a loving person, but a disciplinarian, quick with her cane.

"She always said she wanted to be buried here" said the Archdeacon.

But lately, as Miss Hutchins sits on her verandah beside the flowering temple tree, her thoughts strayed back to the England of her youth. "Whenever I speak to her in English", said Mrs. Mohan, "Miss Muriel gets into one of her moods. She keeps asking me to take her back home to see her people. But that's impossible, I don't think she would survive the journey."

"For nearly five years no diplomat from the British High Commission has been allowed to cross into rebel held territory to check on Miss Hutchins." "There may be a war going on but she's probably best off where she is," said one diplomat. "It seems her orphans are giving her the loving care she needs."

In her youthful days, the Senior Civil Servants in the Government, Mercantile Executives and Planters, were English. According to one of her closest associates, Mrs. B. Swarna Nallanayagam, Many a troubadour had tried to serenade and set up an unsuccessful rendezvous. She was impervious to it all and said "No". As Miss Hutchins did not have any intellectual companionship in Kilinochchi, she avidly read good books. "During her last five years, she was not able to move about in her wheelchair, but she insisted on spending her last days there".

"Like mother Amy Carmicheal of Donavoor, in South India, and Mother Theresa of Calcutta, Miss Hutchins, as a Missionary, fulfilled a Missionary classic model of total dedication to her Lord, with absolute commitment to the cause she served and complete solidarity and identification with the people among whom and with whom she worked." The late Rt.Rev. Bishop D.J.Ambalavanar.

"I was sure then, and I am still convinced, that it is He and not I. That is why I was not afraid: I know that if the work was mine, it would die with me. But I know it was His work, that it will live and bring much good". Mother Theresa.

The holy White Lady received her home call at Kilinochchi at the ripe old age of 98. The crowds at the funeral, in spite of the situation in the area, representing Church dignitaries of all denominations, leaders of other faiths, representatives of many organizations and the British High Commission and almost the entire population of the area, gathered for her funeral. On 6th March 1996 the funeral service was conducted by the Rev. Isaac Selvaratnam, assisted by other Anglican and C.S.I. clergy. According to her wishes, her body was cremated and the ashes immersed in the Iranamadu Tank. A service of Thanksgiving was held at the same time at the Cathedral Church of Christ the Living Saviour at Baudhdhaloka Mawatha, Colombo 7.

Her soul, with the richly deserved Crown of Righteousness, rests in peace with her Lord and Master.

*"The righteous shall flourish like the palm trees. He shall grow like a cedar of Lebanon.
" Psalm 92:12.*

From : Breaking The Alabaster Box

7.3.1978

79th Birthday

Late Mr. T. Murugasampillai, A. G. A., Ven. J. J. Gnanapragasam, Archdeacon of Colombo,
Miss M. V. Hutchins, Mr. & Mrs. E. Anandanayagam.

'You did not choose me; I chose you. I appointed you to go and bear fruit, fruit that shall last. So that the Father may give you all that you ask in my name. This is my commandment to you : Love one another. John. 15:16,

This evening we are gathered here to remember the life of Muriel Violet Hutchins, a servant of God from Karuna Nilayam, Kilinochchi. She was called to rest during Easter in the early hours of 5th March 1996 at the age of 97. As we remember her, we want to caise our hearts and minds and thank God for her life and work amidst the people of Jaffna. It is also appropriate that we should remember honour on this day of the Pentecost, as another evidence of the pouring of the Holy Spirit upon those whom Christ has chosen. In many ways, we in Jaffna have been fortunate to have a long line of Christian Missionaries who have made a lasting contribution to the expansion, education and the growth of the Church in Jaffna.

people are the characteristics that endeared Miss. Hutchins to the people of Jaffna. Roving about on her bicycle she became a part of Jaffna's landscape. One saw her and her bicycle everywhere, at Church services, weddings, funerals, in the market, at homes of children and students! For 29 years she worked as a teacher and administered demonstrating her love and her faith touching the children and for those with promise, found them better schools and opportunities in life. It was perhaps during these years that she was able to identify a special need which was to translate itself in Karuna Nilayam for the care of the children who had the least opportunities in life : the poor, destitute, unwanted and the orphans.

When she retired in 1955, instead of returning to wales, where she said with her characteristic humour 'I would be out of place, a stranger with strange customs, who would suddenly break out in Tamil'. She with her small pension and 16 children from

*A Tribute for the life and work of Muriel Violet Hutchins
of Karuna Nilayam of Kilinochchi, Sri Lanka;
at a Service by the London Tamil Congregation, Putney
Methodist Church, London on 26th May, 1996.*

Muriel Violet Hutchins was born in Wales on 7th March, 1899. After her secondary education, she entered Oxford and studied Classical Greek at Somerville College. In 1928 when she was 29, the Church Missionary Society sent her to Jaffna and she arrived at Chundikulli Girls' College as an assistant teacher, teaching English, Literature and History. For the next 29 years, till she retired in 1955, she was in Jaffna involved in education at various levels. From Chundikulli she went to Kopay Christian College as Vice Principal and then to Nallur Training College as Principal. During these years, she made a lasting contribution to education in Jaffna, in particular, to the expansion of education for girls. She learnt Tamil and spoke Tamil so fluently that it was a pleasure to hear. In later years she was also able to speak Sinhalese.

Kilinochchi and the surrounding villages started Karuna Nilayam orphanage with faith and devotion. She worked hard often transporting building materials on her bicycle. Unlike Navajeevanam at Paranthan, Karuna Nilayam was never conceived in grand proportions. Its resources were limited, scope modest and it was the work of a single person who saw a need and responded in faith.

Over the years the orphahage steadily grew. It has a chapel, a workshop, a weaving centre, a hostel, playground, farm, pipe bournewater and electricity. She was the soul of the orphanage where the orphans and others were cared for, taught crafts, found schools, educated, found employment and where possible, settled in life. 'It was a lovely place' she once wrote, 'we used to go from house to house singing songs'. She was loved by the childeren and loved by the people of Kilinochchi who affectionately called her 'Ammah'. She became a

Fluency of language, devotion to work, tenacity of purpose, a sense of humour and an abiding love for

part of Kilinochchi. Recognising her service at Karuna Niliyam, Bishops and Ministers would visit her and the orphanage. Rev. Isaac Selvaratnam was one of the Anglican Ministers who was close to her. He often visited her.

However life at the orphanage was never easy, particularly since 1985 when Kilinochchi came to be in the heart of the war zone. She wrote "the war has meant hard times for everyone, including the orphanage. Quite often, because of fighting and bombing, we had to take the children and hide in the jungles. I get along very well with the Tamils and the Sinhalese. Some times I even talk to the Tamil Tigers. I try to persuade them that co - operation is better than fighting. But I am eccentricity to them, and they go their way and I mine".

Understandably all these physical strains must have had their effect on her. Aged and physically worn she says "sometimes, I pray to God to take me away to His world. But He says, wait a while. So that is what I am doing. I have no regrets".

Confined to a wheelchair and with restricted movement she continued to devote her services to her Lord and Master. Though physically worn, she was mentally alert till she became briefly ill and passed away in the early hours of 5th March, 1996. When the news broke out the next morning, the entire Kilinochchi mourned the passing away of their 'Ammah'. At her funeral service several people spoke paying tributes to her life including Rev. Selvaratnam and Mrs. Thambirajah. Her mortal remains were gently bourne in a procession two miles long and cremated according to her wishes. Later her ashes were cast into the Iranamadu tank

whose waters continue to transform the parched lands into flourishing paddies sustaining life.

Her life was indeed a beautiful one. And her life has a lesson for us. This is a world into which you and I as Christians are called to live and to serve God. And it is precisely in the content of this world, the Christian life finds its meaning and fulfilment. More than ever before, we as individuals and groups are challenged to love one another. We come into contact with a great number of people and the way we respond to their needs is the way we serve God.

Muriel Violet Hutchins was a person who devoted her life to the service of others. Through her devotion and love, many had a second chance in life; many had a glimpse of the Master and the Saviour whom she served. Above all, a true and sincere Christian.

In Mathew 25 our Lord has a word for them :

"When was it that we saw you hungry or thirsty and gave you a drink, a stranger and took you home or naked and clothed you? When did we see you ill or in prison and came to visit you?"

And the King will answer :

"I tell you this, anything you did for one of my brothers here, however humble, you did for me."

In the hearts and minds of the prople of Jaffna and Kilinochchi, Muriel Hutchins lives and the orphanage she started continues. We thank God for her life.

R.S. Thambiah

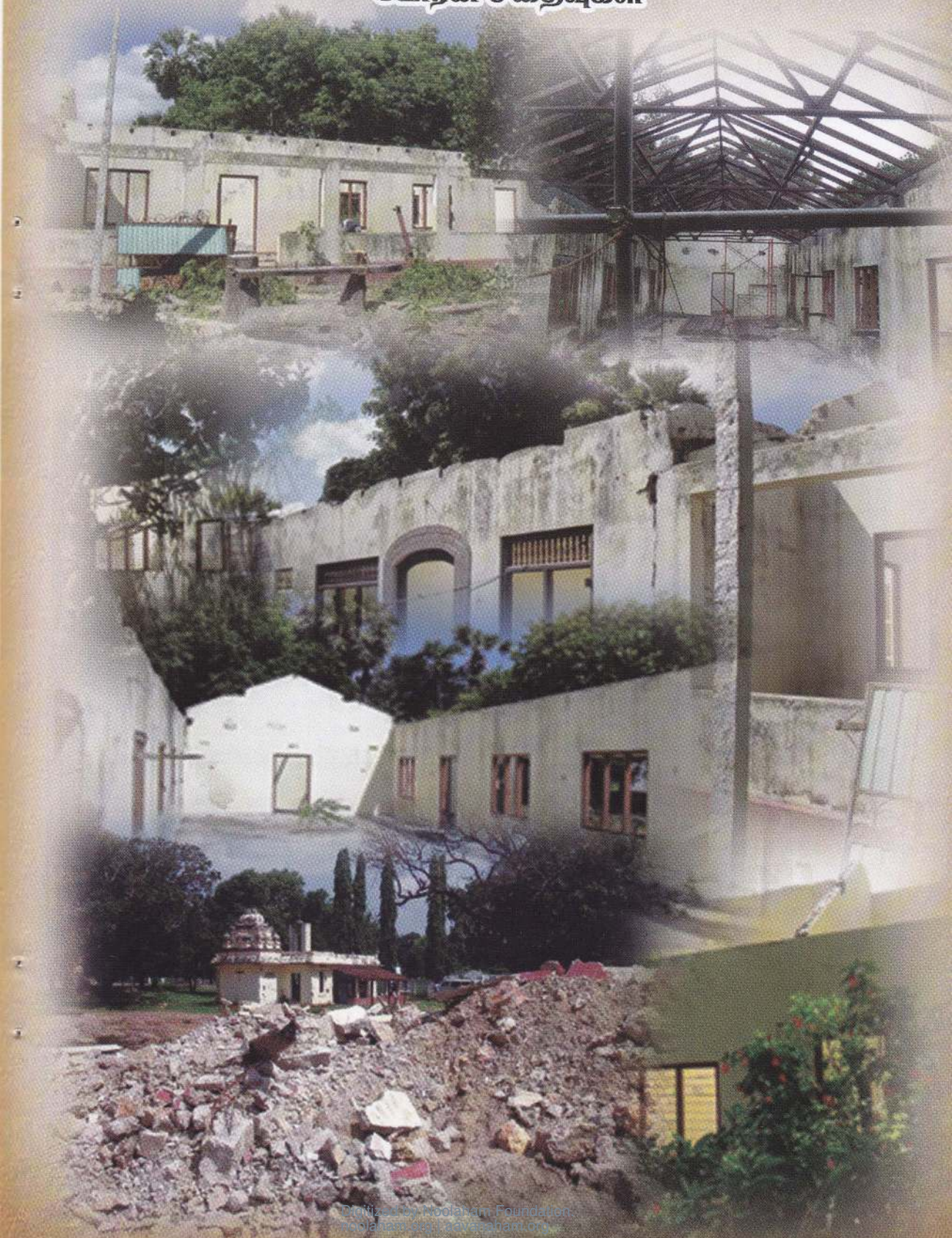
இயல்பாக மனிதன் அறிவை விரும்புகிறான். ஆயினும், இறைபயம் இல்லாத அறிவால் என்ன பயன்?

தன்னை நன்றாக அறிந்தவன் தன்னையே பழிக்கின்றான். மனிதரின் புகழுரைகளிலும் அவன் இன்பம் கொள்வதில்லை.

ஒருவன் தன்னை எவ்வளவு தாழ்த்தி இறைவனுக்குப் பணிந்திருக்கிறானோ அவ்வளவு ஞானமுள்ளவனாகவும் அமைதி பெற்றவனாகவும் இருப்பான்.

தாமஸ் அ. கெம்பிஸ்
கிறிஸ்துவழி வாழ்வு

போரின் சீதைவுகள்

Muriel Violet Hutchins, born in Wales, was one of the early women graduates from Somerville College, Oxford (M.A. Oxon). She came to Ceylon as a CMS Missionary at the age of 29, and lived till the age of 97. She was first posted to Ladies' College in Colombo, then moved 'downstream' to Chundikuli Girls' College in Jaffna, and on to Christian College in Kopay, a village school at that time, where she settled down. Her reaction to school teaching was well expressed in a poem she wrote in 1930, during her early days. It ends with the following lines:

'So I thought, I won't stay here in England to teach,
But I'll go to Ceylon and do nothing but preach,
I'll live in a hut in a jungly place,
Where no one has ever seen a white face,
Where lions look in at the window at night,
And snakes come to visit and probably bite,
And there are no Senior Locals.'

'Senior Locals' refers to school leaving examinations. Her wishes were fulfilled on her retirement from teaching, and she added a verse about Kilinochchi in December 1977.

'I retired from teaching for years and I got
A transfer at last to a jungly spot,
Where an elephant came to the garden at night,
And pigs ate manioc roots with delight,
Where the monkeys came stealing the fruit
from a tree,
And a little green snake paid a visit to me,
And there were no Senior Locals.'

At Kopay she declined to be Head of the institution, preferring to work under a local Principal. She established an orphanage, which gave her fulfilment in life. Her life was more dedicated to service than to administration. She also worked for a time at Nallur Teacher Training College and championed the cause of education of females.

She learnt Tamil with great avidity and took pride in speaking it correctly, often to the embarrassment of native Tamils, who slipped into colloquialism and wrong grammar. Fun was made of the manner in which she spoke Tamil, and the polished expressions she used.

Dr. Pararasan Arulanantham (UK)

She gave great freedom with responsibility to her children at the orphanage and the Boarding House at Kopay. She took them out on long walks to as far away as the Ashram at Maruthanamadam and accompanied them on the bike. She was once asked by one of her pupils why she did not marry, to which she replied, in good Tamil, that she would have, if she had met the right person. Although she remained a spinster, she had a great maternal instinct. She adopted a 'son,' Robert, and took great care of the 'poorest, the lowliest and the lost'. She taught English Literature at Kopay, and this was much appreciated by the students, who had the privilege to study the language from a native speaker who was an Oxford graduate.

She accepted the living standards of the people around her, during the days when the 'sun never set in the British Empire'. She identified herself with the people in every way except in the manner of her dress, which she probably found more comfortable. I was once told that when an important lady politician who was an old Oxford graduate visited Ceylon, Miss Hutchins was invited to a formal banquet in Colombo. After much thought she declined to go, as she did not have the right clothing for the occasion. At a later time, she had to go into General Hospital, Jaffna, for surgery, but there were no beds available. Miss Hutchins offered to sleep on a mat, and the surgeon, known for his strictness was dumbfounded. In the late seventies, I had the privilege as a doctor working in the hospital, of visiting her in hospital after visiting times. She had been admitted for cataract surgery. I was able to converse with her and get to know her well. The surgery did not have the

MY MEMORIES OF MISS M. V. HUTCHINS

desired effect, but she accepted it with good grace.

I was present at the opening of Karuna Nilayam in 1955, the year I entered the university. Up till then, I viewed Miss Hutchins as an unusual person who caused mild amusement in a schoolboy who enjoyed imitating her pure Tamil with an English accent. She occasionally preached at our schools' evening Service for St John's and Chundikuli, which was in English. She once related the story of a foreign Governor (or a Missionary), in a Pacific island who campaigned against the practice of human sacrifices carried out, usually at dawn, to appease their god. His persuasions fell on deaf ears, and so he said he would send a victim for the sacrifice at dawn the next day. Miss Hutchins controlled her emotions as she revealed that the victim was the foreigner himself. When the people realized that the victim who was sacrificed was the Governor, the practice was stopped forthwith. It illustrated Christ's sacrifice on the cross for human sin.

My parents (Rev. J. T. and Mrs Pushpam Arulanantham) were friendly with Miss Hutchins, as my father was connected with work of the CMS. She used our home when she visited Jaffna from Kilinochchi, even after my father's death in 1964. They encouraged her pioneering work, and spent time with her at Kilinochchi in the early days.

The usual practice of the Missionaries was to retire and return to their home country. Miss Hutchins retired at the age of 55, and used her pension to found a home for the destitute girls in the jungles of Kilinochchi. She may have been influenced by the presence of Navajeevanam in Paranthan, founded by Rev. and Mrs. Thambyrajah as an agricultural community for boys. Miss Hutchins' decision, as a foreigner, was a sacrificial master move, like the Pacific Governor she described. Numerous girls and women of all sorts and conditions in life benefited from her sacrificial service.

One day around 1982, when I was working at the Paediatric Clinic at the Jaffna Hospital in the upper floor of the OPD, overlooking Hospital Road near the Bus Stand, I took a break and looked out of the window. I saw Miss Hutchins walking on the pavement carrying a suitcase, with a girl walking a few steps ahead of her not carrying anything noticeable. I called out to my assistants at the clinic,

"Come quickly, if you want to see a living saint!" The girl was presumably from Karuna Nilayam who was being taken by Miss Hutchins for domestic employment, the only kind of work available to these unfortunate girls. Her services were recognized by the state. She was granted the tightly guarded Ceylon Citizenship by the Parliament and later made a Justice of Peace, but honours sat lightly on her. She had the humility of saints as Mother Theresa of Calcutta, some of whom are better known than others. Having seen and got to know her, I have never been impressed by the "charismatic" preachers who trumpet the Gospel but do not live it. Charisma means gift, and the greatest gift of the Holy Spirit is love.

I once remember discussing life after death with Miss Hutchins. She remarked that those who believed in rebirth might be reborn till they reached perfection. It was a casual remark and she was not making a theological point, but was respectful of the Hindu belief in rebirths. She commented with regret about the silence of the temple bells during the Dravidian architecture of a Hindu temple, so that people would not confuse the Christian Gospel with western culture. Her Christian faith transcended narrowness of mind, seeing the image of God in every child and in humanity for whom Christ died.

The last time I saw her was in December 1989, when I was visiting her from abroad, during the IPKF times. I was in her room with some others at Karuna Nilayam, when one of the militant groups opened machine gun fire. The children at Karuna Nilayam screamed and took cover. I was terrified, as it was the first time I had come close to machine gun fire. Mrs. Leela Emerson, the Warden, stepped out and pleaded the militants to stop. Quite unruffled, Miss Hutchins coolly asked, "Is it the Tristar?" referring to three militant groups operating under that name. When I left Karuna Nilayam, there were two dead people on the road, and the Indian "Peace – keepers" simply passed by on the other side.

Miss Hutchins was blessed with a long life in the service of the Master, slowly losing her faculties and earthly ties, moving into closer communion with God. As she wished, and in keeping with the local custom, her earthly body was cremated and the ashes thrown into the Iranamadu tank, symbolically bringing new life to the area which she had served.

I was moved by the thought that she did not wish to be venerated after her death in the form of a tomb or monument. I was reminded of the words of Jesus recorded in St. John 12: 24 – 26 (NRSV)

‘Very truly, I tell you, unless a grain of wheat falls into the earth and dies, it remains just as a single;

but if it dies, it bears much fruit. Those who love their life will lose it, and those who hate their life in this world will keep it for eternal life. Whoever serves me must follow me, and where I am, there will my servant be also. Whoever serves me, my Father will honour.’

Easter 2004

ஹட்சின்ஸ் அம்மா

ஆச்சிரமத்தில் சேர்ந்த காலம் தொடங்கி ஹட்சின்ஸ் அம்மாவை நான் நன்கு அறிவேன். காலஞ்சென்ற பெரியண்ணன், சின்னண்ணன் உடனும் என்னுடனும் ஆச்சிரம ஊழியத்தில் அதிக தொடர்பு உடையவராக இருந்தார்கள். தன்னை மறந்தும் தன்நலம் கருதாமலும் எப்பொழுதும் மற்றவர்களுக்கு தொண்டு செய்வதே அம்மையாரின் வாழ்க்கை. கருணாநிலைய திறப்பு விழா அன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஏராளமான மக்கள் போயிருந்தோம். அன்று நடந்த பவனியில் பெரியண்ணனும் நானும் சபையோரை பாடல்களில் வழிநடத்தியது இன்னும் எனக்கு ஞாபகமாக இருக்கின்றது.

சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக கடவுள் கருணாநிலையத்தின் ஊழியத்தை அதிகமாக ஆசீர்வதித்து அநேக பிள்ளைகளை, இவர்களும் கடவுளின் சாயலில் உருவாக்கப்பட்டவர்கள் என்பதை அம்மையார் தனது ஊழியத்துக்கூடாக எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார்.

தென் இந்தியாவிலுள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் டோனாவூர் என்ற (Donayoor) இடத்தில் ஏமி காமெக்கேல் (Ame Carmicheal) அம்மையார் மக்களின் மத்தியில் செய்த மகத்தான ஊழியத்தை நம்மில் அநேகர் அறிவோம். கருணாநிலையத்தையும், அதில் ஹட்சின்ஸ் அம்மா செய்யும் ஊழியத்தையும் பார்க்கும்போது இதுவும் ஒரு டோனாவூர் என்றே கணிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. கருணாநிலையத்தின் ஊழியம் இலகுவான ஊழியம் அல்ல, இந்த ஊழியம் எல்லோராலும் செய்யக்கூடியதும் அல்ல; இங்கு

வசிக்கும் ஒவ்வொரு பிள்ளையின்மீதும் தனிப்பட்ட கரிசனை எடுத்து செயல்படும் ஊழியம். கருணாநிலையத்தின் பிள்ளைகள் தமிழ்பாடல்கள் நன்கு கற்று ஆராதனைகளில் கடவுளைத் துதித்துப் பாடவேண்டும் என்பது எங்கள் அம்மையாரின் பேராவல். இதற்காக அவர்கள் அதிகமாக பிரயாசப்பட்டு வருகிறார்கள். இம்மகத்தான ஊழியம் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டும்.

“யாரை நான் அனுப்புவேன், யார் என் காரியமாய் போவான் என்று உரைக்கிற ஆண்டவருடைய சத்தத்தைக் கேட்டேன். அதற்கு நான்; இதோ, அடியேன் இருக்கிறேன் என்னை அனுப்பும் என்றேன்.”

ஹட்சின்ஸ் அம்மாவுக்கு உதவியாக யார் இவ்வுழியத்தில் கைகொடுப்பார்கள் என்ற கேள்வி உண்டாயிருக்கிறது. சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அற்புதமாக வழி நடத்தின கடவுள் இன்னும் வழிநடத்துவார் என்பதே எமது நம்பிக்கை. கருணாநிலையத்தையும், ஹட்சின்ஸ் அம்மாவையும், தொண்டர்களையும் அங்குள்ள பிள்ளைகளையும் கடவுள் ஆசீர்வதித்து வழிநடத்துவாராக.

சாம் அண்ணன்

கிறிஸ்தவ சேவா ஆச்சிரமம், மருதனார்மடம்.

குறிப்பு:

கருணாநிலையம் கிளிநொச்சி வெள்ளிவிழா மலருக்கு மருதனார் மடம் கிறிஸ்தவ சேவா ஆச்சிரம சேவிக் சாம் அண்ணன் 29.10.1980 அன்று வழங்கிய செய்தி.

சிறந்த கல்வியை பிள்ளை பெறுவதனால், பிள்ளை தனது ஆளுமை திறன்களை வளர்த்தலுடன் கலாசார தேசிய விழுமியங்களை மதித்து வாழ்தலுக்கு அவர்களைத் தயார்ப்படுத்த உதவும் என்பதனால் சிறந்த கல்வியைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் அவசியமாகின்றது.

1955ஆம் வருடம் ஐப்பசித் திங்களில் நம் ஆண்டவர் கிருபையால் கருணைக் கடல் செல்வி கட்சின்ஸ் அம்மையாரால் கிளிநொச்சியில் ஆதரவற்றவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கருணாநிலையம் 2005 ஐப்பசித் திங்களில் பொன்விழாக் கோலம் பூணுகின்றது. மேற்படி பொன்விழா நிகழ்ச்சிகளை அங்குள்ள மக்களும் நிர்வாகிகளும் ஏற்பாடு செய்து வருகின்றனர். இப் பொன் விழா நிகழ்ச்சிகளை உலகெங்குமுள்ள தமிழர்களும் நினைவு கூருகின்றனர்.

1899ஆம் ஆண்டு லண்டனில் உள்ள வேல்ஸ் நகரில் பிறந்த செல்வி மியூரியல் வயலெற் கட்சின்ஸ் அம்மையார் லண்டன் ஓக்ஸ்வோட் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப் பட்டத்தை முடித்தார். அவர் அப் பல்கலைக்கழகத்தில் உலகின் மூத்த மொழிகளான லத்தீன், கிரேக்கம், ஆகிய பாஷைகளையும் கற்றார். அதனால் தமிழின்பால் ஈடுபுண்டீர்களோ என்றும் அம்மையாரைக் கேட்பார்கள்.

கீழைத் தேய ஊழிய தேவையை உணர்ந்து இங்கு வந்த அம்மையார் கோப்பாய் கிறிஸ்தவ கல்லூரியில் ஆசிரியராக, உப அதிபராக கடமையாற்றினார். அம்மையாரை அப்போது அதிபராக நிர்வாகம் பணித்தது. அம்மையார் நான் ஊழியம் செய்ய வந்தேன் ஊழியம் கொள்ளவரவில்லை என மறுத்துவிட்டார். கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழா போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் முன்வரிசைகளில் பெரிய கதிரைகள் மதிப்பு வாய்ந்தவர்களுக்காக வைப்பார்கள். அம்மையார் பின்னுக்கு சனங்களோட சனங்களாக சாதாரண வாங்குகளில் உட்காருவார்கள். அங்கு அவர் கடமையாற்றிய காலப்பகுதியில் அக்கல்லூரியில் அடக்கி ஒடுக்கப் பட்டவர்கள், ஆதரவற்றவர்களையும் பராமரித்தார் “இருளில் உள்ள சனங்கள் வெளிச்சத்தைக் கண்டார்கள்” அம்மையாரின் இச்செயல் அப்போதிருந்த பாடசாலை நிர்வாகத்திற்கு அவ்வளவாய் பிடிக்கவில்லை.

“அறுப்பு மிகுதி வேலையாட்களோ கொஞ்சம்” அதனால் தனது 55ஆவது வயதில் ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டு 1955ஆம் வருடம் காட்டுப்

பிரதேசமான கிளிநொச்சியில் காட்டை அழித்து அங்கு கருணாநிலையத்தை அமைத்தார். அப்போதே நிலையத்தைச் சுற்றி பனம் விதைகளை விதைத்தார். அதற்கு சிவதர்ம வள்ளல் மில்க்வைற் கனகராசா அவர்கள் உதவினார். அப்பனங்கருத்தில் பிற்காலத்தில் அந்நிலையப் பிள்ளைகள் பன்னவேலைகளைச் செய்து சுயதொழில் வாய்ப்பைப் பெற்றார்கள்.

ஆரம்பத்தில் தன் தகுதிக்கேற்ப தன் ஓய்வுதியத்தில் சமாளிக்கத்தக்கதாக 16 பிள்ளைகளை மட்டும் பராமரித்து வந்தார். காலப்போக்கில் 150க்கும் அதிகமான பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டார்.

ஆதரவற்ற, கண்டெரியாத, காதுகேளாத, வாய்பேசாத மற்றும் ஊனமுற்ற, புருசனால் - பெற்றோரால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களை யெல்லாம் அம்மையார் இக்கருணாநிலையத்தில் ஆதரித்தார். இக் கருணாநிலையம் பிற்காலத்தில் கைதடி நவீல் பாடசாலை அமைக்கும் அவசியத்தை ஏற்படுத்தியது. குருட்கள் பார்வை அடையவும் ஊமைகள் பேசவும் செவிடர்கள் கேட்கவும் சாதாரண மனிதர்கள் போல் தொழில் செய்து மற்றவர்களில் தங்கி நிற்காமல் சுயமாகத் தொழில் செய்து சீவிக் வாய்ப்பேற்பட்டது.

பொன்விழா காணும் கிளிநொச்சி கருணாநிலையம்

கருணாநிலையத்தில் தையல் பயிற்சி நிலையம், நெசவுசாலை, கோழிப்பண்ணை, தோட்டம், கைத்தொழில் என்பன அமைத்து அங்குள்ளோர் சுயதொழில்புரிய வாய்ப்பை அம்மையார் ஏற்படுத்தினார். பன்னவேலைத் தொப்பிகளையும், வர்ணப் பெட்டிகள், தையல் உடுப்புச் சாமான்கள் யாவும் யாழ் குடாநாட்டில் உள்ள கல்லூரிகளிலும் சந்தைகளிலும் அம்மையாரே ஆரம்பத்தில் கொண்டு சென்று சந்தைப்படுத்தினார்.

கருணாநிலையத்தில் திறமையான மாணவர்களுக்கு சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகளில் படிக்க வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. அப்படிப்படித்த அநேகம் மாணவர்கள் பட்டதாரிகளாகி நல்ல நிலையில் வசிக்கிறார்கள். சிலர் வெளிநாடுகளுக்கும் சென்றுள்ளார்கள். இந்நிலையத்தில் வாழும் பிள்ளைகளின் நற்பண்புகளைக் கண்ட அநேகர் அங்கு சென்று அவர்களைத் திருமணம் செய்து வருகின்றனர்.

நற்பண்புகளை, வாழ்க்கை முறைகளை அம்மையார் அங்கு போதித்து வந்தார். கீழைத்தேச முறைப்படி ஓர் ஆலயம் அங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பல குழுவில் பல பிரச்சனைகளோடு வாழ்ந்தவர்கள் அங்கு எல்லாத் துன்பங்களையும் மறந்து நாம் அநாதைகள் இல்லை என்ற எண்ணப் பாங்குடன் ஒரு தாய்ப் பிள்ளைகள் போல்

அங்கு வாழ்கின்றார்கள்.

கடந்துபோன போரினால் கருணாநிலையம் முற்றாக இடிந்து அழிந்து போயின. அதனால் இப்பிள்ளைகளை கருணாநிலையத்திற்கு சொந்தமான ஜெயபுரத்தில் தற்காலிகமாக நிலையம் அமைத்துப் பராமரித்தார்கள்.

தற்போது சமாதான சூழல் ஏற்பட்டதன்பின் மீண்டும் கருணாநிலையம் பழைய இடத்தில் கெம்பீரமாக நிமிர்ந்து தன் சேவையைச் செய்கின்றது.

அம்மையார் தனது 55ஆவது வயதில் ஓய்வு பெற்ற பின் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கருணாநிலையம் இன்று 50ஆவது அகவையை எட்டி பொன்விழா கோலம் பூணுகின்றது. பெருவெள்ளம் வந்தது, பெரும்புயல் சூறாவழிகள் வந்தன, கொடும் போர்கள் வந்தன கருத்தாய் தோன்றிய கருணாநிலையத்தை கர்த்தர் கட்டி எழுப்பினார்.

1996 பங்குனித் திங்களில் அம்மைப்பேரொளி கருணாநிலைய ஸ்தாபகி இறைவன் அடி சேர்ந்தார். அன்று அம்மையாரை கருணாநிலைய மக்களும் மற்றும் யாழ் குடாநாட்டு மக்களுமாக பல்லாயிரக் கணக்கானோர் ஊர்வலமாக கிளிநொச்சியை வலம் வந்து அடக்கம் செய்தார்கள். அம்மையாரின் பேரிழப்பு தமிழர் எல்லோரையும் அன்று துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது. உலக ஊடகங்கள் எல்லாம் அம்மையாரின் இழப்பை இயம்பி நின்றன.

இப் போ அம் மையார் வளர்த்தெடுத்த கருணாநிலையம் பொன் விழாவைக் கொண்டாடுகின்றது. இப்பொன் விழா நிகழ்ச்சிகளை அம்மையாரும் ஆண்டவர் அருகிலிருந்து காண்பார். இப் பொன்விழா நிகழ்ச்சிக்கு நாம் அங்கு போகமுடியாவிட்டாலும் கனடாவிலும் கொண்டாடும் முகமாக ஓர் இன்னிசை ஆராதனையை நடத்த ஆண்டவர் அருள்பாலிப்பாராக.

கையூரான் (நா. கந்தையா)

கனடா
29.10.2005

யசீ

பெரிய மீனுக்கு அன்று சரியான வேட்டை வயிறு நிறைந்திருந்தது. கரையோரப் பாறையருகே இளவெயிலின் சுகத்தில் நீந்திக் கொண்டிருந்தது.

வயிறு நிறைந்திருந்ததால், ஆத்மாவும் புது மலரென பிரகாசித்திருந்தது.

பூவுலகும், புத்துணர்வும் ஆத்மதெளிவினை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

எதிர்பாராத விதமாக அந்த மீன்குஞ்சு அதன் வழியில் தடைப்பட்டது. ஒரு கணம் அதனை விழுங்கிவிடலாமா? என எண்ணி சின்னமீன் ஆச்சரியப்பட்டது.

“புனித மீன் போலும்!” என எண்ணிக் கொண்டது. அந்தச் செய்தியைப் பரப்ப வெகுவேகமாகக் கரையோரமாக நீந்திச் சென்றது.

இன்னொருநாள் மீனை வேடிக்கை பார்க்க, சின்ன மீன்கள் கூட்டம் வெளியே வந்தன. என்ன பயங்கரம்.

பெரியதொரு மீன் கூட்டத்திடையே, பெருமீன் சுழன்று வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தது. நீரின் தெளிதல் கலங்கலாயிருந்தது.

‘நீங்களா?... நீங்களா?... இப்படி?...’ - சின்ன மீன்கள் அலறின.

‘ஆமாம் வேறுவழியில்லை. இவர்களெல்லாம் உங்களை உண்ணக் கூட்டமாக வந்தவர்கள். உங்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க எனக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை...?’

சின்ன மீன் கூட்டங்கள் அதனை வலம் வந்தன. வழி பட்டன.

“நீ மகாத்மா!... எங்களுக்கு வாழ்வளித்த தெய்வம்!”

ஒருநாள் கடல் வற்றியது. கரை சேர்ந்து நிலமாகி நாயியது. கரையோரப் பறவையினம் கடலில் இறங்கின.

சின்ன மீன்கள் வேடிக்கை பார்க்கக் கடலில் இறங்கின. பறவைகளும் பாய்ந்தன. பதகளிப்புக் கடலில் நிகழ்ந்தது. அப்போது ஒரு பாறை வெடிப்பின் மத்தியிலிருந்து அந்தப் பெருமீன் ஸ்ரபப்பட்டது. பறவை இனம் பறந்தன. சின்ன மீன்கள் ஆரவாரித்தன. ‘எங்களைக் காக்க ரட்சகன் வந்துவிட்டான்’. ஆனால் என்ன ஆச்சரியம் சின்ன மீன்கள் அதன் பெருவயிற்றுக்கு இரையாகின. ‘ஏன்?’ மீன்கள் அலறின.

‘பசி! பெரும்பசி!’ - என்றது பெருமீன்.

செம்மியன் செல்வன்

தெளிவு

புரட்டாதி - ஐப்பசி 2004

எல்லாப் பிள்ளைகளும் கல்வி பயிலும் உரிமையுடையவர்களாவர். அவர்கள் ஆகக் குறைந்தது கட்டாயக் கல்வியேனும் பெறுவதற்கு உரிமையுள்ளவர்கள்.

சிறுவர்கள் தம் ஆரோக்கியம், கல்வி வளர்ச்சி என்பவற்றின் மேம்பாட்டுக்கு அச்சுறுத்தலாய் அமையக்கூடிய வேலைகளிலிருந்து பாதுகாப்புப் பெறும் உரிமையுடையவர்கள்.

கடவுளுக்கான நேரத்தை போர்களின் மத்தியில் சமாதானத்தை உருவாக்கப் பயன்படுத்தல்

கிறிஸ்தோபர் மொறிஸ் என்னும் வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர், பிரித்தானிய வேல்ஸ் நாட்டு குடியுரிமையை உதறித் தள்ளிவிட்டு கிளிநொச்சியில் இருக்கும் ஒரு வித்தியாசமான பெண்மணியைச் சந்தித்த போது;

செல்வி மியூரியல் வயலட் கட்சின்ஸ் அம்மையார் ஒரு 92 வயது மூப்புடைய பிரித்தானிய குடியுரிமை உடைய பெண்மணியாவார். இவர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பூரண கட்டுப்பாட்டிலுள்ள, இலங்கையின் வடபகுதியில் கிளிநொச்சி நகரில் நடத்தப்பட்டு வரும் அநாதை இல்லத்தில் (கருணாநிலையம்) வாழ்பவர்.

இவர் 1927ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஓர் ஆசிரியராக இலங்கை மிஷனரி ஊழியர் சபையின் (C. M. S) ஊழியராகப் பிரித்தானியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்டு இலங்கையின் யாழ்ப்பாண தீபகற்பத்துக்கு சேவை செய்வதற்காக வந்து சேர்ந்தார்.

யாழ்ப்பாணம் வருவதற்கு முன்னர் ஓக்ஸ்வோட் சமர்வெளிக் கல்லூரியில் கிரேக்க மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். இங்கு வந்தபின் தேசிய மொழியாகிய தமிழை ஆர்வத்துடன் கற்றுக் கொண்டதனால் மக்கள் மத்தியில் சென்று அவர்களுடன் பேசி உறவாட மிகவும் உதவியாக இருந்தது.

தற்போது சக்கர நாற்காலியே தஞ்சமென்று, இந்த வெளிவிறாந்தையில் அமர்ந்திருந்து எதிர் உள்ள அநாதை இல்ல விளையாட்டுத் திடலைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருப்பார். இல்லத்தின் ஊழியர்கள் அவரை நன்றாகப் பராமரித்து வருகின்றனர். அவரிடம் 1953 ஆம் ஆண்டில் காலவதியாகிய பிரித்தானிய கடவைச் சீட்டு இருக்கிறது. அது 1899 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 7ஆம் திகதி பிரித்தானியா நாட்டில் வேல்ஸ்சின் தென்பகுதியில் பிறந்தார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

அந்த நாட்களில் மிதிவண்டியில் எதுவித இடர்பாடு இல்லாது வேண்டிய இடங்களுக்கு பயணம் செய்து வரக்கூடியதாக இருந்ததாம். யுத்த சூழல் ஏற்பட்ட பின்பு யாழ்ப்பாண நகருக்கு 40 மைல் தூரத்தை கிளிநொச்சியிலிருந்து கடந்து செல்வது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. இப்பயணத்தை மேற்கொள்ள இழுவை இயந்திரம், மிதிவண்டி, படகு, கால்நடை ஆகியவை மூலமே பயணம் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது.

நூற்றுக் கணக்கானோர் முக்கியமான உலர் உணவுப் பொதிகளை மிதிவண்டி மூலம் வடக்கே கொண்டு செல்வதை அந்த இடத்தில் இருந்தபடி

அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தன. அதே நேரம் மோதல் சம்பவங்களும், செல்அடிகளும், வான்தாக்குதல்களும் செல் வி அவர்களுக்கு எதுவித இடரோ, இடைஞ்சலாகவோ இருந்ததில்லை.

விடுதலைப் புலிகளுக்கும், அரசு படைகளுக்குமிடையே கடந்த வரும் அதி தீவிரமாக யுத்த நடவடிக்கைகளும் செல்தாக்குதல், வான் வெளித்தாக்குதல் பரவலாக அதிகரித்திருந்தன.

1990 ஆம் ஆண்டில் சூழ்நிலைகள் மிகவும் மோசமாக இருந்தன. அதன் காரணமாக அநாதை இல்லத்தைச் சேர்ந்த 100 பிள்ளைகளுடன் ஊழியர் துணையுடன் காட்டு வழியாக, யுத்த சூழ்நிலையைவிட்டு, அகதிகளாக வெளியேறிச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இரண்டு மாதங்கள் தென் இந்திய திருச்சபையின் பண்ணையொன்றில் தங்கி இருந்து பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொண்டனர். அந்தப் புதிய இடத்திலிருந்து கொண்டு தங்கள் இல்லத்துக்குச் சென்று இருப்பதற்கு பாதுகாப்பான சூழ்நிலை திரும்பிவிட்டது என்று அறியும்வரை நம்பிக்கையுடனும், செபத்துடனும் காத்திருக்க வேண்டி இருந்தது.

இக்காலப் பகுதியில் நடந்து கொண்டிருந்த சம்பவங்கள் செல்வி அவர்களின் மனநிலையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த போதும், அவரின் பழைய கால நினைவுகள் இன்றும் ஞாபகமாக இருந்தன. அவர்கள் 1955ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு கிளிநொச்சி வந்து அநாதை இல்லத்துக்காக அரசு கொடுத்த நிலத்தில் ஒரு சிறு கட்டடத்தை அமைத்து அதில் இருந்து கொண்டே கருணாநிலையம் என்ற அநாதை இல்லத்தை நிறுவி அதிலே தொடர்ந்தும் இருந்து வருகின்றார்.

தமிழர்களும், சிங்களவர்களும் அன்பாகவும், ஒற்றுமையாகவும் கிளிநொச்சியில் இருந்த காலங்களைப் பற்றி பேசும் போது அவரின் கண்கள் பிரகாசமாகவும், முகம் செழிப்பாகவும் இருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. அந்த நாட்களில் கிளிநொச்சி நகர் மிகவும் அழகானதாகவும், இல்லப் பிள்ளைகளுடன் கூடித் தமிழ் பாடல்கள் பாடி வீடு வீடாகச் சென்று வந்த அந்த நாட்கள் எவ்வளவு சந்தோஷகரமான நாட்களாக இருந்தன என்றும் அவர் நினைவு கூறுகிறார்.

தற்பொழுது கிளிநொச்சியில் மின்சாரம் இல்லை, குளாய் நீர்வசதிகள் இல்லை, நகரின் மத்தியில் இருந்து பொதுச் சந்தைப் பகுதி இடிபாடுகளாகவும்,

இலங்கை இராணுவம் இருந்த பகுதிகள் யுத்தத்தின் அகோரத்தை எடுத்துக் கூறும் வகையில் சிதைந்து போய் இருப்பதையும் காணமுடிகிறது.

செல்வி அவர்கள் சில வேளைகளில் விடுதலைப் புலிப் போராளிகளுடன் உரையாடியதுண்டு. “அழிவை ஏற்படுத்தும் யுத்தத்தைவிட்டு, சமாதானத்துடன் ஐக்கியப்பட்டிருப்பதே சிறந்ததென்று” கூறுவதை தர்க்கிக்காமல் செவிமடுத்துவிட்டு தம் வழியே செல்வார்கள். செல்வியவர்கள் தம் பேச்சிலும், செயலிலும் மாற்றமில்லாது இருப்பதே அவரின் வழி.

தனக்கும் இலங்கை இராணுவத்துடன் நட்புறவு இருந்ததை அவர் மறுத்ததோ, மறைத்ததோ கிடையாது. அதே அளவு உறவையே போராளிகளுடனும் வைத்திருந்தார். தொடர்ந்து கொண்டிருந்த தொடர் யுத்தம் செல்வியவர்கள் வெளி உலகுடன் கொண்டிருந்த உறவைத்தான் சுருக்கிக் கொள்ளச் செய்தது.

செல்வி அவர்கள் பிரித்தானியாவில் குளோஸ்டர் (Gloucester) நகரில் உயிருடன் இருந்த உடன் பிறப்பு சகோதரியுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்திருந்தார். அந்தக் கடிதங்கள் கிடையாது தொலைந்து போவதும் உண்டு.

பிரித்தானிய உயர் ஸ்தானாதிபதி அலுவல பேச்சாளர் “செல்வி கட்சின்ஸ் அவர்கள் பிரித்தானிய பிரசையாக பதிவு செய்து கொண்டு பிரித்தானியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல விருப்பமில்லாதவராகவும் இருந்தார். இதன் காரணமாகப் பிரித்தானிய அரசுக்கு இவரைப்

பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை” என்று கூறிவைத்தார்.

தான் பிறந்த நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்றால், தான் ஓர் அன்னியராகவும், அன்னிய பழக்க வழக்கங்கள் உடையவராகவும் காணப்படுவார் என்று தமிழ் மொழியில் கூறி புன்னகை பூண்டார்.

இந்த இனயுத்தம் கடந்த 20 மாதங்களில் சுமார் 12,000 உயிர்களைக் காவு கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் பெரும் தொகையினர் சாதாரண அப்பாவிப் பொதுமக்கள்.

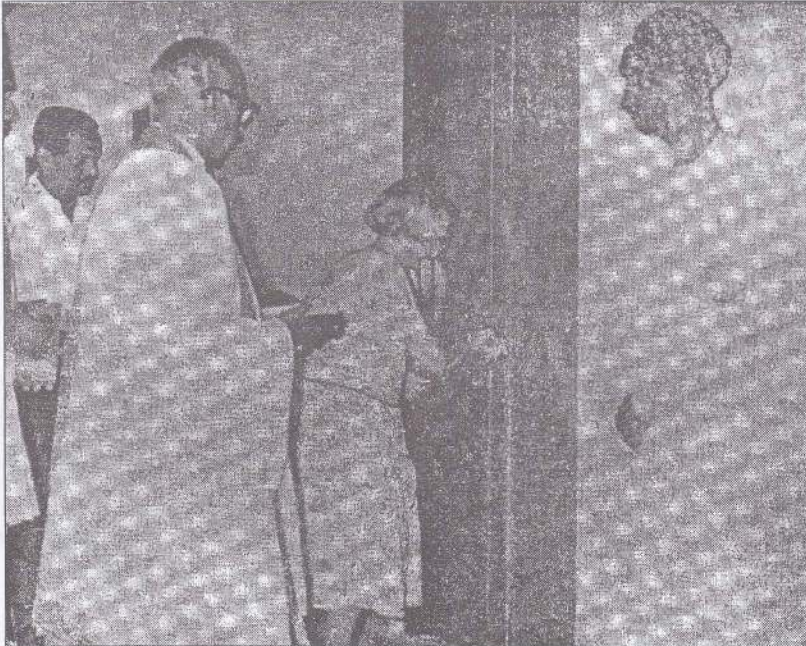
செல்வி கட்சின்ஸ் அவர்கள் தான் கிளிநொச்சி கருணாநிலைய இல்லத்தில் இருப்பதை யிட்டு பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார். தன்னுடைய திருப்தியான நிலை சந்தோசத்தாலும், தன் உடல் பெலவீனத்தினாலும் ஆனது. இவை தனக்கு மன அமைதியும் சமாதானமும் கொடுக்கிறதாம்.

சிலவேளைகளில் ஆண்டவர் தன்னை இந்த உலக வாழ்வை விட்டு சீக்கிரம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று செபிப்பதுண்டாம். பதிலாக ஆண்டவர் தன்வேளை இன்னும் வரவில்லை அதுவரை காத்திரு என்று கூறுகிறாராம். எனவே தான் கடவுளின் அழைப்பை எதிர்பார்த்து, பூரண மன அமைதியுடன், சந்தோச சமாதானத்துடன் காத்திருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

நன்றி : The Guardian

February 13, 1992

Opening of the Hall donated by the ‘Kinder Not Hilfe’ of Germany Dedicated by the Bishop of Colombo on 29 - 06 - 1980

The Rev. S. Jeyanesan, Mr. V. Anandasangarie M. P., Rt. Revd. S. W. Fernando, Bishop of Colombo (Hidden),
Ven. S. D. Horshington - Archdeacon of Jaffna, Miss. M. V. Hutchins, Mr. A. K. Rajendram.

BIDDING GOD'S TIME AT PEACE AMONG THE WARRING TIGERS

Kilinochchi meets an extraordinary Welsh expatriate.

Christopher Morris

Muriel Violet Hutchins is no ordinary 92 year old. A British citizen, she lives in an orphanage in Northern Sri Lanka, in the heart of a war zone controlled by the rebel Liberation Tigers of Tamil Eelam.

She came to Ceylon, as it then was in 1926, as a teacher in the Northern Jaffna peninsula for the Church Missionary Society.

"Before that I studied classical Greek at Somerville College, Oxford," she says, "and I soon learned the local languages here. Then I think I became too useful to be moved on."

Now confined to a wheel chair, she spends her days on a verandah over looking the orphanage playground, well looked after by the local staff. They still have her last battered British passport, which expired in 1953, and which confirms that she was born in South Wales on March 7, 1899.

"In the old days I used to move about quite a bit on my bicycle," she says. "It was easier to travel then."

Since the war began the journey to Jaffna, 30 miles to the North, has become increasingly difficult. It now takes about eight hours by tractor and bicycle, by boat and on foot.

Hundreds of civilians transporting precious food supplies North, pass the orphanage every day, but the surrounding conflict seldom intrudes these days into Ms. Hutchins' world.

The Tamil Tigers are fighting a brutal war

against the Sri Lankan government, but, despite sporadic bombing, Kilinochchi has been spared the worst in the past year.

In 1990 things were different, Ms. Hutchins, the orphanage staff and 100 children, had to flee into the jungles for two months to escape fierce battles and bombing by the Sri Lankan air force. They lived on a farm owned by the Church of South India until it was safe to return to Kilinochchi.

These more recent events are confused in her mind, but her memory of the past is still sharp. She first came to Kilinochchi from Jaffna in the mid 1950s, when she founded the orphanage in which she still lives.

"I got on very well straight away with the Tamils and the Sinhalese," she says, her eyes lighting up in her wizened face. "This was such a beautiful place. We used to go from house to house singing Tamil songs."

Now Kilinochchi has no electricity, no piped water and no Sinhalese residents. The market place in the centre of the town is in ruins, and the remains of an **army camp** further up the road stands as evidence of the battles which have raged.

"Sometimes I talk to the Tamil Tigers," she says. "I try to persuade them that co-operation is better than fighting. But I am an eccentricity to them, and they go their way and I go mine."

She stresses that she also has friendly ties with the Sri Lankan army, although her connection with the world outside has been reduced by the war.

Ms. Hutchins still corresponds with her surviving sister, who lives in Gloucester but, she says, "sometimes the letters go astray."

A spokesman for the British High Commission in Colombo admits: "Until recently we had no idea that she was there." He need not have worried, because Ms Hutchins has no desire to return to Britain.

"I would be out of place there," she laughs. "A stranger with strange customs who would suddenly break out in Tamil."

The civil war has claimed an estimated 12,000 lives in the past 20 months, most of them civilians, but Ms Hutchins insists she is happy in Kilinochchi. Her contentment is partly blissful ignorance, although she also says 'She has found her own peace.'

"Sometimes I pray to God to take me away to his world. But he says 'wait a while, wait a while'. So that's what I'm doing I have no regrets."

(from The Guardian
of 13 February 1992)

Message from

Rt. Rev. S. W. Fernando

The Bishop of Colombo

From time to time we had outstanding men and women serving the people of our country performing ministrations of the Church in a manner that was exemplary and inspiring. Among such outstanding men and women we count Miss Muriel Hutchins who has served in Sri Lanka for over 50 years in Kilinochchi.

With high academic qualifications she first came to our country as a school teacher. On her retirement from teaching, she could well have enjoyed the quietness of life in her home – land. but she turned her back on this and returned to Sri Lanka. To care for the lowliest and the humblest she opened for them a Home in Kilinochchi. These lowliest and the humblest would have been among the lost if not for the love and outreach of Miss Hutchins.

We thank God for her and keeping her committed to God's love and care and blessing as she continues this ministry with outstanding vigour and commitment.

Swithin Fernando

Bishop of Colombo.

29th September 1980

(from : Silver Jubilee Souvenir Karuna Nilayam, 29.10.1980)

கிளிநொச்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வாழ்த்துக்கள்

பெண்களுள் மாணிக்கம் என வர்ணிக்கக் கூடிய பெருநங்கை மியூறியல் ஹட்சின்ஸ் அம்மா, கிளிநொச்சியில் சமூகத் தொண்டாற்றிய வெள்ளிவிழா மலருக்கு, வாழ்த்துரை அளிப்பதில் நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஒரு கிறிஸ்தவ மிஷனரியாக 52 வருடங்கள் இலங்கையில் சேவையாற்றிய ஹட்சின்ஸ் அம்மா அதில் பெரும் பங்கான 25 வருடங்களை கிளிநொச்சியில் செலவிட்டமைக்காக நானும் கிளிநொச்சி வாழ் மக்களும், ஈழநாட்டின் தமிழ் மக்களும் கடப்பாடுடையோம்.

எவ்வித வேறுபாடின்றி தம்மிடம் அண்டினோரை கைமாறு கருதாது பராமரித்து, உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் உணவூட்டி, அவர்களின் வாழ்வுக்கு ஒளிபூட்டிய நங்கை, நம்தமிழ் தாய்க்குலம் இவரை ஒரு வழிகாட்டியாகக் கொண்ட இவரைப் பின்பற்ற முன்வரவேண்டும்.

81 வயதிலும் கருமமே கண்ணாக உழைத்து வரும் அம்மையார் எம்மோடு இன்னும் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து சேவை செய்ய எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவாராக.

வீ. ஆனந்தசங்கரி

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்,
கிளிநொச்சி.

குறிப்பு:

கருணாநிலையம் கிளிநொச்சி வெள்ளிவிழா மலரில் கிளிநொச்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வீ. ஆனந்தசங்கரி 29.10.1980 அன்று வழங்கிய செய்தி.

MOTHER TERESA OF KILINOCHCHI

A TRIBUTE TO MURIEL HUTCHINS

Born: March 7, 1898

Called to Rest: March 4, 1996

FIRST INNINGS

Muriel Violet Hutchins of Cardiff, Wales, with Greats, in Modern Languages from the University of Oxford, came in 1927 to Sri Lanka and joined the Tutorial Staff of C. M S. Girls' School, Chundikuli. Sophia Page was the Principal. The school was geared to proficiency in the English medium and success at the Cambridge University qualifying examinations. Lorna van den Driesen, who was a student of hers in the Senior Form mentions that she was 'a brilliant teacher' of English and Teacher in Charge of the Guides. Beautiful, young and friendly, Muriel endeared herself to the girls. But she was not happy. In the poem written for the 1930 Chundikuli Girls' School Magazine, "The lament of a Disappointed Missionary" she shared her anguish. She had been in Britain, a teacher of English of Shakespeare's Macbeth and Julius Caesar preparing girls between ten and eighteen for the Senior Cambridge examinations and longed for a change of vocation:

So I thought I won't stay in England to teach,
And go to Ceylon and nothing but preach.
I'll live in a hut in a jungly place,
Where no one has ever seen a white face;
Where lions look in at the windows at night
And snakes come to visit and probably bite;
And there are no Senior Locals.

But I came and found a prosperous town,
Where motors go up and buses go down,
Where never a snake or lion came by.
And the people I met were as clever as I,

And had all passed the Senior Locals.
So still I am a teacher working away,
At English and Latin the whole weary day,
With girls of all ages from ten to eighteen,
to make their wits sharp and intellects keen
And fit for the Senior Locals.

That is an excellent verse. Indeed her friends were well known novelists, Vera Britain and winifred Holtby. If she had remained in England, she might have distinguished herself as an outstanding literary figure. But God called her to Sri Lanka, She responded.

KOPAY GIRLS' SCHOOL AND ORPHANAGE

In 1931, Muriel moved to Kopay which was more rural but not jungly! Here she was the Headmistress of the C.M.S. Boarding School for Girls and Warden of the orphanage. She learnt Tamil and acquired such proficiency in it, that she corrected those who did not speak classical Tamil!. She conducted Bible studies and addressed the Assembly in Tamil. She identified herself with the school children and had her meals with the teachers and boarders. She broke down the barrier that existed between the Missionary who lived in her 'bungalow' and the school community. With love and gentle persuasion, she solved problems in the school community. Her humble manner, evangelical piety and utter sincerity attracted children, to love her and accept Jesus as their Saviour.

She taught them that in Christ there was neither Jew nor Gentile, rich nor poor, all were one in Him who had led them to call God, 'Abba', Father.

NALLUR TRAINING COLLEGE

In 1942, Ms Hutchins was appointed Principal of the Nallur Training College for women. And was a great influence on the life of the trainees. Her ability to speak and lecture in Tamil was beyond our imagination, travelling Third class by train and on occasions spreading a sheet of paper to sleep on the floor of the train on the long journeys to and from Colombo. Like Mother Theresa of Calcutta she became an icon of love. People respected her dedication and love for those whom she taught. She never forgot them. She even arranged marriages and provided the bridal trousseau. On one occasion she lent her own pair of shoes. Unhappily, the bride wore the right shoe on the left foot and vice versa! This, however, was rectified when the bridal couple walked to the vestry and signed the Marriage Register.

SECOND INNINGS KARUNANILAYAM

The greatest obsession in Muriel's life was to present Christ to the villagers, untrammelled by working for the Department of Education. Evangelism and Social Service to her were one. "Preach and serve the community". This was her credo. The opportunity came when she retired from teaching. Many **Missionaries, often long to return home on retirement.** But to Muriel, Sri Lanka was home. The girls whom she loved and cared for, were her children and they fondly called her, "Ammah". But where was she to begin the second phase of her work?

The Jaffna Christian Missionary Society had some years earlier, allotted land to start work in Kilinochchi. But no one was available to commence it. After a short furlough in England, she offered to work there. The Church Missionary Society was concerned and doubted the wisdom of allowing her to risk her life in the remote arm of Sri Lanka. But she was firm in her conviction. Here was the mission station she had dreamt of – the jungles and the quiet life of the village. To it she offered all her talents and hard earned savings: Bishop Archibald Graham Campbell and Archdeacon John Navarettnam gave her the encouragement and support she needed. Karuna Nilayam became a haven for the orphan, the single mother and the homeless. The orphans were cared for and sent to the local State schools.

The homeless were taught skills, needlework, knitting, weaving, growing vegetables and poultry rearing. They learnt to become self employed and to repay the kindness shown. A chapel beautiful was built and indigenous services conducted. She could play the violin and sing the Tamil Bhakti Lyrics. Villagers heard the music and responded.

KARUNAI AMMAL - BENEVOLENT MOTHER

The simple, Spartan life she led, had its effect on her health, She fell ill and had to be hospitalized. The amber light had shone on her - Faith journey. Delegation of authority to others, creation of a Board, and planning for the future began. She rejoiced that there were others to carry on her work. In her wheelchair she would move about and welcome friends and visitors. Her memory began to fail in the latter years, but her love for the lonely, the marginalised and the distressed never failed. Karuna Nilayam became a 'maddam' temporary stop over, to those who had been rendered homeless as a result of the ethnic conflict. She died after a long and glorious witness to the Faith. She lives in the hearts of many, who came to know and saw in her the love of Jesus..

Muriel the teacher
who came from the West,
appeared before Jesus
having done her best,
for folk of all ages,
even girls ten to eighteen:
Taught them the Faith
and made them keen,
To glow with heavenly sheen
And, aye, by - pass the A levels!

Muriel, the indefatigable Apostle of the Evangel, Apologist, Missionary par excellence has realised her magnificent obsession. May she find peace in the presence of the Lord she loved so much and served so well. May the work **she began, by the** grace of God, continue to flourish.

(AD MAJOREM DEI GLORIAM)

Rev. A. J. C. Selvaratnam

From : The Ceylon Churchman 1996

கிளிநொச்சியில் அநாதை இல்லமமைத்து வெள்ளி விழாக்காணும் வெள்ளைக்கார அம்மையார்

புன்னகை பூத்த முகம், பொதுத் தொண்டால் தளர்ந்த உடல், கருணை பொழியும் கண்கள், கனிவான கன்னித் தமிழ்ப் பேச்சு, குறைவற்ற அன்பு, தெய்வ பக்தியும் தியாக சிந்தையும் நிறைந்த வாழ்க்கை. இவைதான் அன்னை மிழியில் ஹட்சின்ஸ் அம்மையாரின் தனித்துவமான தன்மைகள். கிளிநொச்சியில் உள்ள அநாதை இல்லத்தின் தலைவி இவர். 25 வருடங்களாக இதனைச் சிறப்பாக நடத்தி இன்று வெள்ளிவிழாக்காணும் வெள்ளைக்கார அம்மையாரின் பணியை இவ்வேளையில் நாம் நினைவுசுருதல் மிகவும் அவசியமாகும்.

வறுமையில் வாடி வதங்கிய, பிரச்சினைகளில் சிக்கித் தவித்த, மனநோயால் அவதிபற்றி பெண்களுக்கு அபயமளித்தும், அநாதைச் சிறுவர்களை அணைத்து அறிவு புகட்டியும் சென்ற 25 வருடங்களாக தன்னை இந்நோக்கத்துக்காக அர்ப்பணித்து பணி செய்த ஹட்சின்ஸ் அம்மையாரை கிளிநொச்சி பெற்றது ஒரு பாக்கியமே.

கிளிநொச்சியில் அமைந்த கருணாநிலையத்தின் தலைவியாக சேவை புரிந்துவரும் அவருக்கு தமிழர்களாகிய நாம் என்றும் கடப்பாடுடையோம். இன்று முன்னேற்றமடைந்து பல வசதிகளும் கொண்ட கிளிநொச்சி நகரிலே 81 வயதெய்திய ஹட்சின்ஸ் அம்மையாருக்குப் பின் அதைப் பொறுப்புடன் ஏற்று நடத்தக்கூடிய கடவுள் நம்பிக்கையும் சகோதர பாசமும் தாழ்மையும் தியாக மனமும் கொண்ட பெண்மணி ஒருவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையெனில் அம்மையாரின் சேவை எத்தகையதென்பதை நாம் உணரலாம்.

இவர் பிரபல ஒக்ஸ்போட் கல்லூரியின் எம். ஏ. பட்டதாரி. 1928இல் இலங்கைக்கு வந்து ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டார். 1928லிருந்து 1955 வரை சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, நல்லூர் பயிற்சிக் கலாசாலை, கோப்பாய் பெண்கள் கல்லூரி, கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் சேவை செய்தார். கோப்பாயில் சேவை செய்த காலத்தில் வாய்ப்பும் வசதியும் அற்றிருந்த பெண்களை விடுதிச் சாலையிற் சேர்த்து அவர்களை முன்னேற்ச் செய்தார்.

1955இல் ஓய்வுபெற்றபின் கிளிநொச்சியில் சேவை செய்ய விரும்பி கருணாநிலையத்தின் பொறுப்பையேற்றார். அந்நாட்களில் அவரை 'வெள்ளைக்கார அம்மா' என அழைத்தனர். அவரின்

பெயரை அறிந்தபின் 'ஹட்சின்ஸ் அம்மா' என அழைத்தனர். இன்றோ அவரை எல்லோரும் 'அம்மா' என அன்புடன் அழைப்பர்.

அம்மையாரது சென்ற 25 வருடகால சேவையின் சாதனை வியக்கத்தக்கது.

கருணாநிலையத்தைக் கட்டியெழுப்ப 8 இலட்சம் ரூபா வரை செலவுசெய்துள்ளார். இதில் 2 இலட்சம்வரை பிறநாட்டிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந்தும் பெற்று கொடைகளாகும். ஒரு இலட்சம் அவரின் சொந்த ஓய்வூதியமாகும். இக்காலத்தில் அவர் ஊதியம் தனக் கெனப்பெறவில்லை. தையல் வேலை, தும்புவேலை, கோழிவளர்ப்பு பயிர்ச்செய்கை முதலியவற்றால் மிகுதிப்பணத்தைச் சேகரித்திருக்கிறார். இதன்மூலம் பிள்ளைகளுக்குத் தொழிற்கல்வியூட்டி அவர்களைத் தன்னம்பிக்கையுள்ளவர்களாக வாழவும் பழக்கியுள்ளார்.

மேலும் ஸ்தாபனத்தின் தலைவி கணக்காளர், லிகிதர், ஊழியன், பிள்ளைகளுக்குத் தாய், பெண்களுக்குப் பாதுகாவலன், கோட்டில் பெண்களுக்குப் பிணையாளி ஆகிய சகல பொறுப்புக்களையும் தானே சுமந்து திருப்திகரமாகச் செய்து முடித்திருக்கிறார்.

25 வருடங்களாக அவர் கட்டிய கருணாநிலையம் 750 அபலைப் பெண்களுக்கு உதவியளித்துள்ளது. 1958ஆம் 77ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் போது பலருக்கு அபயம் அளித்துள்ளது. அவ்வாறு வந்தோரிற் சிலர் அங்கு இன்றும் தங்கியுள்ளனர். இத்தனைக்கும் அவர் எவரிடமும் வற்புறுத்தி உதவிபெற்றதில்லை. அவரின் சேவையை பார்த்தவர்களும் கேட்டவர்களும் கொடுத்ததையே பெற்றுப் பயன்படுத்தினார்.

கருணாநிலையத்தைத் தொடர்ந்து நிலைபெறச் செய்வது எமது கடமையாகும். அவரின் சேவையைக் கௌரவிக்குமுகமாகவும் கடவுளுக்குத் துதியாகவும் விழா நிதியொன்றை ஏற்படுத்தி கருணாநிலையத்தின் வருங்கால வாழ்வை நிலைப்படுத்த வேண்டுமென்பது கருணாநிலைய நண்பர்களின் அவாவாகும்.

இந்தியாவிலுள்ள திரேசா அம்மையார் போல் ஈழநாட்டில் செல்வி ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் சேவை புரிந்து வருகிறார். பட்டம் பதவிகளை விரும்பாது பத்திரிகை விளம்பரத்தை நாடாது அமைதியாக ஆக்கப்பணி புரியும் அபூர்வப் பிறவி இவர்.

இந்த வயதிலும் சொந்த வேலைகளைத் தாமே செய்கிறார். சட்டைகள் தைப்பதும், சலவைகள் செய்வதும் அவர்தான். சைக்கிள் ஓட்டத்திற்கும் குறைவில்லை. தனக்கென தனி உணவையோ, சலுகையையோ விரும்பாத தனிப்பெருந் தலைவி. சேவையால் முதிர்ந்த தியாகச் சுடர்.

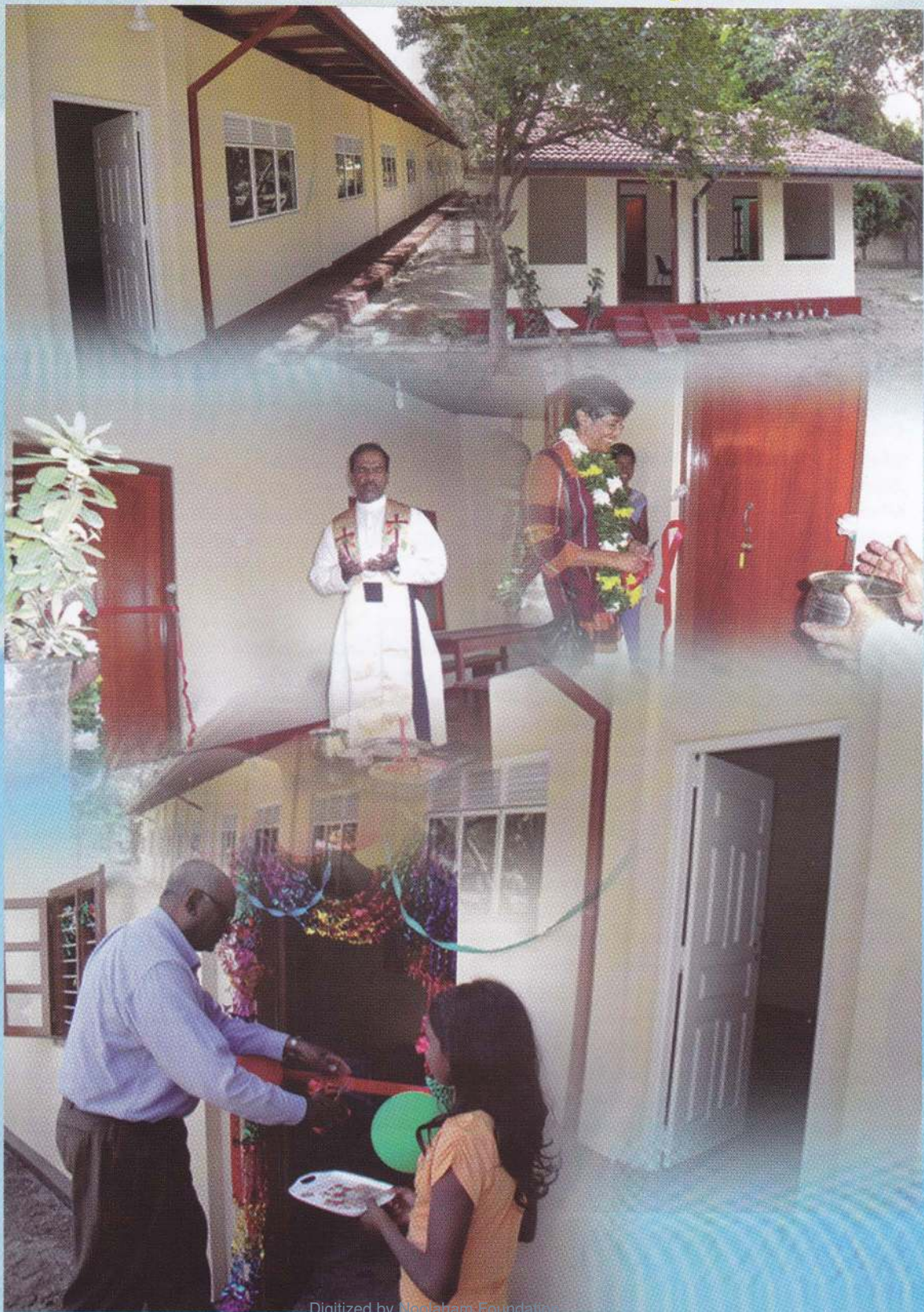
எம். சி. பிரான்சீஸ்

ஏ. கே. இராசேந்திரம்

வீரகேசரி

29.10.1980

புனரமைக்கப்பட்ட கட்டடத் திறப்பு விழாக்கள்

தேவதைகளைப் பற்றி கதைகளில் படித்து இருக்கின்றோம். கண்ணால்கண்டதில்லை. ஆனால் வானத்துத் தேவதையொன்று வையத்துள் வாழ்ந்து பலருக்கு வாழ்வளிக்கும் புதுமையைக் கிளிநொச்சியில் காணலாம். ஆம், கருணாநிலையத்து ஹட்சின்ஸ் அம்மை யார் தேவனின் திருத்தொண்டு புரியும் தேவதைதான். அந்த காக்குங்கரங்களின் கருணையைக் காண்போம் வாரி.

இங்கிலாந்தில் வங்கி முதல்வரின் செல்வ மகளாக மியூறியல் வைலர் ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் 1899இல் பிறந்தார். ஒக்ஸ்வோட் பல்கலைக்கழகத்தில் எம். ஏ. பட்டதாரியானார். அழகும், இளமையும் மிக்க ஆங்கில ஆசிரியையாக 1927 இல் இலங்கைக்கு வந்தார். பின்னர் தென்னிந்தியா சென்று செந்தமிழும், கர்நாடக சங்கீதமும் கற்றார். கொழும்பு, சண்டிக்ருளி, உடுவில், கோப்பாய் ஆகிய இடங்களில் ஆசிரியராய் அதிபராய் பணிபுரிந்தார். கோப்பாய் வாழ்க்கை அவர் குறிக்கோளின் கருவூலமாயிற்று.

ஆசிரிய சேவையிலிருந்து இளைப்பாறி இங்கிலாந்து சென்றார். யாழ்ப்பாண மண்ணைப் பிரிந்து வாழ முடியாத அம்மையார் இனத்தவர் தடுத்தாங்கேளாது இலங்கை மீண்டார். 1955இல் அநாதைப் பிள்ளைகளுக் காக கிளிநொச்சியில் கருணாநிலையத்தை ஆரம்பித்தார். ஆரம்பத்தில் ஒரு வீடு மட்டும் உண்டு. தற்பொழுது ஆலயம் இருக்குமிடம் அடர்ந்த காடு, “பவனியக்காவும் நானும் இருபிள்ளைகளும் படுத்திருப்போம், இரவில் யானைகளின் அட்டகாசம். தீமுட்டி மேளமடித்து யானைகளை வெருட்டுவோம்” என்று அம்மா தனது அனுபவத்தைச் சொல்லுவார். அநாதைகள், பள்ளிப் பிள்ளைகள், அகதிகள், ஏழைகள் ஆகியோரை ஏற்று வாழ்வளிக்கும் தாயாக கடந்த 25 ஆண்டுகளாக தனி மனித சாதனையைப் புரிந்துள்ளார். அவரது கல்வித் தொண்டும், கருணா நிலையத்திற்குப் புகழ் சேர்ப்பவை.

அம்மையாரின் சொந்தப் பணத்தால் உயர்நிலையடைந்தோர் பலர். அவர்கள் இன்று தோட்டத்துரைமாராக, அரசாங்க அதிகாரிகளாக, ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிவதை நாடறியும். அநாதைகளை வளர்த்து திருமணம் செய்துகொடுத்துக் கரையேற்றினார். குடியும் குடித்தனமுமாக வாழும் அவர்களை வாழ்த்த அம்மா மறப்பதில்லை.

தன்னைமற்ற தியாகச்சுடர் எங்கள் அம்மா. தள்ளாத வயதிலும் தளராது தொண்டுகள் புரிகிறார்.

சத்திர சிகிச்சைக் காக மகரகம வைத்தியசாலைக்குச் சென்றார் அம்மையார். அச் சமயம் அவரது நோயை எண்ணி பலர் கண்கலங்கினார்கள். ஆனால் அந்தத் தாயுள்ளம் கருணா நிலையத்திலுள்ள பிள்ளைகளுக்காக ஏங்கியது,

1957இல் கருணாநிலைய விஸ்தரிப்புக்கு மேலும் 3 ஏக்கர் காணிக்கு அம்மையார் விண்ணப்பித்தார், அவரது தொண்டுகண்டு மகிழ்ந்த காரியாதிகாரி

கருணாநிலையத்திலிருந்து

காக்கும் காரங்கள்

ஏ.கே. இராசேந்திரம்

முருகேசப்பிள்ளையும், அரசாங்க அதிபர் திரு ஸ்ரீகாந்தாவும் காணியைக் கையளித்தனர். ஆனால் காணி அமைச்சு கண்டிப்பாக கொடுக்க முடியாதென மறுத்துவிட்டது. நேரில்வந்து நிலையவேலைகளைப் பார்வையிட்ட நிரந்தரச் செயலாளர் திரு. செல்டன் பெர்னாண்டோ, இரு அதிகாரிகளின் புகழுரையை ஏற்று அம்மையார் பெயரில் காணியைக் கொடுத்தார். ஆனால் தனக்கென்று எதுவும் வைத்துக் கொள்ளாத அம்மையார் இக்காணியையும் திருச்சபைக்குக் கையளித்தார். இன்று இக்காணியின் பெறுமதி ஆறு இலட்சம் ரூபாவாகும். இது மட்டுமல்ல 1977இல் இலங்கையில் அம்மையாரின் பொன்விழாவில் 50 வருடச் சேவையைப் பாராட்டிக் கையளித்த நிதியையும் அவர் கருணாநிலையக் கடனுக்கே அவர் கையளித்தார்.

இந்தியாவில் அண்ணை திரேசாபோல் ஸ்ரீநாட்டில் செல்வி எம். வி. ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் சேவைபுரிந்து வருகிறார். பட்டம் பதவிகளை நாடாது, பத்திரிகை விளம்பரத்தைத் தேடாது அமைதியாக ஆக்கப் பணிபுரியும் அபூர்வ பிறவி. கடந்த 25 வருடங்களாக அம்மையார் ஆற்றிவரும் அரும்பணியைப் பாராட்டிக் கௌரவிக்க கிளிநொச்சித் தொகுதி எம். பி. திரு. ஆனந்தசங்கரி அம்மையாரை இப்பகுதிக்கு முதல் பெண் சமாதான நீதிபதியாக நியமித்தார்.

இந்தவயதிலும் அம்மையார் சொந்த வேலைகளைத்தாமே செய்கிறார். சட்டைகளைத் தைப்பதும், உடைகளைச் சலவை செய்வதும், சைக்கிள் ஓடுவதும் அவரது நாளாந்த கடமைகளாக இருக்கிறது. நாடகப்பிரியரான அம்மையார் ஆண்டுதோறும் தரமான தமிழ், ஆங்கில நாடகங்களை ஆக்கி மேடையேற்றுவார். அவர் அநேக பாக்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

ஆண்டவனின் பக்தையாக என்றும் எல்லோரும் தொழும் ஏழைகளின் அன்னையாக பணிபுரிந்து வருகிறார். தொண்டர் தம்பெருமை சொல்லவும் கூடுமோ? ஆண்டவன் அருளால் அன்னையார் வாழக் பல்லாண்டு வாழிய அவர் தொண்டுகள்!!

கர்த்தர் அருளால் கருணாநிலையத்தைக் காக்குங்கரங்கள்.

வாழ்க!

ஈழநாடு

29.10.1980

“Darkness simply indicates the absence of light” – I forget where I read this but it certainly serves as an appropriate introduction to this humble tribute to Miss Muriel Hutchins of Karuna Nilayam (and sister Elizabeth Baker of Navajeevanam) two familiar foreign Missionaries who, over 2 decades ago had the nerve and daring to come to the darker areas of Kilinochchi – Paranthan, bringing with them the light which God in His Great Wisdom and love bestows upon His chosen few.

Miss Muriel Hutchins Who had been Principal of Chundikuli Girls’ College, Kopay Christian College and the Union Training College earlier, volunteered to venture into the then jungle areas of Karachchi 25 years ago. To one who can recall what this area was like 25 years ago, Sister Muriel’s decision could only be called sheer audacity, backed only by big bold Faith; with little financial cover except her own pension, she was nonetheless able to gather round her quite a number of friends which was all she needed to begin work.

and strength. She also had a liberation campaign for stray cats and dogs which even now take an immediate attachment to her. If one were to go to see her at Karuna Nilayam, one would wonder whether a cat – and – dog life was on the menu; for often every available seat would be occupied by one of her feline or canine guests and the visitor could expect an indifferent sleepy eyed ‘hello’ from one or several of them who would go back to sleep perhaps with a complaining growl for the ‘inconvenience caused’.

She took all daily work in her stride – it is common sight to see her riding a bicycle even in recent years, with her marketing hanging precariously on her bicycle. For a short time she rode a motor cycle (which, if I remember right was named ‘Rabbit’), but later took permanently to the pedal cycle. I had occasion to meet her one day long ago, and as I also rode a motor cycle in those days, I went along on it. Having discussed my problem, I was planning to leave when she asked if

Hutchins Ammah

Her mission was to go out into the impoverished, neglected, mentally retarded, or exploited young mothers and girls and release them from bondage regardless of race, religion, caste, disease or viles. Tender concern for such lost people was implanted in her, a concern which knew no bounds or barriers in her message of mercy and love. Without elaborate preparations with no pandals, Tablets, Tom Toms or speeches to welcome her, she came silently and immediately began her campaign. Unremitting Christian love started flowing freely into the almost hidden village huts as she sought out as inspired and guided by higher sanction, and met terrified young mothers or girls whose visible or invisible wounds she had undertaken to heal and this she accomplished by relieving and releasing the sick in mind, body and spirit with an ardent love which refused to be diminished whatever the circumstances or time or place it may be. There was never too little or too much work needing attention as she moved from one task to another through 2 hours of the day – from visiting to counseling, building to marketing, accounts keeping to feeding; she was since been a model of true Christian love

she could come too on the pillion. Being a novice to the motor cycle, my immediate intention was to find an excuse; - I found I was too late because I saw that she had already made herself comfortable on the pillion and there was nothing for me to do but take off, which I did with some apprehension. You may imagine the sight, with me a young Pastor complete with Cassock, with my precious cargo grasping me round the body – it was mimicry of a high order like a full grown chimp carrying its young on the back, and we were unwittingly providing impromptu entertainment to everyone on the road. Anyway a good laugh was had by all and it was with great relief that I dropped the delighted Missionary at Karadipokku. No insurer would have agreed to underwrite that risk.

Coming back to Miss Hutchins and her activities, she had accomplished much by the time we came to the area to carry out our own work. Desparate people who had come to treat the ‘social worker’ with reserve, even with disdain, now had confidence to entrust their problems in the Christian worker, to accept and be accepted. The ground had been made fertile, the harvest was plentiful, and the

missionary Sister Muriel, fired with enthusiasm to obey higher commands. This she has been doing unceasingly and Karuna Nilayam is indeed a witness to just one lone Missionary's obedience to God's work on earth, His Love and the possibilities facing men, women and children wishing to establish their purpose as intended by the Mighty Creator.

It is worthy of mention that though she was and remains to be a strong. Anglican, Sister Elizabeth Baker a lifelong Methodist and I, a C S. I. Presbyterian, our concerted efforts and close – knit fellowship have borne out the fact that a One in Christ muted understanding of working through the Lord and Master is the only answer to human problems in whatever dimensions they may appear to earth – bound man.

Those who know Miss Hutchins will whole – heartedly agree that her plain undiluted love flowing freely and unceasingly as she continues to be used by God as she has done over the past 25 years in the Kilinochchi – Paranthan area. The

thousands of once confused women and children on whom she has lavishly poured out her love and care are witnesses to God's unlimited love to those who submit themselves to Him without compromise. Mother Theresa said "Social service is for a cause, love is for a person" this is the essence of Sister Muriel's mission.

If returns is the criterion for one's work, Miss Hutchins receives it in abundance through the looks of affections, the signs of hope and the smiles she sees on the faces of those whom she has rescued from society's conspiracy against its weaker members. We on our part, continue to pray that God will keep restoring and renewing her with resources and strength as she ploughs on refusing to be intimidated by age or personal hardships. May God's richest Blessings continue to abide with Miss Muriel Hutchins, His ambassadress in our midst.

Navajeevanam

(from : Silver Jubilee Souvenir Karuna Nilayam, 29.10.1980)

GO TELL EVERYONE

God's Spirit is in my heart
He has called me and set me apart
This is what I have to do.

He's sent me to give the good news to the world
Tell prisoners that they are prisoners no more
Tell blind people that they can see
And set the down trodden free.
And go tell everyone the news that the kingdom
of God has come
And go tell everyone the news that God's
Kingdom has come

Just as the Father sent me
So I am sending you out to be
My witnesses throughout the world.
The whole of the world.
Don't carry a load in your neck
You don't need two shirts on your back
The workman can earn his own keep
Can earn his own keep.

Don't worry what you have to say
Don't worry because on that day
God's spirit will speak in your heart.

Staff of Kuruna Nilayam - 2007

Warden	- Miss. Mary Renika
Asst. Warden	- Miss Esther Seenithamby
Chaplain	- Rev. S. K. Daniel
Home Mothers	- Ms. V. Sharmini
	- Ms. G. Thadsayini
	- Mrs. I. Parameshwary
Cook	- Ms. V. Parvathi
Assistant	- Ms. M. Indrakanthi
	- Ms. K. Kohila
Watcher	- Mr. T. Soundararajah
Counselor	- Miss. S. Banureka
Store Keeper	- Miss. K. Vijalaxmi

Karuna Nilayam - Board of Management - 2005

Director	- Ven. S.P. Nesakumar
Warden	- Ms. S. Mary Renika
Treasurer	- Rev. Charles David
	Rev. N.J. Gnanaponrajah
	Mrs. T. Kirubanandarajah
	Mr. A. Jayaweerasingham
	Mr. A. Amos
	Mr. S. Aruiprasad
	Mr. Pakkiyarajah
	Mrs. Nishanthini Daniel
	Mrs. V. Varatharajah
	Mr. E. A. Amurtharajah

இறையரசின் விருட்சங்கள்

MISS HUTCHINS - I KNOW

My Contact with Miss Hutchins began in 1966, when I was appointed Priest in charge of Kilinochchi and Tharmapuram. I was struck most forcibly by her dedication and devotion to evangelistic work. We used to cycle about and give the people the Gospel message. In times of illness we helped them to get medical aid. We transacted business for them at government offices as they did not know how to get about it. We also staged dramas and showed films to put across the Gospel effectively. Karuna Nilayam served the needs of many girls. Here they found a home from home. They were also trained in needle work and coir making. Miss Hutchins had many problems with the inmates of Karuna Nilayam. One day when I was there, a girl who was a mental case came to Miss Hutchins and went on abusing her for some time. But Miss Hutchins did not take any notice of her, but carried on with the correspondence she was working at. After a while the girl left and Miss Hutchins merely remarked "O poor creature". She could put up with anything! On another day one of the girls quarreled with the matron and ran out of the compound and took her stand on the main road. No amount of pleading by Miss Hutchins could make her come back. Finally she returned at 10 p. m. Even then she refused to go to the dormitory and slept in the

Rev. Alfred Chinniah

Chapel. So Miss Hutchins also spent the night with her in the Chapel. A real mother she was to the girls. On still another occasion I noticed a girl walking into the home. She was in a delicate state of health. She looked tired and worried. As soon as Miss Hutchins saw her she recognized her and said... "Akka has come to have her baby." The unwanted mother and the unwanted child found shelter. It is no surprise that people began to call Miss Hutchins affectionately "Amma".

It is widely known that she has become part and parcel of the people of Kilinochchi. She lives a simple life, speaks Tamil, enjoys a rice and curry meal, eats with her fingers, goes about on a push cycle and she loves and serves the people. We hope and pray that God will grant her the strength she needs to carry on His work for the greater glory of His name.

Her life reminds me of the lines from Stephen Grell "I expect to pass through this world but once; Any good thing therefore that I can do, or any Kindness that I can show to any fellow creature; Let me do it now; Let me not defer or neglect it, for I shall not pass this way again."

(from : Silver Jubilee Souvenir Karuna Nilayam, 29.10.1980)

Message from

Ven. S. D. Horshington, B.D.

The Archdeacon of Jaffna

I am very happy to send this message on the occasion of the completion of 25 years of glorious service, both to the Church and the people of Kilinochchi by Miss Murieal V. Hutchins. I have been associated with Miss Hutchins closely only for the last two years. I realize that she is one of the very few, the like of whom we hardly ever meet, whose life of utter sacrifice and service puts us to shame. Many in Kilinochchi have witnessed to me how during the last 25 years, many have been helped by her ministry. The poor and the deprived have been fed and clothed; The children

from broken homes provided with a home from home. The unmarried mothers rehabilitated in society, and the unwanted child given a chance in life. Wives fleeing from temporary shelter return home under better and happier auspices.

How much we need to thank God for her life and the lives of the like of her so rare today. May God bless, support, comfort and uphold her in the evening of her beautiful life.

Sam D. Horshington

29.10.1980

(from : Silver Jubilee Souvenir Karuna Nilayam, 29.10.1980)

Miss. M. V. Hutchins

The earliest reminiscences that I have of this grand old lady dates back to the early thirties when she was the principal of the Women's Training College, Kopay. It was during this period that the Protestant Schools had as their head, Missionaries of the calibre of Peto of St. John's, Bicknell of Jaffna College, Book walter of Uduvil and Northway of Chundikuli. They brought to bear to their work a very keen sense of duty, fair play, intelligence and integrity. Miss Hutchins to whom specially I wish to pay my tribute today on the 25th Anniversary of her pioneering work in the wilds of Kilinochchi, has many more intrinsic qualities which we should well appreciate and share. Many an anecdote to her life style will be referred to her in these pages and I wish to place on record my views also.

When she was at Kopay, Sunday evenings were set apart weekly to conduct a school for the children attending daily classes at Kaithadi West Mission School. Punctually at 4p.m. she would arrive by her now famous Baby Austin (match box) driven by Joseph Gabriel of Nayanmarkadu and a well packed band of teachers to conduct these classes. She herself conducted a class in Tamil and kept the children spell bound with her witty stories. She always brought with her a packet of sweet meats which she joyfully shared with the children. Proselytizing was not her objective but only the sharing of the good word of our Lord and joining in their friendship and fellowship. It was during Miss Hutchins' Principalship that an Orphanage Dept. was added to the school at Kopay and for its maintenance the Government paid a grant of Rs. 75/- per pupil. Another change that took place during her era was that a basket making unit was added to the Industrial Dept. Until the year 1930 there were officially two schools in the Girls' school compound. The bilingual Girls' Boarding school and the Tamil

Mixed school. It was during Miss Hutchins tenure as Principal, that the two schools were amalgamated under the name of Kopay Girls' Vernacular Boarding school and it catered much more for those who wished to stress the Tamil side of their education. Miss Hutchins was very proficient in Tamil and she had great delight in singing Tamil lyrics with the girls of this school.

Her life style is exemplary to us Sri Lankans. In forms of dress and day to day living she practiced simplicity. It is said that simplicity was so much that when she attended a dinner given in honour of one of her past pupils at Kopay, one of the curries served there was drumsticks. She relished it so much that she even ate the skins – when one of the participants enquired as to what had happened to the skins she promptly replied “நான் தின்றுவிட்டேன்” (Naan thinruvidden) The question arises as to why is she a Missionary still devoted to her work with us – It entirely depends on your point of view but in Miss Hutchins, it has been a life as it really is. She does not look forward to enconiums or bouquets. She is here to deepen our faith and knowledge – She believes in the need to come closer to God to draw more of His strength and love and to give out of these qualities plentifully to others. To her it is a realization that life's difficulties are not intended to arrest our progress, but to increase our speed – She has left behind her home, family, friends and belongings and has received in return a huge new Jaffna family of brothers and sisters. She is able to see life as it really is and her struggle is a peaceful struggle – Yes she is in the place where the Lord wants her to be. May this Grand Old Lady serve us AD MULTO ANNS - OS.

Sam. S. Sathaseevan

(from : Silver Jubilee Souvenir Karuna Nilayam, 29.10.1980)

தன்னலம் பாராது சமூக சேவகி

சுமார் எழுபது ஆண்டு காலம் வடக்கில் தங்கியிருந்து சமூகப்பணி புரிந்த கட்சின்ஸ் அம்மையாரின் மறைவை ஓட்டி, அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் விதத்தில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல்துறை அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. அந்த அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளதாவது;

கடந்த 68 வருட காலமாக எமது மண்ணில் தங்கியிருந்து கல்வி, சமூக சேவை புரிந்து வந்த முதாட்டி செல்வி. மியூறியல் வயலட் கட்சின்ஸ் அம்மையார் கடந்த 4 ஆம் திகதி தனது 98 ஆவது வயதில் கிளிநொச்சியில் காலமானார்.

ஆதரவற்ற பெண் குழந்தைகளையும் புறக்கணிக்கப்பட்ட பெண்களையும் பராமரித்து வருகின்ற - கிளிநொச்சியில் அமைந்துள்ள - கருணா நிலையத்தின் ஸ்தாபகர் அம்மையார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரித்தானிய நாட்டில் பிறந்த அம்மையார் ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது முதுமாணி பட்டப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு 1928 ஆம் ஆண்டு ஆசிரியப் பணிக்காக யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார்.

கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும் பின்னர் உப அதிபராகவும் செயற்பட்டவர். அதன் பின் யாழ்ப்பாணம் கண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியிலும் உப அதிபராகப் பணியாற்றி இருந்தார். அதேவேளை உடுவில் பெண்கள் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி ஆசிரியராகவும் இருந்துள்ளார்.

தமது ஆசிரியப் பணிக்கு வசதியாக தமிழ்மொழியைக் கற்பதற்காக இந்தியா சென்ற அம்மையார் தமிழை நன்கு கற்று அதில் புலமையும் பெற்றார்.

ஆங்கிலமொழி மூலமான அன்றைய கற்பித்தல் திட்டத்தில் ஒரு தமிழ் ஆசிரியராகவும் அவர் பணியாற்றியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

1955 ஆம் ஆண்டு தனது 59 ஆவது வயதில் ஆசிரியத்தொழிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற அம்மையார் தனது சொந்த நாட்டிற்குச் சென்றார். எனினும் அதே வருடம் மண்டும் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினார். திரும்பிய அம்மையார் தனது முழு வாழ்நாளையும் இங்கே சமூகப் பணியில் செலவிட முடிவெடுத்தார். இதே ஆண்டு கிளிநொச்சியில் கருணா நிலையம் என்ற பெயரில் ஆதரவற்றோர் இல்லத்தை தனது சொந்தப் பணத்தில் உருவாக்கினார்.

இந்நிலையத்தில் வாழ்க்கைத் துணையை இழந்த பெண்கள் உட்பட சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்ட பெண்களின் அவல நிலை அம்மையாரைப் பெரிதும்

பாதித்தது. அதனால் தனது கருணா நிலையத்தில் அத்தகைய பெண்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கினார். அதே நேரத்தில் பெற்றோரை இழந்த அல்லது பாதுகாவலர் இல்லாத பெண் குழந்தைகளது வீடாகவும் கருணா நிலையத்தை விரிவுபடுத்தினார்.

வசதியும், வாய்ப்பும் மிக்க வளமான குடும்பத்தின் உறுப்பினராக கட்சின்ஸ் அம்மையார் இருந்த போதும் இறக்கும் வரை அழகாக அமைக்கப்பட்ட ஓர் ஒலைக் குடிசையிலேயே தனது வாழ் நாளை விரும்பிக் கழித்தார்.

கருணா நிலையத்தின் பிள்ளைகளின் கைப்பணிப்பொருள்களை தனது சைக்கிளில் ஏற்றி 40 மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்த யாழ்ப்பாண நகரத்திற்கு ஓட்டிச் சென்று அவர் விற்பனை கதைகளை கருணா நிலையத்தின் மூத்த உறுப்பினர்கள் இன்று கண்ணிருடன் நினைவு கூர்கின்றனர்.

தனது சாவின் பின்னர் தனக்கு எவ்வித நினைவுச் சின்னங்களும் எழுப்பக்கூடாது என்பது அம்மையாரின் கட்டளையாக இருந்தது. இறந்த பின் தனது உடலைத் தகனம் செய்யவேண்டும் என்றும், தகனம் செய்யப்பட்ட சாம்பலை இரணை மடுக்குளத்தின் நீரில் விட்டு 68 வருடங்கள் தான் வாழ்ந்த மண்ணுடன் அதனைக் கரைத்து விடவேண்டும் என்றும் வேண்டி யிருந்தார்.

கருணா நிலையத்தின் உறுப்பினர்கள் கட்சின்ஸ் அம்மையாரின் இறுதி விருப்பத்தை கண்ணிருடன் நிறைவேற்றினார்கள்.

பிரித்தானியாவில் இருந்த தனது வசதியான வாழ்க்கையைத் துறந்து இந்தப் பட்டதாரி அம்மையார் எமது மண்ணிற்கு வந்து எமது மக்களிற்கு கல்விச் சேவை, சமூக சேவை புரிந்து எமது மக்களுடன் ஒன்றாகக் கலந்து வாழ்ந்த அதேவேளை தனது உடலும் இந்த மண்ணுடன் சங்கமமாகவேண்டும் என்று விரும்பினார்.

தன்னலம் பாராது சமூக சேவை செய்த இந்த அம்மையாரின் வாழ்க்கையை தமிழீழ தேசம் என்றும் நினைவு கூரும். செல்வி கட்சின்ஸ் அம்மையாரின் பிரிவால் துயரும் அனைவருக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம் - என்று தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது.

உதயன்

14.04.1996

பலவீனப்பட்டுள்ள கருப்பகம்

கிளிநொச்சி கருணாநிலையம் புனரமைக்கப்பட்டு 12.02.2003 அன்று திறப்பு விழா நடைபெற்றது. இதில் யாழ்ப்பாணம் - வன்னி இலங்கைத் திருச்சபை மக்களும், அழைக்கப்பட்ட சிறப்புப் பிரதிநிதிகளும் காலை 11 மணிக்கு நடைபெற்ற வழிபாட்டில் கலந்து கொண்டனர்.

இதில் யாழ். குருமுதல்வர் எஸ். பி. நேசகுமார் அடிகளார் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுத்து, மறைவுரை யாற்றினார். எசேக்கியேல் தீர்க்கனின் நூலில் இருந்து மறைவுரையாற்றப்பட்டது. கடவுள் சிதறுண்ட மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக இணைத்துப் பராமரிக்கும் பணிக்காக எசேக்கியேல் தீர்க்கனை அழைக்கின்றார். நலிவுண்டு, துரத்துண்டு, காயப்பட்டு, தேடுவாரற்று, பலவீனப்படுத்தப்பட்டு அநாதரவான நிலையில் இருந்த மந்தைகளை தேடிச்சேர்க்கும் பணிகளையே இறைவாக்கினிடம் ஒப்படைத்தார்.

அங்கவகையில் செல்வி ஹட்சின்ஸ் அம்மையார் தனது ஆசிரியர் பணியை ஆற்றி ஓய்வுபெற்றாலும் கடவுளின் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெறவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற பின்னர் கிளிநொச்சிக்கு வந்து பாவனை அற்று காடாகக் காணப்பட்ட பிரதேசத்தை துப்பரவு செய்து அங்கு அநாதரவான, கைவிடப்பட்ட, பலவீனப்படுத்தப்பட்ட, சமுதாயத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பெற்றோர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதிருக்கின்ற பெண்பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பதற்கான ஓர் இல்லத்தை உருவாக்கினார். அது கருணையற்ற மக்களுக்கு கருணை வழங்கும் இடமாக மாறியது. இதைத்தான் ஆண்டவர் இயேசுவும் ஆற்றாமறு எம்மிடம் அழைத்தார்.

மத்தேயு 25 ஆம் அதிகாரத்தில் இயேசு கூறியதாவது இந்த சிறியவர்களுக்கு நீங்கள் எதைச் செய்கின்றீர்களோ அதையே நீங்கள் எனக்குச் செய்கிறீர்கள் என்றார்.

குறிப்பாக சிறுவர்கள் பசியாக இருக்கும்போது ஆகாரமும், தாகமாக இருக்கும்போது பானமும், நிர்வாணமாக இருக்கும்போது உடையும், கவனிப்பற்று

இருக்கும்போது உதவியும் வழங்குவதே இயேசுவின் கூற்றுக்குச் செவிசாய்க்கின்றார். அந்த அழைப்புக்கு அன்னை செவிசாய்த்தவராகக் காணப்படுகின்றார்.

யுத்தத்தின் காரணமாக இடியுண்டு இடம் பெயர்ந்து ஜெயபுரப் பிரதேசத்தில் பெண்கள் இல்லத்தை நடத்திய போதிலும் இந்தக் கட்டடத்தைப் புனரமைக்கும் பணியைச் செய்ய வேண்டுமென நாம் முயற்சித்தோம். அதற்கு நிதிபெரும் தடையாக அமைந்தது. எம்மிடம் காணப்பட்ட சிறிய தொகையைக் கொண்டு நாம் இந்தப் பணியை ஆரம்பித்தோம். ஆரம்பிக்கும்போது எதிர்பாராதவிதங்களில் நிதிவளங்கள் நன்கொடையாகக் கிடைத்தது. இதன் மூலம் அன்னையின் நம்பிக்கையின் ஆவியும், உற்சாகத்தின் ஆவியும், விடாமுயற்சியின் ஆவியும் இன்னும் இங்கு குடி கொண்டிருப்பதை நாம் உணர்ந்தோம்.

நம்பிக்கையற்ற மக்களுக்கு நம்பிக்கையாளராகவும், சோர்ந்து போன எங்களுக்கு உற்சாகமும், வெறுமையில் இருந்த எங்களுக்கு நிறைவையும் அன்னையின் ஆவி தந்திருந்தது. அன்னையின் நிமித்தம் கருணாநிலையத்தில் வாழ்பவர்கள் மாத்திரம் அல்ல, கிளிநொச்சி மாநகரமே ஒளியைக் கண்டது.

அன்னை தம்மையே தியாகம் செய்து இருளில் இருந்த மக்களுக்கு ஒளியைக் கொடுத்தார். அவர் விதைத்த சிறிய விதையை இன்று செடியாகி விருட்சமாக வளர்ந்து நிற்கின்றது. எனவே நாமும் துரத்துண்டவர்களையும் பலவீனர்களையும், சிதறுண்டவர்களையும் தேடிக் கண்டு பிடித்து அவர்களுக்கு வாழ்வளிப்பதே அன்னைக்குச் செய்யும் அஞ்சலி ஆகும். இக்கட்டடப் பணிக்கு எமக்கு எல்லாவிதத்திலும் உதவிய பேராயருக்கும் ஏனைய அனைவருக்கும் எமது நன்றியை தெரிவிக்கிறேன் என்றார் யாழ். குருமுதல்வர்.

வெளிவு

தை - மாசி, 2003

ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் கல்வி கற்பதற்கான உரிமை உள்ளது. எனவே பெண்களுக்கும் ஆண்களைப் போல கல்விகற்கும் உரிமை உள்ளவர்கள். பெண்கள் ஆகக்குறைந்தது ஆரம்பக் கல்வியாவது பெற்றுக் கொள்ளுதல் கட்டாயமானது.

பெண் குழந்தைகளுக்கு கல்வியைப் புகட்டுதல் பெற்றோருக்குரிய உரிமையாக இருத்தலுடன் புகட்டப்பட வேண்டிய கல்வியின் வகை, தன்மையை தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெற்றோருக்கு உண்டு.

பேராயர் ஞானப்பிரகாசம் ஆண்டகை ஹட்சன்ஸ் அம்மாவுடன்...

1996இல் ஜெயபுரத்தல் இடம்பெயர்ந்து இருந்த போது...

பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெர்வான பள்ளைகளுடன்
இல்லக்காப்பாவுகள்

MURIEL HUTCHINS OF KILINOHCHI

A few of us went by a special bus from Jaffna to meet Miss Muriel Hutchins at 'Karuna Nilayam', Kilinochchi and to see her work of sacrificial love and service to the poor, the orphans, the deprived and women and girls with problems. As we approached 'Karuna Nilayam' and the bus slowed down we were overtaken by a white lady on a bicycle. Before the bus could stop at the main gate and we could get off the bus, there she was again waiting at the gate to welcome us. She had entered the compound by a side entrance, and leaving the cycle, was there to receive us. She was barefooted and blood was oozing from a wound in one of her legs. This was Miss Hutchins. She was seventy nine and slightly bent! One could not but look with awe and reverence on such a personality, through whom the love of God radiated.

As we entered the gates, there stood before us St. Paul's Church built in Dravidian style. Passing the Church we came to 'Karuna Nilayam' in a grove of trees. In the midst nestled the buildings: the warden's house, dormitories, a coir work room, sewing centre and other buildings. When Miss Hutchins came in here, it was all jungle. Just an acre had been cleared for the occasion. The warden's house was just a room and a barely furnished verandah. No other building, not even the Church had come up. It is said that elephants often paid visits to this area! Many recollect that it was an unforgettable day when on 29th October, 1955, Miss Hutchins was installed as a Missionary to Kilinochchi and the Late Archdeacon Navaratnam and the Rev. R. C. Luckraft, the C.M.S. representative, officiated at the service. A large number of Christians from Jaffna were present and Miss Hutchins, with a companion Mrs. Harriet Ponniah and a gardener, went into residence on that day.

Miss Hutchins' parents were from Wales and after graduating from the Oxford University, she did a spell of three years teaching at Stovebridge.

Her father was a Methodist. However, while at Stovebridge, she seems to have joined the Anglican Church and later offered her services to the C.M.S. She had still a love for the Methodist Hymnal. The C.M.S. sent her to Ceylon in 1927. But soon after her arrival, she went to South India to the Language School to do her Tamil. Coming back after eight months, she did a short spell of teaching at Chundikuli and later was in charge of the orphanage and the Tamil Boarding School at Kopay. When the boys' and girls' schools were amalgamated, she became the vice principal of Kopay Christian College. For a short time she was principal of the women's Training College at Uduvil and ended up as vice principal of the Training College, Nallur. In 1954 she retired and went back home on furlough, but soon came back to live her life in a manner she had longed for over the years. In this poem given below, the first five verses which were written by her in 1930 and the last verse added in 1977 reveal clearly her innermost heart.

The Lament of a Disappointed School Mistress

1

I was once a teacher away in the West
Teaching English and Latin and doing my best
For girls of all ages from ten to eighteen
To make their wits sharp and their intellects keen
And fit for the Senior Locals.

2

I said I'm weary of teaching Macbeth
And Julius Caesar bores me to death
No language is duller than Latin I am sure
I shall really go mad if I teach any more
For these horrible Senior Locals.

3

So I thought I won't stay here in England to teach
But I'll go to Ceylon and do nothing but preach
I'll live in a hut in a jungle place

Where no one has ever seen a white face
Where lions look in at the window at night
And snakes come to visit and probably bite
And there are no Senior Locals.

4

But I came and I found a prosperous town
Where motors go up and buses go down
Where never a snake or lion came by
And the people I met were as clever as I
And had all passed the Senior Locals.

5

So still I am a teacher and working away
At English and Latin the whole weary day
With girls of all ages from ten to eighteen
To make their wits sharp and their intellects keen
And fit for the Senior Locals

6

I retired after teaching for five years
And I got a transfer at last to a jungly spot
Where an elephant came to the garden at night
And pigs ate the manioc roots with delight
Where the monkeys came stealing the fruit
from a tree
And a little green snake paid a visit to me
And there were no Senior Locals.

Miss Muriel Hutchins is first and foremost an Evangelist. Her priority is to preach the love of God in Jesus Christ by word and life. This has always been the fire in her heart. At Kilinochchi she, with her companion Harriet, visited every home in the neighbourhood. They distributed gospel portions and tracts. On Fridays, they sang and preached to the people who came with their produce and congregated at the market square in readiness for the fair on Saturday. During weekends, teachers and Christian friends from Jaffna joined Miss Hutchins in organizing Evangelistic meetings. Sometimes slide shows were organized. Open air dramas with an evangelistic thrust were also staged. When Miss Hutchins heard that insurgents were stationed at Akkarayankulam, she went over to meet them and talk to them. When permission was not granted, she managed to get scripture portions and tracts distributed among them.

Though her 27 years service as a C.M.S. Missionary involved her mostly in teaching, yet it did give her an opportunity to prepare for her life work which was to begin at Kilinochchi. She believed

in a simple life and practiced it almost to a fault. Even in her Kopay days, she used to sit on a mat and eat with her fingers. She enjoyed a simple rice and curry meal. It has been said that it is a delight to see her chewing drumsticks thoroughly in the oriental fashion. 'No waste', was a strict motto with her. Quite often, she walks about barefooted. Her normal means of transport was the cycle. On occasions, she has been seen to transport even cement bags on her cycle. She is also a brisk walker. It is said that even men cannot keep pace with her. When she has to go to Jaffna to sell the broomsticks or the sewing done by the children, she never hesitates to carry the broomsticks or the heavy bag containing the sewing through the streets of Jaffna. She has also expressed the wish that her mortal remains should be disposed of in the cheapest way possible. She has even instructed the carpenter who works for her, that she should be buried in a coffin such as used by the poorest costing about Rs.75/=

She seems to have taken to Tamil as a duck takes to water. It is said that she speaks good grammatical Tamil and like a pundit, brings out the nuances and cadences to the language. She loves singing Tamil lyrics and takes great pains to teach her children to sing them. On Sundays and other times when the children assemble at St. Paul's Church, Miss Hutchins is there playing the seraphina and leading the children in singing. It must be said to our shame, that generally the Holy communion service is never sung to the beautiful carnatic setting in our big churches, but at St. Paul's Church it is sung regularly with the help of the Anandanayagams to the great joy of Miss Hutchins. She is now making arrangements to get the music set to English notation and printed in England. She never misses the Whitsuntide meetings at the ashram, Jaffna. She takes the children also along and they learn all the new lyrics that are sung. No doubt, she has completely identified herself with the language, culture and the music of the people and it goes a long way to endear her to them.

From her early days, Miss Hutchins was moved by the plight of the deprived and down trodden, the social outcast and the weak. Her heart went out to them in love and service. While at Kopay, she went all out to create public opinion against caste discrimination. She always treated all childrens alike. It was due to her efforts, that the staff produced and staged a play titled "தீண்டாமைபின் சாவு மணி".

It did set the villagers thinking about the caste system. She saw to it, that all lived together as one happy family in the school boarding. She often took teachers, and visited schedule caste homes with them. A number of orphans cared for and brought up by her hold important positions in the society today.

Writing of the growth of 'Karuna Nilayam' Miss Hutchins says, "None of it was my planning. We just had to deal with needs as they arose. We just carried on, until new demands were made which required new decisions".

She registered first with the probation department, so as to offer a home for orphans. The D.R.O wanted a weaving centre to be started. However, Miss Hutchins went round to the people and found that they preferred a sewing school. So in 1957, the Kopay sewing class teacher along with the equipment was transferred to Kilinochchi. With the help of the Late Archdeacon Navaratnam, a class room, a teacher's room and a kitchen were put up .

Miss Hutchins also acceded to the request of the probation department to take in women and girls on probation. Perhaps, the most difficult part of her work began with this decision. In the orient, women have not only been discriminated at every turn, but also ostracized for the sins of the others. Society casts a stigma and jeopardizes the whole life of a woman, who through ignorance or weakness allows herself to be deceived. One who works in such a context can easily be slandered. Miss Hutchins, has had her share of abuse and accusations. But she has treated them with utter indifference. Probation girls themselves can be such a problem. It is by looking after unmarried pregnant girls, rehabilitating them in society after childbirth, and giving the unwanted child a chance in life, Miss Hutchins has shown the Christ love that stoops ever so low to uplift those who are down. Many families owe a deep debt of gratitude to her, for this courageous work.

All along she has been also a great lover of animals. They are part of her life. At 'Karuna Nilayam' there are goats, dogs, cats and kittens. These dumb, but intelligent creatures of God gather round her as she sits for a meal. They are fed first, and only then does she eat! Perhaps it is true, that none of God's creatures are turned away from 'Karuna Nilayam'!

How has all this been accomplished? One can only put it down to the tenacious faith in God. All along, she has depended on her meagre pension and voluntary donations from well-wishers. Financial difficulties has dogged her all down the years. Once, she helped a person in need by giving the whole of her pension for the month, on the promise that it would be returned in a few days. But the person was unable to keep his promise. One can imagine the anxiety and the embarrassment she must have been through, with so many mouths to feed. As many Saints have found, Miss Hutchins also found that God is faithful.

Miss Hutchins never looked for rewards, honour or even recognition. Some years ago, a British High Commissioner visited 'Karuna Nilayam' to see whether an O.B.E could be conferred on her. However, when he found that she was a Sri Lankan Citizen since 1957, the matter must have been shelved. It is said that on one occasion, when she was invited by the British High Commission for a meeting she turned it down saying that she is not a British National. Recently, when she was made a J.P, the Member of Parliament for Kilinochchi confessed, that it was after much persuasion she reluctantly accepted it. In any case, the Tamasha that was to follow her taking of the oath had to be cancelled, for she would have none of it. The notices that had been printed had to be quietly destroyed.

If she had a failing, (I wouldn't call it a fault) it was that she was rather forthright and abrupt in her speech at times. However, it only revealed the strength of her character, the straightforwardness of her life and the firmness of her convictions. She never hesitated to say what she felt was right. Diplomacy was completely foreign to her! On account of this, it is possible at times to misunderstand her. However; she is also capable of retracting if she later realizes that the other person is right.

For some years now she has been a cancer patient. She treats it like a simple cold! After her operation at the Maharagama hospital, she was provided with a good bed in the ward on the instructions of the doctor. However, when the doctor came on his ward rounds, he found her sleeping on a mat under the bed. She had given the bed to a needier person! Truly life burnt out in the service of God and fellow men!

Commitment

Lift up our heart, O Christ
above the false shows of things,
above laziness and fear,
above selfishness and covetousness,
Above custom and fashion,
up to the everlasting truth that Thou art:
That so we may live joyfully and freely

In the faith that Thou art our King and our Savior,
our example and our judge:
and that so long as we are loyal to Thee,
all will be well with us in this world
and in all worlds to come.

Charles Kingsley

Ven. Sam Horshington

About Karuna Nilayam:

United Nations Development Programme - Social Welfare & Development Centre for Asian Pacific (SWDCAP) has an article on Karuna Nilayam. It describes Miss Hutchins work at Karuna Nilayam thus

“However as the name of the institution indicates, she never turned away any woman who sought her assistance and hence the institution turned to be multifunctional. Presently it has unwed mothers; mentally deranged and deficient women; blind, deaf and Physically handicapped, destitute children, refugees and orphans and Children need of care or protection. The delinquent child too is sheltered here. Another interesting category is the women who seek succour when they are driven out of their homes by drunken husbands”

இயேசு தரும் இளைப்பாறுதல்:

“பெருஞ்சுமை சுமந்து சோர்ந்திருப்பவர்களே, எல்லாரும் என்னிடம் வாருங்கள், நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன். நான் கனிவும் மனத்தாழ்மையும் உடையவன். ஆகவே, என் நுகத்தை உங்கள்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு என்னிடம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் உள்ளத்திற்கு இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும். ஆம், என் நுகம் அழுத்தாது, என் சுமை எளிதாயுள்ளது.”

Director

Ven. SAM D. HORSHINGTON

Warden

Miss V.R.R. JAYARATNAM

Warden Emeritus

Miss M.V. HUTCHINS

KARUNA NILAYAM

Kilinochchi

Sri Lanka

12-9-82

When Karuna Nilayam began, we got registered under the Probation Department and specialised in teenagers in difficulties. At the beginning we had two orphans who refused to study, a girl from the court who had been raped, and a girl whose employer had got her into trouble. We had a needlework class for them, and they took turns in the kitchen. We wanted them to be well domesticated and fit for marriage. We refused to take school children until the Christian orphanages were closed down. Then the Probation Officer told us to take Christian orphans. We refused other school children but took girls whose mothers had died, or girls whose parents found it difficult to control them, or young women deserted by their husbands and always girls in trouble.

It was only after the 1977 anti Tamil riots that we had a number of school children Christian and non Christian and the Bishop put us in touch with Monday Mat Helle. So now we have definitely two departments.

- a) School children supported by German foster parents
- b) on the industrial side teenagers or young women in difficulties, some paid for some not and physically handicapped girls who get Social Service maintenance. Of these two are deaf and dumb and without any schooling and the others mentally retarded. The mentally retarded can do simple domestic jobs, and can usually help in the coin class. Girls in trouble are usually paid for until the babies are given for adoption, then if the guardians refuse to take them back, we try to find employment for them and later marriage. Somehow they must be rehabilitated in society.

Dear Archdeacon
Is this what you want? Do what
you like with it.

Yours sincerely
Muriel Hutchins

This letter, Written by Ms. Hutchins herself on 12.09.1982, is a document of historical evidence, which is still in our possession.

நன்றிகள்

கடந்த காலங்களில் பல சவால்களை வன்னிமண் சந்தித்து வந்தது. போரின் சிதைகள் இடம்பெயர்வுகள், முகாம் வாழ்க்கை, சொத்தழிப்பு என நீளும் அபத்தங்கள் மத்தியில் இறைவனின் கருணையும் பாதுகாப்பும் எமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றன. பல துன்பியல் சூழ்நிலையிலும் எம்மைக் காத்த இறைவனுக்கு எமது நன்றிகள்.

எம்மை பொருளாதார ரீதியாக தாங்கி வரும் தாராள மனத்தோருக்கு எமது நன்றிகள்.

நல்ல ஆலோசனைகளையும், சிறந்த வழிகாட்டல்களையும் வழங்கி வரும் பேராயருக்கும், யாழ். குருமுதல்வருக்கும் எமது நன்றிகள்.

2005 இல் பொன்விழா கொண்டாடப்பட்டது, இப்பொன்விழா மலர் உரிய காலத்தில் வெளிவராமையே பெரும் துக்கம். எனினும் ஆறுவருடங்களின் பின் பொன்விழா மலர் வரலாற்று ஆவணமாக வெளிவருவது எமக்கு மகிழ்ச்சி.

இம்மலர் வெளிவர உதவிய அனைவருக்கும் எம் நன்றிகள்.

இம்மலரில் ஆசிரியைகள், வாழ்த்துரைகள் எழுதியோருக்கும், ஆக்கங்களை எழுதிய எழுத்தாளர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்.

மற்றும் இம்மலரை அழகுற தட்டச்சு செய்து வடிவமைத்து தந்த ஜெயந்த் செனரர் உரிமையாளருக்கும், அட்டைப் படத்தையும், உட்பக்க படங்களையும் அழகுற வடிவமைத்ததோடு மலரையும் அச்சுச் செய்து தந்த மதி கலர்ஸ் பிறிண்டர்ஸ் உரிமையாளருக்கும் எமது நன்றிகள்.

பொன்விழா கண்ட எமது கருணா நிலையம் தொடர்ந்தும் தனது சமூகப் பணியில் தளராது ஈடுபட தூய ஆவியானவரின் துணை குறைவற்று எமக்கு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு எமது பயணம் தொடர்கின்றது.

கருணாநிலைய குடும்பம்

புதிய தசாந்திகளை நோக்கிய

புதிதும் பயணம்...

